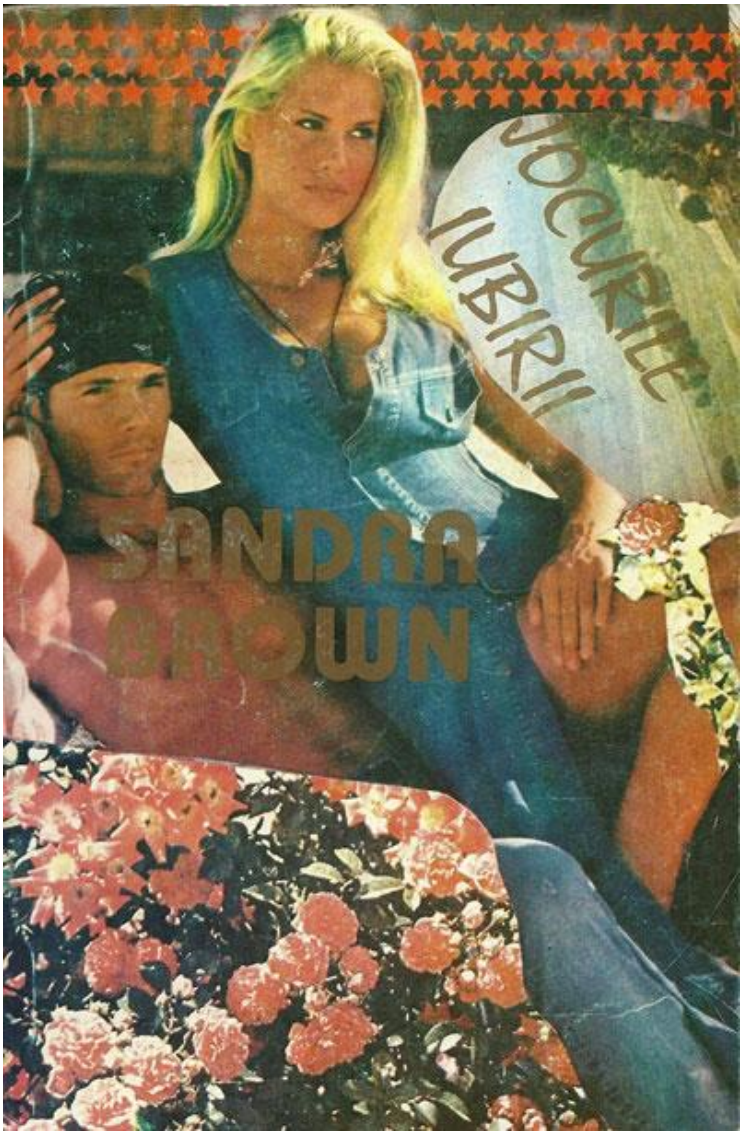

JOCURILE IUBIRII
SANDRA BROWN
Partea I
CAPITOLUL 1

Gus Halley, cel mai mare dintre fraţii manageri „binecunoscuţi in show business se mândrea întotdeauna cu faptul că nasul lui lung e

în stare să simtă din timp neplăcerile. Această presimţire ciudată îi apăruse de dimineaţă. Şi, păşind grăbit spre locuinţa Annei Peck, adulmeca cu nările încercând să cuprindă mirosul primejdiei, Eliza Thayer, secretara actriţei, îl întâmpină în camera spaţioasă care reprezenta o parte a excelentului apartament în care locuia domnişoara Peck, la ultimul etaj al unei clădiri bogate ale cărei ferestre dădeau spre Hyde Park.

Într-o clipă, Eliza, văzând expresia feţei domnului Halley, îşi dădu seama de starea de spirit a acestuia. Trăsături greoaie, bărbie dublă, ochi cu pleoapele umflate şi nasul acela de coşmar care şoca pe oricine cu excepţia proprietarului lui. Într-adevăr, se gândi d-ra Thayer, bătrânul Halley nu e nici pe departe un bărbat frumos. La cei nici 40 ani ai lui are prea multe kilograme, se sufocă şi seamănă cu un delfin uriaş mai ales pe stradă, când înoată prin mulţime. Şi totuşi Gus îi place. Prietenii îl iubesc pe Gus. Mărinimia şi farmecul plac mai mult decât înfăţişarea exterioară. Soţia lui, o blondă minusculă şi frumoasă, pur şi simplu îşi divinizează soţul. Tot New York-ul ştie că inima lui Hui Gus îi aparţine Annei, care este clienta lui numărul unu. Liz, soţia lui Gus, înţelege şi ea acest lucru, aşa că nu este geloasă. Domnişoara Peck îi este şi ei foarte simpatică.

Eliza Thayer, o femeie înaltă, slabă şi energică, de vârstă mijlocie, cu tâmplele deja cărunte, îşi aţinti asupra lui Gus privirea tristă. Ştia că pe acesta îl îngrijorează acelaşi lucru ca şi pe ea. De fapt toţi angajaţii firmei se simţeau foarte neliniştiţi. După părerea tuturor, aceasta era pe cale să-şi distrugă viaţa.

Fără amabilităţi deosebite, Gus trecu la subiect. Cu accentul lui caracteristic de evreu, care părea a fi cuprins în sine toate amărăciunile poporului său, Gus spuse:

— O! Ce catastrofa! Fetiţa şi-a ieşit din minţi!

— Înnebunim cu toţii dacă nu ne păstrăm calmul spuse Eliza cu vocea întretăiată, care îi trăda proasta dispoziţie. Deşi d-ra Thayer lăsa impresia unei persoane capricioase, în realitate era o fiinţă blândă şi practică. Încerca să o ferească pe Anna de emoţiile şi problemele care apar mereu în viaţa unui star de cinema Ea răspundea la telefoanele insistente, încuia uşile, nelăsându-i să intre pe fotografi, reporteri, pe vânătorii de bani sau pe simplii cerşetori.

Succesul grandios al Annei Peck apăruse de puţin timp. Cucerise

inimile spectatorilor americani prin ultimul ei film „O fată săracă, mică, bogată”. De la Hollywood veneau mereu oferte foarte avantajoase.

Anna ajunse în primul rând celebră ca actriţă, nu ca fotomodel care se dezbracă, deşi fata era într-adevăr de o frumuseţe deosebită. Se bucura şi de admiraţia intelectualilor şi de cea a publicului mai simplu. Chiar şi Gus, care nu era prea darnic cu complimentele, declarase, după acest film, că Anna este capabilă să devină o a doua Ingrid Bergman.

— O! exclamă îngrijorat Gus şi îşi întinse spre Eliza mâinile grăsulii. Pe degetul mic de la mâna stângă străluci un briliant. Dacă avem în vedere că Gus era îmbrăcat cu pantaloni de pânză şi cu o cămaşă albastră, fără cravată, era clar că această piatră preţioasă nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea. Era o zi înăbuşitoare de iulie. Vara cea mai călduroasă de după anul 1947. New York-ul se sufoca. Dar în apartament aerul era răcoros pentru că funcţiona instalaţia de aer condiţionat. Storurile acopereau priveliştea micii grădini de pe terasă. Aceasta era plină de flori. Şezlongul cu perne roşii putea seduce chiar şi un om ca Gus care prefera să lucreze 18 ore din 24.

— Unde-i? o întrebă el pe d-ra Thayer.

— A făcut un duş şi vine imediat să vorbească cu dumneavoastră.

Gus umbla încoace şi încolo prin camera pe care storurile veneţiene o protejau de arşiţa soarelui. Căzut pe gânduri, se uită împrejur şi pentru a suta oară de când primise scrisoarea Annei, se gândi că aceasta este o tragedie, o crimă, deoarece fata se pregătea să pună cruce carierei ei strălucitoare, care abia începuse. Se gândea că ea printr-o simplă trăsătură de condei, îşi semna condamnarea la moarte ca actriţă, semnându-i şi lui condamnarea ca manager. Cu o zi în urmă îi oferise un contract, care ar fi scos din minţi pe oricare fată de 22 ani. Când pregătise hârtiile regretase că nu se semnase acceptul mai devreme, ca s-o lege în acest fel pe această prostuţă. Dar voiseră să afle mai întâi opiniile despre „O fată săracă, mică bogată”. Chiar că e o fată săracă, mică bogată! se gândi el cu ciudă. Cu acest film nu prea a făcut avere, însă refuză să câştige sume omense în viitor. Şi de ce?

Muşcând capătul havanei, Gus umbla nerăbdător prin cameră”. Seamănă într-adevăr cu un delfin sau cu o focă, se gândi d-ra Thayer intrând în cameră. Păcat de el. Şi de mine. Mi-am terminat cariera după cel mai norocos an din viaţa mea. Nu era uşor să fii secretara personală

a unui star de cinema. Dar rolul ei îi plăcea. Şi în plus o iubea pe Anna. Era o fată atât de fermecătoare! Simplă, blândă, nu seamănă deloc cu o celebritate. Era modestă şi timidă ca Garbo. Poate că toate se întâmplaseră tocmai din pricina acestui lucru. Anna putea să devină o a doua Greta Garbo. În viaţa personală încerca să evite luminile strălucitoare, recepţiile şi banchetele. Nici măcar nu voise să închirieze acest apartament scump. Gus o obligase. Anna se pierdea prin această casă care semăna cu un palat. Era fericită în micul ei apartament cu două camere din New Jersey. Dar Gus o convinsese să se mute aici după ce spectatorii şi criticii întâmpinaseră filmul cu entuziasm. Gus avea de gând să facă din Anna Peck un adevărat star. Ea nu trebuia decât să-şi lase destinul pe mâna lui.

Nenorocirea e, se gândea Eliza Thayer, că Anna este extraordinar de îndărătnică şi nu o poate controla nimeni. Acum Gus venise să o facă să-şi schimbe hotărârea. Dar îşi pierde timpul degeaba.

— O! exclamă pentru a treia oară Gus, trântindu-se pe o canapea joasă, tapiţată cu mătase. Luând o fotografie de pe masa de sticlă de lângă canapea, se apucă să o studieze cu atenţie Respira din ce în ce mai greu.

— Tu! spuse el spre fotografie. Tu eşti vinovat de toate. Dacă te-aş putea ucide mental, ai fi un cadavru zăcând la picioarele mele! Mă auzi, cadavrule?…

— Asta e prea de tot, domnule Halley, protestă d-ra Thayer. Gus îi aruncă o privire distrugătoare.

— Cum, nu eşti de acord cu mine? Dacă ar fi fost mort, Anna şi-ar putea continua zborul spre glorie

— Îmi pare foarte rău, domnule Halley, dar s-a întâmplat că domnişoara precis s-a îndrăgostit

— O! S-a îndrăgostit! Şi de cine mă rog? De acest manechin, de acest tip frumuşel şi prostuţ!

— Mie mi se pare că domnul North este foarte atrăgător, spuse Eliza Thayer. Şi ea îl divinizează. Pur şi simplu, e înnebunită după el. În fiecare zi îi scrie în fiecare zi! De multe ori mi-a spus că preferă să fie o simplă soţie, nu celebra Anna Peck care are toată lumea la picioarele ei.

Ochii mici ai lui Gus se ascunseră îndărătul pleoapelor grele. Trânti fotografia lui Alvin North pe masa de sticlă, făcând-o pe d-ra

Thayer să tresară.

— Îţi spun că e îngrozitor. E o greşeală monstruoasă! North este un tânăr obişnuit, cu chipul frumos. Există mii de tineri frumoşi în lume. Îşi distruge viaţa, ne distruge şi nouă destinele, numai ca să plece la Londra şi să se mărite cu un… Păi va avea curând atâţia bărbaţi în preajmă, încât ar putea alege pe oricare şi oricine ar putea fi mai bun decât North. Sunt sigur de asta. Ei, cine e North!… D-ra Thayer îşi strânse buzele supărată.

— Pur şi simplu, e bărbatul care îi place Annei Peck E suficient.

— Nu cred în asta! continua Gus să se scandalizeze. Mi-a povestit totul despre Alvin şi nu cred că e singura iubire din viaţa ei. E pur şi simplu omul cu care e logodită de la 20 ani şi, întrucât Anna e o fată cinstită, crede că e obligată să se ţină de cuvânt.

— E bine când oamenii se ţin de cuvânt, spuse Eliza cu răceală şi eu am fost logodită o dată. O, cu un milion de an în urmă, în tinereţe. Numai că fermecătorul meu logodnic nu s-a ţinut de cuvânt şi de atunci nu mi-a mai plăcut nimeni. Nu vreau să se întâmple la fel şi cu logodnicul domnişoarei Peck, deşi asta nu înseamnă nimic pentru mine. Aproape ameninţător Gus pufăi din ţigară.

Slobozind fumul spre domnişoara Thayer.

— Deci, pe Anna o doare în cot că mă poate îmbolnăvi de nervi şi că se va dovedi o idioată renunţând la bani şi carieră de dragul unei căsătorii ce o va transforma într-un nimeni. La Londra va deveni una dintre milioanele de soţii, care nu dăruiesc nimic lumii şi nu primesc nimic în schimb.

— O! Dumnezeule! Domnule Halley, v-aţi enervat prea tare astăzi, spuse d-ra Thayer, clătinând din cap. Gus întinse mâinile a rugă. Dar domnişoarei Thayer i se părea doar un delfin care cerşeşte un peşte.

— N-o poţi face să se răzgândească? Fă-o pe Anne să asculte vocea raţiunii! Cheamă-i părinţii, avocatul, managerul, cheamă-l pe oricare om de care ar asculta! Din prag se făcu auzită o voce feminină cu un timbru extraordinar de plăcut, care într-adevăr era capabil să farmece săli de cinema supraaglomerate.

— Gus, dragul meu, e prea cald astăzi ca să te frământi atâta. Te rog, calmează-te şi nu trimite după nimeni. Hotărârea mea e definitivă.

— Dar de ce? Gus sări în picioare, ştergându-şi obrajii şi gâtul cu

o batistă uriaşă. De ce faci asta? Anna, draga mea, nu eşti normală! Scrisoarea ta m-a cutremurat. Era să-mi tai beregata!

Anna Peck zâmbi şi veni mai aproape. Domnişoara Thayer o privea pe fată cu un ataşament de câine. Gus Halley o urmărea pe Anna, conştientizând tot mai mult tragismul situaţiei. În faţa lui stătea o mare actriţă pe care o aştepta întreaga lume Era disperat la modul ce mai sincer o din pricina hotărârii luate de Anna şi cu siguranţă ar fi renunţat la toată partea lui din beneficiu numai ca să o vadă pe culmile gloriei. Se gândea că Anna avusese parte de un avânt nu de ridicare. Poate că astfel putea fi explicat ghinionul Gloria venise la Anna prea devreme. Fata nu avusese timp să se desfete cu ea, să înţeleagă ce pierde.

— Gus, te rog stai jos şi relaxează-te, îi spuse cu blândeţe Anna. El se lăsă să cadă pe canapea. Respectuoasă, Eliza ieşi, iar camerista Annei, o austriacă devotată, îi aduse lui Gus cafe-glace-ul preferat. El sorbi o înghiţitură din paharul înalt, apoi îşi deschise larg ochii, studiind-o cu atenţie pe Anna îşi zise în gând că fata arăta ca o zeiţă şi înfloreşte pe zi ce trece. Arăta nemaipomenit de bine în halatul alb, flauşat, strâns pe talia subţire cu un cordon lat. Părul lung, roşcat, îi era strâns într-un coc pe ceafă. Câţiva zulufi moi, încă uzi, îi cădeau pe frunte Tenul ei extraordinar de alb, curat şi proaspăt, se armoniza splendid cu părul. Pe ovalul feţei avea întipărită o expresie de concentrare copilărească. Ochii cenuşii erau plini de farmec de sub umbra genelor lungi. De pe faţa Annei lipsea senzualitatea şi numai buzele frumoase îi trădau natura pasională. Însă, după părerea lui Gus Halley, şi cu el erau de acord mulţi prieteni şi critici – frumuseţea Annei trebuia să înflorească şi mai mult, pe măsura evoluţiei talentului ei de actriţă. Câteva poveşti de iubire uşoare, o porţie rezonabilă de suferinţă şi iubire vor accelera acest proces. Expresia din ochii Annei era aproape nevinovată. Gus avusese dreptate spunându-i Elizei că d-ra Peck era o fată cinstită născută într-o familie de oameni simpli şi buni. Filmul care o făcuse celebră pretinsese tocmai această frumuseţe puţin severă, angelică. Era încă lipsită de sentimentele veritabile pe care trebuia să le posede o actriţa adevărată. Fireşte, promisiunea furtunii de emoţii existase în film. Acest lucru devenise evident în ultima scenă cu amantul.

Ducându-şi mâinile la cap, Gus gemu:

— O, draga mea! De ce? De ce faci pasul acesta? Anna se lăsă pe spătarul fotoliului. Cu degetele ei lungi şi subţiri ţinea ţigările şi bricheta, dar nu desfăcea pachetul. Lucrând ca manager al ei timp de un an, Gus înţelegea ce înseamnă această expresie şi se temea de ea. Când Gus voia ca ea să facă ceva util după părerea lui, dar ei nu-i plăcea acest lucru, faţa Annei părea că se ascunde îndărătul unor obloane. O, era într-adevăr îndărătnică şi extraordinar de reţinută pentru vârsta ei însă, de fapt, cine este el, ca să-i ştie gândurile? Niciodată nu se destăinuia complet şi poate îşi dezvăluia întreg sufletul doar pe platoul de filmare în lumea iluziilor cinematografice.

— Anna, ştii că nu-ţi sunt numai manager, ci şi prieten adevărat, începu Gus cu o voce de mare actor tragic. Te rog, draga mea, micuţa mea Anna, vorbeşte cu mine şi explică-mi de ce ai luat această hotărâre teribilă? Toată lumea…

— E la picioarele tale, îl întrerupse Anna şi zâmbi. Ştiu, ştiu tot ce vrei să-mi spui. Îmi pare rău că te-am dezamăgit şi i-am înşelat pe cei care au avut încredere în mine

— Da, dar te înşeli în primul rând pe tine, protestă Gus, agitându-şi ţigara.

Gândeşte-te la opiniile criticii Uită-te la toate acestea, spuse el arătând cu mâna grăsulie prin camera plină de flori, cutii de bomboane de ciocolată şi la cutia cu scrisori primite de la admiratori, pe care Eliza o adusese din biroul Annei

— Am încercat să mă explic în scrisoare, Gus, oftă Anna.

— În scrisoare nu era nicio explicaţie Pur şi simplu m-ai pus în faţa faptului împlinit, luând hotărârea idioată de a părăsi cinematograful şi de a pleca în Anglia ca să te măriţi.

— Oare e o hotărâre chiar atât de idioată?

— Nebunească. Cine e acest domn North? Ce îţi poate el oferi?

— Foarte puţin, dacă în viaţă numai banii şi situaţia au importanţă.

— Înţelege că tocmai acestea au importanţă. Acum nimeni nu mai crede în aiureala de modă veche că poţi să te simţi ca în rai şi într-un grajd, dacă iubitul îţi e alături. N-o să fii sătulă doar cu sandvişuri cu brânză şi cu săruturi.

Splendizii ochi cenuşii ai Annei licăriră de râs

— Cred că Alvin va putea să-mi ofere mai mult decât un sandviş

cu brânză. Sunt sigură că va adăuga nişte unt, icre şi chiar, uneori, şi câte un pahar de şampanie. Alvin este managerul unei companii uriaşe din Londra.

— Dar tu? Dar viaţa ta? Te aşteaptă gloria, banii, succesul. Iar Alvin North va face din tine o gospodină, care îşi va petrece timpul liber cu un pahar la club, care va juca tenis, golf şi poate chiar bridge.

— Va trebui să-mi educ copiii, adăugă Anna cu blândeţe.

— Excelent! Naşte copii, îngraşă-te şi transformă-te într-o baborniţă!

— Ai rămas în urma vremurilor, Gus Mamele din ziua de astăzi au grijă de silueta lor. Chiar şi Marlene Dietrich este bunică.

— Însă a devenit bunică doar după ce şi-a făcut un nume De ce nu amâni căsătoria până când vei deveni adevărata Anna Peck? Un film norocos te-a ridicat pe culmile gloriei dar nu ai cum să rămai mult timp acolo. Trebuie să continui „sau… te transformi într-un simplu meteorit, care străluceşte pe cer şi apoi se loveşte de pământ, spărgându-se ca să nu-l mai vadă nimeni.

— Gus, nu cred că vreau să devin o stea de cinema şi să rămân pe cer.

— Atunci ce rost a mai avut să începi? De ce trebuia să te chinuieşti atât de mult doi ani ca să ajungi sus, pentru ca dintr-odată să renunţi la toate? întrebă Gus cu încăpăţânare. Anna îşi muşcă buzele. Apoi îşi scoase încet o ţigară din pachet şi scapără cu bricheta.

— Aşa a ieşit. N-am prevăzut că o să am acest succes. Nici în visele mele cele mai nebuneşti, nu-mi puteam imagina că voi ajunge la glorie într-un timp atât de scurt. Pur şi simplu nu vrei să mă înţelegi, Gus. Îi aparţin lui Alvin şi vreau să mă căsătoresc cu el.

— N-ai remarcat că e un egoist?… Un egoist extraordinar! Să ştie că eşti o stea şi să încerce să te arunce într-o mare plină de peştişori neînsemnaţi, numai pentru ca să fii gospodină la Londra, să te culci cu el şi să-i faci copii? Nu ţi se pare că e o formă extremă de egoism? Anna se ridică.

— Mergi prea departe, Gus. În plus Alvin îmi ştie părerea. Nu-mi cere niciun sacrificiu pe care ar trebui să-l fac fără plăcere.

Gus sări în picioare, ştergându-şi de transpiraţie faţa şi grumazul. Se enervase vizibil. Şi îl durea acum în cot de cuvintele pe care urma să le rostească.

— De ce te deranjează cuvântul „pat". Oare Anna Peck e atât de puritană, încât nu se poate imagina în braţele unui soţ sau ale unui amant? întotdeauna te-ai ferit de cuvântul „sex", deşi în film ai jucat splendid şi orice spectator din sală a plecat plin de pasiune. Spectatorii vedeau cum ceda, şi acest lucru îi excita. Eşti plină de senzualitate. Şi să nu încerci să negi. Anna se făcu palidă la faţă.

— Cearta noastră e absurdă. Nu am avut niciodată aceeaşi părere despre sex, Gus. Nu sunt nici proastă nici pedantă. Dar nu vreau să devin o pisică sexy sau o tipă frumoasă de pe coperta unei reviste. Sexul nu e specialitatea mea. Oricât ar părea de ciudat, am hotărât să plec în Anglia şi să mă căsătoresc. Iar în căsătorie sexul nu poate fi evitat, nu-i aşa? Asta înseamnă că am nevoie de un soţ. Gus o privi cu tristeţe. Faţa lui grasă se strâmbă de parcă ar fi fost gata să plângă.

— O, draga mea! Nu trebuie să ne urâm reciproc Te divinizez. Am plâns de bucurie când am aflat de succesul tău. N-am avut până acum nimic mai important în viaţă Poţi deveni cea mai intelectuală actriţă din lum ştiu că în viaţa ta, în afară de Alvin, nu a mai existat nimeni. Şi totuşi, sper că îţi vei găsi un amant şi vei afla ce este plăcerea şi nu te vei mai transforma într-o simplă gospodină şi mamă în orice caz, pentru aceasta nu a venit timpul. O, draga mea, e prea devreme! Ochii Annei, de obicei calmi, iar astăzi îndărătnici, se mai îmbunară puţin. Fata se apropie de Gus şi, punându-şi mâinile pe umeri, îl sărută uşor pe un obraz.

— Scuză-mă, Gus. Ştiu că te-am dezamăgit. Dar voi trăi aşa cum vreau. I-am promis solemn lui Alvin acum doi ani şi port inelul lui „A muncit mult ca să-mi asigure o casă Acum trebuie să merg la el.

— Dar după ce te vei căsători, de ce nu te-ai întoarce să mai faci un film?

— Pentru că aşa se distrug familiile. Ştiu că lumea cinematografului e plină de divorţuri şi de despărţiri. Iar eu vreau să am o căsătorie fericită şi îi voi oferi lui Alvin totul. Gus începu să geamă.

— Şi acest tânăr e în stare să accepte un asemenea sacrificiu?

— Presupun că Alvin nu consideră că mă sacrific. E în stare să-mi ofere foarte mult. De aceea e o jignire să-mi spui că mă sacrific căsătorindu-mă cu el. E posibil ca la Londra să nu-şi dea seama ce mare zgomot s-a făcut aici, la New York. I-am trimis câteva articole.

Alvin a pomenit de ele în scrisori, numind ştirile interesante. Dar are nevoie de mine. Vrea să renunţ la filmări şi să mă căsătoresc cu el.

— E nebun. Şi tu. Amândoi sunteţi nişte nebuni! au fost singurele cuvinte pe care le-a mai putut rosti Gus.

Anna se întoarse şi se duse la fereastră. Dând perdeaua la o parte, se uită mult timp la grădiniţa de pe terasă, la cerul torid de deasupra New York-ului. În curând, se gândi ea, deasupra capului voi avea cerul noros al Londrei şi un soare mult mai blând. Casa ei va fi vila albă din Londra. Alvin i-o descria adesea şi chiar îi trimisese o fotografie. Viaţa zgomotoasă de la New York va fi înlocuită de viaţa mai calmă a doamnei North. Nu va ajunge niciodată la Hollywood.

Niciodată nu va mai auzi bâzâitul camerelor, nu va mai vedea lumina strălucitoare a proiectoarelor şi regizorii nu o vor mai lăuda niciodată.

Se va plictisi fără toate acestea? Nu, îşi zise Anna. E ciudat, dar poate părăsi fără regrete toate aceste lucruri.

A avut succes ca actriţă, dar nu ca femeie. Gus are dreptate. E prea reţinută, prea modestă. Dar sub masca aceasta de calmitate, exista un foc gata să răbufnească Sărutările şi îmbrăţişările lui Alvin făcuseră ca acest foc să prindă viaţă. Anna înţelegea că voia acest lucru. A-i fi soţie i se părea culmea fericirii. Lui Gus nu-i ascunsese, decât un singur lucru, că n-ar fi trebuit să-şi înceapă deloc cariera. Trăgând cu nervozitate din ţigară, se uita pe fereastra dincolo de care era grădina, iar gândurile întorceau deja în trecut.

CAPITOLUL 2

Anna era unicul copil al funcţionarului Walt Peck, care lucrase aproape toată viaţa la departamentul aviaţiei civile. Mama Annei, Hertha, era fiica unui pastor în glumă, Anna spunea că va deveni cu timpul o bigotă, întrucât îi curge în vene sângele unui preot. Familia tatălui ei avusese oarecare legături cu scena. La începutul secolului, o mătuşă de-a lui Walt Peck fusese considerată actriţă celebră. Educaţia, Anna şi-o primise la o mănăstire de pe Coasta de Est (deşi părinţii ei nu erau catolici, deciseseră că fata lor trebuie să înveţe la o şcoală confesională).

La şaisprezece ani şi jumătate, absolvind colegiul, Anna începuse să înveţe dansul după care ajunsese chiar să şi predea această artă. Dar simţind chemarea scenei, intrase la o şcoală de artă.

La şaizeci de ani tatăl ei ieşise la pensie, familia locuia într-o căsuţă din New Jersey. În această casă primiseră prima veste despre succesul Annei.

Gus Halley o văzuse într-un spectacol studenţesc şi îşi dăduse seama că fata e cu adevărat talentată. El îi aranjase primul rol la un teatru. Peste câteva luni începuseră filmările pentru filmul în care tot Gus îi făcuse rost de un rol. Apoi, cu o iuţeală fantastică, obţinuse rolul principal din „Fata săracă, mică, bogată".

Dar, din nefericire pentru Gus, încă din timpul când Anna juca la teatru, se întâlnise la o serată cu Alvin. Acesta venise în concediu din Anglia. Înfăţişarea şi farmecul lui o dezarmaseră pe Anna în comportamentul lui Alvin se ghicea o siguranţă de sine pe care Anna o simţea intrigantă. Acesta era un model ideal de bărbat: păr cârlionţat şi negru, faţa bronzată şi calmă, un zâmbet cu o notă de superioritate. Imediat Anna îl poreclise împărat roman şi nu uitase să-i spună lui Alvin că într-o togă ar arăta extraordinar. În plus, tot timpul visase să se mărite cu un om serios. Alvin părea mult mai serios şi mai sincer decât toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Cu el se simţea în siguranţă A fost nevoie de foarte puţin timp pentru ca admiraţia faţă de Alvin să se transforme în dragoste fierbinte

După ce el îi declarase că o iubeşte la fel de mult, începură să-şi petreacă împreună tot timpul liber. După ce el se întorsese în Anglia, începuseră să corespondeze cu regularitate. Peste un an el venise din nou în Statele Unite şi declarase imediat că situaţia lui actuală le permite să se logodească. Devenise director adjunct la una dintre cele mai cunoscute firme din Londra". Patmore Limited", care importa aproape tot Era un concern înfloritor şi noul loc de muncă îi oferea lui Alvin un salariu de optsprezece sute de lire pe lună.

Doriseră să se căsătorească de Crăciun, imediat după logodnă, dar circumstanţele deciseseră altfel. Alvin primise o telegramă în care i se propunea ca înainte de a-şi lua în primire noua funcţie, să facă o călătorie în jurul Pământului cu treburile firmei. Această călătorie putea dura aproape un an. Iar Anna primise marele ei rol din film. Astfel logodna lor se prelungise pentru doi ani. În acest timp Anna se îndrăgostise de Alvin şi mai mult şi se convinsese că şi el o iubeşte Firește. Alvin era mai temperat, blând, dar convingător, îi explicase că ar fi mai bine să amâne căsătoria până când se va întoarce la Londra

din călătoria în jurul lumii. Pe Anna o îngrozea ideea despărţirii, dar fusese de acord cu hotărârea lui. Îşi amintea cum îi spusese:

— Mă tem că vei întâlni o fată şi mai simpatică şi vei renunţa la mine. Atunci el o sărutase cu pasiune şi îi spusese:

— Eşti singura fată cu care vreau să mă căsătoresc. Nu mă voi schimba, Anna.

Şi ea îl crezuse. Aşa se făcuse că Alvin devenise unicul bărbat din viaţa ei. Făceau permanent schimb de scrisori pătimaşe. Această corespondenţă întreţinea farmecul şi prospeţimea pasiunii.

Cu câteva zile în urmă primise de la Londra o scrisoare emoţionantă. Alvin îi dădea de ştire că s-a întors definitiv, că fusese avansat director al companiei cu un salariu de 4.000 lire pe lună şi, de aceea, o roagă să vină imediat în Marea Britanie şi să se căsătorească cu el. Fără să ezite, Anna îi răspunsese „da". Oare înţelegea la ce renunţă? Fata îşi punea această întrebare uitându-se la figura dezamăgită a lui Gus. Nu, nu regreta deloc hotărârea luată. Însă se simţea nerecunoscătoare faţă de acest om care o ajutase să obţină totul.

Privind-o cu ochii lui negri de evreu, Gus o întrebă:

— Eşti sigură că îl iubeşti pe acest om? Aţi stat foarte puţin timp împreună. Poate că e un sentiment trecător. Ai putea descoperi cândva că ai făcut o greşeală capitală.

— Nu cred, Gus.

— Măcar încearcă să-ţi imaginezi. Ea scoase din pachet încă o ţigară.

— Îţi repet că aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Sunt sigur că exagerezi calităţile lui. Anna zâmbi slab.

— Oare nu aşa se face întotdeauna? Trebuie să oferi şi să primeşti. Însă pot să te încredinţez că nu sunt o şcoliriţă îndrăgostită. Am întreţinut o corespondenţă destul de îndelungată cu Alvin. Avem multe puncte comune. Gus gemu şi îi întinse mâna.

— Jură-mi că te întorci şi îţi continui cariera dacă vei înţelege că ai greşit.

Ea trase adânc din ţigară Abia acum se simţi înspăimântată. Cuvintele lui Gus îi deschiseră ochii spre o perspectivă neplăcută. Firește, ar fi mai mult decât tragic dacă va renunţa la glorie, bogăţie, iar idolul ei se va dovedi a nu fi decât un colos cu picioarele de lut. Sau

dacă ei i se va urî în calitate de soţie a lui. E posibil aşa ceva?

Se gândea la Alvin şi i se părea că el e undeva aproape înalt, bronzat, iubit.

Îşi imagina cum Alvin aprinde un chibrit, cum îl ţine în palmele lui mari înainte de a-şi aprinde ţigara şi ce priviri îi arunca în camera supraaglomerată. Acestea îi spuneau: „. te iubesc". Şi-l amintea scoţându-i acele din păr, privind cum pletele încep să curgă pe umeri. În aceste clipe îi săruta zulufii.

— Eşti o fată-divină! şoptea el.

Îşi aminti întâlnirea cu sora vitregă a lui Alvin. O femeie de vârstă mijlocie, singura din rudele lui rămasă în viaţă. Tatăl lui lucrase la Londra, iar mama lui, americancă, se stabilise acolo după căsătorie. La fel cum intenţiona acum să procedeze Anna. Jane, fiica doamnei North din prima căsătorie, nu se măritase şi devenise directoarea unei şcoli din Cheltenham. Cu fratele ei semăna doar prin statura şi culoarea părului. Alvin o considera pe Jane puţin plicticoasă. După logodnă, împreună cu Anna, plecase la Cheltenham ca să se întâlnească cu Jane. Prânziseră acolo iar atmosfera, după cum spusese apoi Alvin cuironie fusese „puţin tensionată". Însă Annei i se păruse că se înţelesese foarte bine cu această femeie autoritară. După masă, Jane o invitase în dormitor să-i arate fotografiile lui Alvin de când era mic.

— A fost un băieţel foarte frumos, spusese ea. Fireşte că părinţii Mel l-au alintat, chiar şi eu.

— Nu mă mir, spusese Anna. Jane o privise cu simpatie.

— Va trebui să renunţi la munca ta…

Anna se interesase de ce, şi Jane îi spusese că bărbaţii răzgâiaţi de părinţi în copilărie au, de obicei, un caracter dificil. Râzând, Anna o încredinţase că îl va ţine pe Alvin în frâu. Acum, ascultându-l pe Gus, Anna îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Jane North la despărţire:

— Alvin e un egoist. Să nu îi permiţi să ţi-o ia înainte. Eşti aşa de frumoasă…

După discuţia cu Jane, Anna simţise nişte îndoieli care o îngrijoraseră puţin.

În plus, în scrisoarea primită astăzi dimineaţă, erau câteva rânduri bizare. Anna încerca, dar nu le putea uita. Mai întâi el îi povestise despre vila lor numită „La Poincitte". Anna va avea patru servitori. Nu va fi nevoită să se ocupe cu treburile gospodăreşti, ca

femeile căsătorite din Statele Unite o aşteptau alte griji. Alvin cunoaşte mulţi oameni influenţi din Londra care abia aşteaptă să dea un banchet în onoarea logodnicei lui. Apoi urmau cuvintele care o făcuseră pe Anna să se simtă puţin derutată.

„Ai jucat excelent în film, draga mea, dar vreau să mă gândesc la tine ca la o viitoare doamnă North, nu ca la starul de cinema, domnişoara Peck. Din momentul în care vei călca pe pământul acestei ţări, domnişoara Peck va înceta să mai existe. Ne vom cununa şi vei deveni pur şi simplu Anna North, soţia mea". Jane ar fi spus că aceste rânduri sunt egoiste. Anna ar fi preferat ca el să-şi exprime regretul că renunţă la tot de dragul căsătoriei cu el. Însă încerca să înţeleagă şi să ierte. Cu atât mai mult el nu avea de gând să se folosească de succesul şi banii câştigaţi de ea. Alvin nu voia decât un singur lucru: să-i fie soţie. Anna încercă încă o dată să-l convingă pe Gus că o aşteaptă adevărata fericire. În sfârşit, Gus îi acceptă argumentele.

— O să mă rog să fii fericită, îngerul meu, îi spuse el, oftând din greu.

— Îţi voi scrie scrisori lungi, pline de fericire, din noua mea casă, îi spuse ea râzând. Gus strânse din umeri.

— Când pleci?

— La sfârşitul lunii. Mai am încă timp să-mi comand o nouă garderobă.

Gus zâmbi nemulţumit. În cameră intră Eliza Thayer.

— Domnişoară Peck, sunteţi chemată urgent la telefon

— Vorbesc din dormitor şi după aceea trebuie să mă îmbrac, spuse Anna

Pentru ea începuse o nouă zi Totuşi, Gus nu se simţea mai bine dispus după această vizită. Peste zi, aşa cum promisese, Anna plecă la New Jersey să se întâlnească cu părinţii ei. Niciodată Anna nu se simţea bine acasă. Doamna Peck se pricepea să o facă pe fiica ei să se simtă ca o şcolăriţă, care are nevoie de sfaturi şi chiar de câte o ceartă.

Părinţii ei erau nişte oameni incolori, de vârsta mijlocie. Trăiau numai dintr-o pensie. Walt Peck juca puţin golf şi cea mai mare parte a zilei şi-o petrecea în grădina Hertha, soţia lui, cosea şi făcea cumpărături, iar în timpul liber se ocupa cu acte de caritate – era secretara unui azil pentru copiii orbi. Mergea des la biserică şi participa la toate treburile parohiei.

La început părinţii se miraseră, apoi începuseră să se simtă deranjaţi de faptul că fiica lor devenea celebră. După premiera filmului ei trecuseră printr-un moment de mândrie, dar încă nu se obişnuiseră cu faptul că fotografiile Annei apăreau tot mai des în reviste. De fapt, în adâncul sufletului ei, Hertha Peck nu era de acord cu toaletele de efect ale Annei. Nu voise niciodată ca Anna să devină actriţă. Întotdeauna Hertha îşi amintea propria ei tinereţe petrecută în casa preotului şi educaţia foarte severă. Doamna Peck nu era de acord cu năzuinţa spre aventuri, atât de caracteristică pentru tinere. Oftase uşurată, aflând că Anna are de gând să renunţe la tot şi să plece la logodnicul ei Alvin îi plăcea doamnei Peck. Voia ca Anna să aibă o căsătorie fericită, să nască copii şi să-i aducă la New Jersey. Aşa va fi mai bine. Doamna Peck îi repeta adeseori soţului ei:

— Nimeni nu ştie ce se poate întâmpla cu un star de cinema!

Părinţii nu se puteau plânge de lipsa de atenţie a Annei, chiar şi atunci când ea începuse să câştige bani mulţi. Fiica lor îi vizita regulat, le trimitea invitaţii la cele mai bune spectacole, le făcea cadouri scumpe. Dar doamna Peck nu era impresionată de toate acestea. La ceai îi spuse Annei că binecuvântează plecarea ei în Anglia şi că acesta este cel mai înţelept pas din viaţa ei.

— Ne va fi dor de tine, spuse cu tristeţe domnul Peck. El se mândrea cu succesele Annei mult mai mult decât soţia. Hertha era geloasă pe fiica ei şi domnul Peck

Considera că, pe măsură ce soţia lui se ocupa tot mai mult de caritate, devenea tot mai puţin suportabilă şi binevoitoare în propria ei casă.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, tată, îi răspunse Anna, şi de tine, mamă!

— N-are rost, draga mea, rosti doamna Peck încercând să ghicească cam cât ar costa frumoasa rochie de pe fiica ei. Ajunse la concluzia că aceşti bani le-ar fi fost mult mai de folos săracilor. Aceasta e voinţa lui Dumnezeu că tu renunţi la tot şi te măriţi cu simpaticul Alvin. Săptămâna aceasta am primit o scrisoare foarte drăguţă de la el.

— Ce vă scrie? întrebă Anna distrată. Se simţea rău. I se părea că are temperatură şi capul o durea îngrozitor. În abdomen simţea o durere bizară şi agasantă.

— Dragul de Alvin mi-a scris că în niciun caz nu-ţi va permite să

rămâi actriţă, îi explică doamna Peck, cu o notă triumfătoare în voce. A aşteptat şi aşa prea mult şi are nevoie de o soţie, nu de un star de cinema. Încă o aluzie la munca ei. Annei nu-i plăcu acest lucru

— Nu pot să înţeleg opinia lui Alvin despre cariera mea, spuse ea. Majoritatea bărbaţilor ar fi încântaţi dacă ar vedea numele femeii iubite în ziare şi pe afişele cinematografelor

— Totdeauna am considerat că Alvin e un om foarte serios, începu să-i explice Hertha. Cred că, în această privinţă are exact aceeaşi părere ca a tatălui tău. Gloria pământească e trecătoare şi doar ceea ce se va întâmpla cu noi pe lumea cealaltă are importanţă. Anna îşi studia cu atenţie unghiile de la picioare, lacul roşu se întrezărea prin ţesătura fină a ciorapului. Gândurile ei erau destul de întunecate.

Totul a rămas ca altă dată. Mamei ei îi place foarte mult să dea sfaturi. Iar tatăl nu îndrăzneşte să o contrazică.

Anna îşi iubea mama. În felul ei, doamna Peck era bună la suflet şi grijulie. Tatăl ei păruse întotdeauna un om emotiv, deşi încerca să-şi ascundă sentimentele.

Anna îşi aprinse o ţigară. Cum era de aşteptat, acest gest provocă un protest din partea doamnei Peck:

— Ar trebui să fumezi mai puţin. Îţi influenţează negativ sănătatea.

— Din pricina nervilor, îi răspunse Anna.

— Chiar asta îţi spun, zise doamna Peck clătinând din cap. Ai un mod nesănătos de viaţă. Mă voi bucura când vei fi în avion în drum spre Alvin.

Anna se ridică simţind o iritare ciudată. De obicei râdea pur şi simplu de sentinţele mamei. Mai bine ar pleca acasă, într-adevăr, se simte rău şi emoţia plăcută, care îi apărea de obicei atunci când se pomenea despre căsătoria ei, acum îi dispăruse brusc. Anna era cuprinsă de spaimă. Acum nu-i mai plăcea nimic: nici părerea părinţilor ei despre viaţă, nici plictiseala din vechea ei casă, nici chiar iubirea ei pentru Alvin care s-ar putea dovedi a fi un egoist obişnuit. Poate că Jane a avut dreptate. Doamna Peck îşi privi fiica cu îngrijorare. Totuşi, nu era neliniştită din pricina fragilei şi fermecătoarei Anna, ci din pricina faptului că aceasta se sprijinise de poliţa şemineului.

— Fii atentă Anna, draga mea. Poţi sparge ceaşca din serviciul

de familie!

Anna izbucni în râs. Parcă s-a întors iar în copilărie. Aceste veşnice griji cu privire la ceaşca de familie! Aceste veşnice observaţii şi interdicţii de a nu atinge singurul lucru preţios care îi aparţinea doamnei Peck. Bombăneala mamei o deranja mult pe micuţa Anna când se juca în această cameră.

— Trebuie să plec, se gândi Anna, altfel iar va trebui să ascult povestea plictisitoare cu bunica care a cumpărat această ceaşcă cu farfurioară. Mama îşi aminteşte acest eveniment încă din tinereţe.

— Mai trec pe la voi înaintea plecării, le promise ea. Şi vizita se încheie. Eliza venise s-o ia cu maşina. În noaptea aceea, când părinţii ei se culcaseră deja, le dădu telefon domnişoara Thaver

— Regret, dar trebuie să vă comunic că domnişoara Peck a fost dusă la spital. Se simţea foarte rău când am plecat din New Jersey Doctorul i-a pus diagnosticul apendicită acută. Medicii se tem de peritonită. De aceea o operează imediat. Firește, o să vă ţin la curent, dar d-ra Peck v-a rugat să nu veniţi la New York Deocamdată nu poate primi vizite.

Domnul Peck, punând jos receptorul îi transmise această tristă ştire soţiei Hertha puse deoparte darea de seamă a uneia dintre casele de copii, pe care tocmai o citea, şi începu să se vaite:

— O, Doamne! Acum nu va putea pleca la Alvin. Ţi s-a părut că arată bolnavă? Sărmanul copil! Ce nenorocire!

— Cred că domnişoara Thayer i-a trimis lui Alvin o telegramă.

— Sunt sigură că a făcut-o. Şi m-aş mira dacă aş afla că nu şi-a luat concediu pentru a veni aici, spuse doamna Peck.

Alvin North chiar aşa se hotărî să procedeze. La o zi după ce doctorii şi ziarele anunţaseră că operaţia a decurs cu bine, din Anglia sosi o telegramă „Aşteaptă-mă la sfârşitul săptămânii. Sunt foarte neliniştit. Cu dragoste, Alvin".

CAPITOLUL 3

Spre sfârşitul săptămânii Anna nu se simţea atât de bine după cum se aşteptau doctorii. Nu existau motive speciale de îngrijorare, însă după cum doctorul Chandler îi spuse lui North care venise la clinică, Anna e o fată fragilă şi rezistenţa organismului ei nu e suficientă. Era chinuită de dureri, care complicau şi mai mult convalescenţa.

Şi doctorul Chandler şi chirurgul Dewey erau siguri că domnişoara Peck se va însănătoşi şi va fi pe picioare în circa două săptămâni. O sfătuiseră să-şi ia un concediu pentru refacerea sănătăţii, şi nici nu va putea fi vorba de a lucra la studioul de filmare.

— Nu vă faceţi probleme. Nu va lucra la niciun studio, îl asigură Alvin North pe doctorul Chandler. Anna se va afla la Londra, sub directa mea supraveghere.

Chandler, care se îngrijea de sănătatea Annei de când aceasta ajunsese celebră, nu era doar consultantul ei medical, ci şi un admirator. De aceea oftă:

— Păcat că lumea pierde o actriţă atât de bună!

— Dimpotrivă, cred că viaţa de star de cinema e cel mai rău lucru pentru Anna, îi replică Alvin cu răceală. De când a început să facă film, s-a transformat într-un pachet de nervi. Modul nostru de viaţă de la Londra îi va fi folositor.

— Desigur, desigur, bâigui doctorul Chandler. Cu coada ochiului îl observa pe logodnicul domnişoarei Peck. Impresia produsă de acesta nu era dintre cele mai bune Era prea sigur de sine şi prea grăbit: Doctorul se gândi că femeile au gusturi bizare. Adeseori le impresionează frumuseţea exterioară. După douăzeci de minute de discuţie cu Alvin North, doctorul Chandler începuse să se îndoiască de faptul că în capul acestuia ar mai exista şi altceva în afară de o prea bună părere despre sine De ce această fată fragilă şi fermecătoare vrea să renunţe la carieră şi să plece cu el la Londra?

Numai Anna nu-şi punea întrebări Era bucuroasă să-l vadă din nou puternic şi protector. Era omul care răspundea la toate întrebările cu acea siguranţa care ei îi lipsea adeseori.

Anna încă se mai simţea bolnavă. Până acum nu ştiuse ce înseamnă suferinţa.

Una dintre infirmiere o îmbrăcă cu o cămaşă de noapte albastră. Fata avea pe cap o mică pălărie legată pe sub bărbie cu o panglică de mătase. Părul auriu îi cădea pe sânii elastici. Degetele ei, în mâinile lui mari şi bronzate, păreau prea albe şi prea fragile. Alvin simţea o duioşie infinită. Frumuseţea Annei îl uluia o va prezenta prietenilor lui din Londra şi aceştia vor rămâne stupefiaţi. Niciuna dintre femeile de acolo nu se poate compara cu ea. Curând se va însănătoşi. Va putea face echitaţie, va putea dansa cu el o va învăţa să joace bridge, joc care

lui îi plăcea atât de mult şi îi va da sfaturi cum trebuie să se poarte cu servitorii, cum să dea recepţii bogate care să-i fie lui utile în carieră.

Rămase cu Anna cu un ceas mai mult decât i se permisese. Infirmierele tinere se agitau pe lângă bolnavă, aruncându-i priviri curioase, iar pe coridor schimbau între ele şoapte cum că logodnicul domnişoarei Peck e extraordinar.

Alvin îi descrise Annei viaţa de la Londra şi frumuseţile viitoarei lor case. Se lăudă cu succesele lui la firmă şi cu locul important pe care îl ocupa în societatea londoneză. Termină cu următoarele cuvinte.

— Mă bucur foarte mult că îţi voi putea oferi toate acestea după ce ne vom căsători. Anna stătea nemişcată, privindu-l devotată cu ochii ei cenuşii. Nu-şi mai aducea aminte de cariera ei. Anna ştia că lui Alvinnu-i place independenţa ei şi se gândea că e foarte frumos din partea lui că îi oferă toate acestea.

Iar Alvin păşea deja prin cameră studiind cu atenţie şi nemulţumire buchetele mari de flori. Florile primite de Anna de la prieteni şi admiratori formau un fel de grădină exotică în acest salon de spital. Erau multe şi pe coridor, puse în găleţi şi în vaze. Alvin zâmbi ironic:

— Mi se pare că şi tu te-ai săturat de toate acestea. Când omul are prea mult, nu mai apreciază nimic

— Da, dragul meu, îi răspunse Anna cu modestie.

— De aceea cadoul meu arată pur şi simplu infim, continuă Alvin, arătând spre duzina de trandafiri roşii, pe care o cumpărase venind de la aeroport.

— Pentru mine au importanţă numai aceste flori, se grăbi Anna să-l încredinţeze. Dacă vrei, spune-i infirmierei să le scoată pe toate şi să le lase numai pe ale tale. Pe faţa lui îşi făcu apariţia un zâmbet de mulţumire. Se privi în oglindă şi îşi netezi cârlionţii negri.

— Nu-i nevoie, draga mea. M-am referit doar la faptul că micul meu buchet e dăruit din toată inima, iar cea mai mare parte a acestor buchete imense şi scumpe nu constituie altceva decât gesturi de politeţe.

— Firește, dragul meu, rosti Anna cu o voce de fetiţă. Se simţea slăbită şi i se încredinţa total lui Alvin, care o copleşea cu energia lui vitală. I se părea că acest bărbat mare, bronzat, ilumina salonul şi îi insufla trupului ei bolnav resursele necesare. Se agăţă de mâna lui: O,

Alvin! Abia aştept să ajung la tine!

— Trebuia să ne căsătorim de mult. Am prelungit aşteptarea.

— Într-adevăr, am avut un succes fantastic cu filmul, începu Anna nesigură pe ea.

Însă el îşi ridică mâna, parcă prevenind-o.

— Nicio discuţie despre film. Această lume a rămas în urmă. Noroc că ai semnat contractul numai pentru un film. Buzele Annei tresăriră.

— Gus nu crede că acesta este un noroc.

— Grăsanul! Nu-l pot suferi!

— E un om foarte bun. Chiar dacă nu îmi va mai fi manager îmi va rămâne prieten toată viaţa.

— Dar nu va deveni şi prietenul meu. Pentru Dumnezeu, nu-l invita la noi în Anglia. Nu se potriveşte cu cercul meu de prieteni.

Năzuinţa spre independenţă – ceea ce părinţii ei numeau încăpăţânare – se trezi deodată în Anna. Faţa palidă a fetei se făcu roz, ca şi cum s-ar fi enervat.

— L-am şi invitat deja pe Gus la noi. În iarna următoare va veni în Anglia să discutăm despre un nou film.

— Trebuie să găseşti un pretext să nu te întâlneşti cu el. Ştii că nu suport asemenea tipi. Şocată, Anna îşi privi fix logodnicul. Unde-i fermecătorul Alvin de altă dată? Oare funcţia de director al unei companii l-a lipsit de simţul umorului şi l-a transformat într-un om plicticos şi plin de sine?

Oftând, îi spuse:

— Gus este prietenul meu. A făcut foarte multe pentru mine, şi deşi i-am provocat daune morale renunţând la contract, se poartă foarte frumos cu mine.

— Foarte frumos? întrebă Alvin zâmbind. Pentru că speră să semnezi iarăşi contractul. Dar dacă va încerca să o abordeze pe soţia mea cu aşa ceva îi arăt eu lui! Te rog draga mea, nu-i lăsa speranţa că ne va vizita casa.

Cuvântul „dragă" nu prea înfrumuseţase această replică. Palidă, Anna tăcea neputincioasă pe pernă ascultându-şi bătăile inimii. Deci Alvin vrea ca Gus să fie exclus din cercul prietenilor ei. Acum câteva minute, încă mai era plină de bucurie că Alvin venise s-o viziteze. Ştia că avionul costă foarte mult şi Alvin, pentru care munca însemna totul,

nu prea voise să-şi părăsească compania chiar şi numai pentru câteva zile Era măgulită de gestul lui şi acum, deodată…

Anna simţi răceală şi spaimă, înţelegând că şi-a inventat un ideal inexistent

Acest bărbat înalt, cu înfăţişare excelentă, nu seamănă cu eroul închipuit de ea. Egoist obişnuit, îi pretinde să-şi părăsească nu numai profesia, dar şi prietenii.

Anna tăcuse atât de brusc, încât, cu toată lipsa lui de sensibilitate, Alvin înţelese că mersese mult prea departe.

O iubea pe Anna cum se pricepea. I se părea mai bună decât femeile pe care le întâlnise mai înainte. Iar înfăţişarea şi farmecul lui cuceriseră destule. În avion nu dormise aproape deloc şi obosise, se gândea Alvin. Altfel nu s-ar purta cu ea cu atâta lipsă de tact. Sărmana. E atât de bolnavă şi bineînţeles trebuie încurajată. Mai târziu va reuşi să-i controleze el toate dorinţele. Mai târziu, după ce va deveni soţia lui. Lăsându-se în genunchi lângă pat Alvin îşi lipi obrazul cald de faţa Annei.

— Draga mea. Iartă-mă, te rog. Sunt un grosolan. Ce importanţă are părerea mea? Eşti un înger. Ai renunţat la tot de dragul meu. Dacă vrei ca acest Gus bătrân şi burduhos să vină la noi, n-are decât să vină. Am să-l servesc cu o havană şi o bucată bună de pastramă. Evreilor le place pastrama, nu-i aşa? întrebă el, satisfăcut de propria lui glumă. Cinstit să fiu, nu am nimic împotrivă ca tu să procedezi aşa cum crezi necesar. Am făcut o prostie şi m-am purtat ca un copil răzgâiat. Am fost alintat în copilărie, ştii şi tu. E timpul să-mi iau o soţie care să mă pună la punct. Gândurile negre ale Annei se răzleţiră. Se lipi cu obrazul de Alvin şi îl mângâie pe păr.

— Dragul meu, era cât pe ce să ne certăm.

— Nu ne vom certa niciodată, iubito!

— Te iubesc. Nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la plecarea spre tine Succesul meu nu înseamnă nimic în comparaţie cu al tău.

— Nici al meu. Deşi, probabil, cariera mea pare neînsemnată în comparaţie cu a ta.

— Cariera ta e foarte importantă, se grăbi Anna să spună E extraordinar că ai ajuns atât de sus.

— Amândoi am ajuns sus, îi răspunse el cu mărinimie şi adăugă.

La Londra vei fi cea mai frumoasă soţie.

— Strânge-mă mai tare, îi şopti ea, simţind nevoia să fie mângâiată şi consolată.

Alvin o îmbrăţişă, o sărută cu pasiunea de altă dată Anna se linişti, simţindu-se iar fericită. El zâmbea deja devenind Alvin cel obişnuit sigur de sine.

Nici măcar n-o remarcă pe infirmiera care venise în salon şi îl rugase să plece spunându-i că Anna e foarte slăbită şi îşi poate pierde cunoştinţa.

Alvin plecă de la spital şi aşa cum se înţeleseseră se instală în apartamentul ei. Domnişoara Thayer avusese grijă de masa de prânz, de biletele pentru teatru. Următoarele două zile şi le va petrece cu Anna şi poate va trage o fugă la Cheltenham că să o viziteze pe bătrâna Jane. Apoi întoarce la Londra, la muncă.

Însă, brusc, lui Alvin îi veni o idee excelentă. Dădu imediat un telefon la spital şi îi spuse totul Annei.

— De ce n-am obţine o aprobare specială ca să ne căsătorim înainte de a pleca eu? îi propuse el cu entuziasm. Când vei sosi la Londra vei fi deja în rolul soţiei mele şi vom putea pleca imediat acasă.

Este posibil ca momentul crucial din viaţa Annei să se fi petrecut chiar în acele câteva momente când nu-i răspunse „da”. Pur şi simplu, nu-şi găsea cuvintele. Iarăşi auzi glasul lui emoţionat:

— Anna, mă auzi? Anna… în sfârşit se auzi răspunsul ei confuz:

— Eu… Alvin, dragul meu, nu-ţi pot răspunde. Meditez „E… Atât de serios… înţeleg…

Nu ştiu, dar nu doresc să mă mărit pe patul de moarte.

— Dar cine vorbeşte de patul de moarte? întrebă el şocat Fata zâmbi slab.

— M-am referit la patul de spital… Eu cred că aş urî această nuntă făcută în grabă, lângă patul meu. Dar am putea aranfa… vreau să fiu într-o rochie albă la Londra, la o nuntă adevărată. Alvin o întrerupse:

— Mă necăjeşti foarte mult, draga mea, spuse el forţat. Se puseră pe ceartă. Şi în această seară, îndărătnica Anna câştigă. Alvin puse jos receptorul, acceptând ideea că fusese învins pentru câtva timp. Această cedare nu-i plăcea. Anna nu voia nicicum să accepte nunta la spital înainte de aplecarea lui în Anglia. O învinuise că nu-l

iubeşte. Anna încercase să-l încredinţeze că nu e aşa. Se simte rău. Şi fiecare fată are dreptul la evenimentul care ar loc o singură dată în viaţa ei. Nu, Anna nu va veni cu avionul. Preferă vaporul. Această călătorie o va ajuta să prindă puteri după operaţie. Apoi vor organiza o nuntă extraordinară la Londra şi îşi vor aminti toată viaţa acest eveniment.

Când Alvin îi spuse că nu o poate înţelege şi că poate nu vrea într-adevăr să se căsătorească cu el, Anna izbucni în plâns şi îi spuse printre lacrimi:

— Iartă-mă, dragul meu, nu mai pot continua această ceartă. Te iubesc şi vreau să mă mărit cu tine. Dar nu mă grăbi.

— Te grăbesc, după atâtea luni, începu el iritat.

Dar în tocul vocii Annei, în receptor se auzi glasul calm al infirmierei:

— Iertaţi-mă că mă amestec, domnule North. Pacienta mea nu mai poate vorbi. Are pulsul mărit. Chem doctorul.

Alvin o copleşi cu scuze. Ca un păcătos pus pe căinţă, se repezi la spital cu un braţ de flori. Nu i se permise să intre la Anna. Atunci el trimise printr-o infirmieră buchetul cu un bileţel în care îi jura iubire, promiţându-i că va face tot ce va dori ea. Bileţelul se termina cu cuvintele:

„… Fireşte; nu-mi voi mai aminti acest lucru, îngerul meu, când te voi vedea mâine. În niciun caz nu vreau să te fac să suferi, dar te rog, pentru Dumnezeu, însănătoşeşte-te mai repede, pentru că nu mai pot trăi până nu vei veni la Londra ca să fii cu mine. Al tău sincer şi devotat Alvin".

După ce Anna îşi reveni într-atât încât să poată citi aceasta epistolă, se linişti şi în acelaşi timp avu remuşcări că l-a dezamăgit pe Alvin. Încă îl mai iubea şi credea că destinul ei era viaţa în Anglia.

Însă era mirată şi derutată de propria ei reacţie la propunerea neaşteptată. De ce nu i-a răspuns „da"? De ce nu i-a plăcut această propunere? Doar îl considera pe Alvin idealul ei. Ce a împiedicat-o? Anna nu găsea răspunsuri la aceste întrebări. Fireşte, astăzi este încă prea slăbită ca să analizeze în detaliu situaţia. Nu simţea nimic altceva decât slăbiciune.

Doctorul îi dădu medicamente, o obligă să ia un somnifer. Înainte de a se cufunda în somn, Anna îşi spuse că a procedat corect,

deşi la Făcut pe Alvin să sufere. Are într-adevăr nevoie de aceasta călătorie pe mare. Are nevoie de timp ca să-şi pună treburile la punct şi să se pregătească pentru noua viaţă. Totul este în regulă, se gândi ea. Îşi va da seama că a avut dreptate abia peste câteva săptămâni

CAPITOLUL 4

Alvin plecă. Fireşte, părăsea Statele Unite ca învingător. Anna îl încredinţase că i-a cucerit iarăşi inima şi nu mai avea îndoieli. Chiar recunoscuse faţă de Eliza Thayer că îi pare rău de refuzul de a se căsători în spital.

Înaintea plecării, Alvin era foarte grijuliu. Aproape că nu mai pleca de lângă patul ei. Încerca să fie blând, atent. De el se îndrăgostiseră două infirmiere. Aşa îi spuseseră acestea domnişoarei Peck. Fotografia lui făcută lângă patul Annei apăruse în ziare. Admiratorii o asaltară pe Anna, felicitând-o că şi-a găsit un prieten atât de devotat. Şi chiar Eliza Thayer care era împotrivă ca d-ra Peck să renunţe la carieră de dragul lui Alvin North, începuse să ezite.

— Domnul North m-a încântat pur şi simplu Domnişoară Peck, ştii la ce mă refer, îi declară ea zâmbind. Şezând în pat şi simţindu-se mult mai bine, Anna râdea impetuos, lucru care o bucura foarte mult pe Eliza.

— Ascultă, dacă Alvin încântă pe cineva, acel cineva va trebui să fiu eu!

Eliza Thayer îşi permise iarăşi să zâmbească.

— Dacă ar fi să vorbesc serios, a fost foarte bun cu mine, domnişoară Peck M-am plimbat cu el, când nu i se dădea voie să vă viziteze. Mi-a plăcut foarte mult călătoria de duminică cu maşina, când cu tine au rămas părinţii. E înalt, dar are ceva de băieţel, nu-i aşa? E foarte plăcut E întotdeauna atât de direct?

— Nu ştiu la ce te referi, spuse Anna, dând din cap. Deşi are calităţi de om de afaceri, uneori pare lipsit de apărare. Nu mi-am dat seama până acum ce mult depinde de mine.

— O, da, te divinizează, domnişoară Peck. Toţi ştimasta. Sunteţi un cuplu minunat.

Anna rămase singură şi gândurile ei reveniră la Alvin. Salonul era plin de cadouri. Iar pe o mică brăţară de aur erau gravate cuvintele: „cu dragoste infinită”. El adusese un clişeu color. Fotografia fusese întotdeauna hobby-ul lui şi o fotografia adeseori pe Anna,

împingând patul spre fereastră, la lumină.

Anna se gândi obosită că iubirea neschimbată şi complimentele lui o făcuseră să o roage pe Eliza să-i comande un bilet de vapor pentru Londra.

Întorcându-se acasă, Eliza i-a spus că numai datorită celebrităţii Annei a reuşit să-i rezerve o cabină pe vaporul care pleca din New York la mijlocul lui iulie.

Anna îşi va mai petrece două săptămâni acasă ca să-şi revină puţin, apoi va mai avea o săptămână la dispoziţie să facă unele cumpărături.

Câteva rochii erau deja comandate. Dublura Annei se bucurase foarte mult de posibilităţile de a câştiga mergând la probe în locul ei.

În prima noapte de la întoarcerea de la spital, Anna avu un coşmar. Visă că mergea cu maşina împreună cu Alvin pe un drum îngust care trecea pe marginea unei prăpăstii Maşina era albă, decapotabilă. Alvin o conducea cu mare viteză. Anna era întotdeauna nervoasă în automobil şi această călătorie o îngrozea de-a dreptul. Transpirase, unghiile i se înfipseră în palme, dar kilometrajul indica viteze din ce în ce mai mari. Îl rugă să se oprească, dar drept răspuns auzi:

— Mă grăbesc şi de altfel îmi place să conduc repede. Mi-e frică, Alvin! strigă Anna. Opreşte! Opreşte! Te rog! O să ne prăbuşim! Încercă să pună mâna pe volan. El o îmbrânci. Întorcându-se, Anna văzu scliăirea dinţilor lui albi şi uniformi. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet îngrozitor.

— Numai dorinţele mele au importanţă, aşa că tacă-ţi gura! strigă el.

Anna îşi aminti şocul pe care îl simţise auzind aceste cuvinte şi văzându-i expresia teribilă de pe faţa lui frumoasă. Durerea subconştientă trecu în groază când maşina mare şi albă căzu în prăpastie şi Anna îşi auzi propriul ţipăt. Vântul o lovise în faţă când fusese aruncată afară din maşină. Şi deodată o forţă necunoscută îi opri căderea, o susţinu. Anna înţelese că o ţin două mâini puternice de bărbat. Nu vedea chipul acelui om, dar îi auzea vocea. Nimeni dintre cunoscuţii ei nu vorbea în felul acesta. Vocea era foarte joasă şi puţin răguşită. Deslușea cuvintele:

— Fii tare, fii tare, Anna, draga mea. Te ţin. Acum eşti în afara

oricărui pericol.

Se trezi şi, cu mâna tremurândă, aprinse veioza. Era plină de lacrimi. În uşă stătea camerista speriată, îmbrăcată numai în halat.

— Sunteţi bolnavă? V-am auzit plângând, spuse fata privind-o pe Anna.

Anna zâmbea deja. Găsi batista, îşi suflă nasul şi o privi pe Leta.

— Am avut un vis urât. Deja e totul în ordine. Iartă-mă că te-am trezit, sărmană Leta.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Anna se purta întotdeauna bine cu ea, iar Leta se simţea într-o poziţie privilegiată întrucât se afla în serviciul unei lady atât de simpatice.

Însă Anna îi spuse să plece, întinzându-se pe pernă îşi aprinse oţ igară ca să se calmeze. Ar fi vrut să râdă de ea însăşi şi de acest vis. Ar fi o prostie să-şi facă probleme. Dar acest accident şi zâmbetul teribil de pe fata lui Alvin fusese atât de aievea, încât Anna îşi reveni cu greu.

Apoi începu să se gândească cine ar fi putut fi acel bărbat care îi venise în ajutor. Ce păcat că nu i-a văzut chipul! Ce intrigante sunt toate acestea! Iar apoi, după câteva clipe, se gândi iarăşi la Alvin. Cum să-l învinuiască pentru acest vis? în plus, acesta nu se purta niciodată ca în coşmarul avut acum câteva minute. Gândindu-se în felul acesta, aţipi şi dimineaţă uită aproape totul

În decurs de două săptămâni Anna primi două telegrame de dragoste de la Alvin şi o scrisoare „par avion" plină de gingăşie şi aşteptare. Fata se simţi iarăşi în culmea fericirii. E o prostie să se îndoiască de dragostea lui Alvin şi de propriile ei sentimente. Ziua plecării a fost plină de emoţii şi tristeţe Părinţii aveau de gând să meargă şi ei în port să o conducă. Dar Anna nu voi să-i lase să facă o călătorie atât de lungă şi de obositoare. Ultima discuţie avută cu tatăl ei o mâhnise. Tatăl i se păruse obosit. Anna ştia că acesta suportă cu greu despărţirea. Cu mama, firește, totul a fost altfel. Mulţumită de discuţia cu Anna, de faptul că fiica ei pleacă în sfârşit să se mărite cu Alvin, mama, ca întotdeauna rămăsese insensibilă şi practică. Pentru Gus Halley şi Eliza Thayer, aceasta a fost o zi de adâncă tristeţe. În plus, apăruse fotografi ca să facă poze cu d-ra Peck pentru ziarele de seară. Eliza Thayer îşi imagină titlurile: „Extraordinara stea de cinema renunţă la carieră pentru căsătorie!"

— O să vă trimit extrase din ziare, domnişoară Peck, oftă ea…

— Extrase… bombăni Gus. O, Anna se sinucide… renunţă la o şansă de aur. E o fată smintită! Însă Anna se simţea bine şi liniştită. Marea era lină şi calmă. Cerul auriu. Nu mai văzuse niciodată un vapor atât de frumos ca „Atlantic Queen", cu coşul vopsit în galben şi cu bordul cu dungi galbene şi albastre. Era un vapor nou, foarte modern.

Anna urcă scara cu buchetele de trandafiri, Gus venea în urma ei, cărând flori şi pachete, iar Eliza Thayer strângea sub braţ poşeta albă cu bijuterii. Cheiul forfotea de oameni, de pasageri şi de prietenii acestora. Puntea era deja supraaglomerată. Stewarzii şi hamalii umblau încoace şi încolo pe vapor.

Peste o jumătate de oră superbul vapor îşi începea a doua cursă la Londra. Acest lucru o încânta şi nu putea să n-o emoţioneze pe o persoană atât de sensibilă ca Anna.

— Mă bucur că în loc de avion m-am decis să fac o călătorie pe mare. Avioanele sunt reci şi anonime, le spunea ea prietenilor.

D-ra Thayer dădu din cap. Gus Halley zâmbi posomorât. Îl rugară pe steward să-i conducă în cabina domnişoarei Peck. Acolo camerista aranja deja florile. Erau atât de multe încât nu se putea descurca singură cu ele şi de aceea îi oferi cu plăcere această îndeletnicire secretarei domnişoarei Peck. Pe masă era un teanc de telegrame. O depeşă o emoţiona într-adevăr pe Anna. Era de la el". Drum bun, draga mea. îi mulţumesc lui Dumnezeu că fiecare milă pe care o vei străbate te va apropia de mine Alvin".

— Nu-i grozav? exclamă Anna. Obrajii i se îmbujorară, iar ochii îi străluceau când citi această telegramă cu glas tare.

— Grozav! se strâmbă Gus. Ana îl bătu uşor pe umăr:

— Nu fi rău Gus, dragul meu. Încearcă să mă înţelegi şi să mă ierţi. Şi gândeşte-te cu simpatie la omul pe care îl iubesc. El îi sărută mâna şi rosti:

— Mă gândesc la tine şi îţi doresc fericire.

— O, domnişoară Peck, nu ştiu ce o să mă fac fără tine! spuse Eliza Thayer şi izbucni în plâns, căutând batista în poşetă.

Acum veni şi rândul Annei să plângă. Ieşind din cabina confortabilă, plecară la bar, Gus le propusese să bea ceva tare. La bar îi aşteptau deja admiratorii şi fotografii. Rămăsese foarte puţin timp. Băuseră deja ultima cupă de şampanie: Fusese rostit ultimul toast.

Panglica roşie fusese tăiată, Anna urma să părăsească Statele Unite. Pleca spre Londra.

Întorcându-se în cabina de pe puntea vaporului, de unde le făcuse semne lui Gus şi Elizei până când îi pierduse din vedere, Anna se simţi oarecum pustiită. Probabil că încă nu m-am însănătoşit de tot, se gândi fata. Am nevoie de timp să-mi revin după operaţie. Făcuse pasul decisiv, în viaţa ei apăruse un moment crucial. Toate acestea trebuie luate în consideraţie. În plus, despărţirea, urările, zgomotul şi sirenele din port, atunci când „Atlantic Queen" plecase graţios la drum îl puteau tulbura pe oricine. Anna se simţi îngrozitor de singură. Apartamentul de la ultimul etaj fusese totuşi casa ei.

Cabina arăta impersonală. Mare, fastuoasă, cu lambriuri strălucitoare, cu iluminare modernă, cu mobilă furniruită, cu storuri albastre, frumoase, şi cu huse peste tot. Anna se apucă să citească biletele care însoţeau buchetele. Toţi prietenii îşi amintiră de ea. Şi zeci de oameni pe care nu-i cunoştea îi trimiseseră flori pentru că le plăcuseră cum jucase. Eliza izbutise să desfacă geamantanele. Fotografia lui Alvin se găsea deja pe noptiera de lângă pat. Acest lucru o calmă. Merge la omul iubit. Poate şi trebuie să aibă încredere în el, în noua viaţă minunată care va fi mai bună şi mai demnă decât precedenta.

Cineva bătu la uşă. Intră stewardul şef. O privi încântat pe fata aceea fermecătoare înconjurată de flori. Văzuse filmele domnişoarei Peck şi găsea că este inimitabilă. Stewardul îşi oferi serviciile şi o rugă să sune la orice oră, dacă are nevoie de ceva. Îi întinse un carton pe care era indicat programul restaurantului şi îi propuse să apeleze la funcţionarul care răspundea de seiful pentru păstrarea lucrurilor preţioase. Apoi adăugă:

— Secundul vă invită la el la masă. Anna îl asculta pe steward cu sincer interes, pentru că era întotdeauna amabilă cu oamenii, indiferent de statutul social al acestora. Această atitudine îi atrăgea simpatia necunoscuţilor.

— Secundul? Cine e?

— O, domnişoară! Avem o inovaţie pe vas! Stewardul rostise acest cuvânt de parcă s-ar fi mândrit de educaţia lui. Această inovaţie a fost introdusă, la compania „Union Castles" şi „Atlantic" a preluat-o cu plăcere. Secundul e un fel de al doilea căpitan, care are grijă de

pasageri.

— Nu am mai auzit despre această funcţie, spuse Anna intrigată.

— Căpitanul Farrell se descurcă excelent. A avut mare succes în cursul ulti Mel curse din Londra când a început să lucreze cu noi. E american, domnişoară, nu

Englez.

— Povestiţi-mi mai în amănunt de acest gentleman. Conduce toate distracţiile de pe vapor?

— Nu, nu-i chiar aşa domnişoară Peck. Deşi se ocupă de organizarea loteriilor, a serilor dansante, în timpul cursei e secundul căpitanului Royce, comandantul vaporului. O, cred că l-am văzut pe căpitan pe punte atunci când am urcat. Are barba căruntă. Dar cum arată căpitanul Farrell?

— E un gentleman interesant, cu excelente state de serviciu.

— Are barbă?

— Nu, domnişoară Peck, răspunse stewardul zâmbind. E prea tânăr N-are nici treizeci şi cinci de ani.

— Cred şi eu că e într-adevăr foarte tânăr, spuse Anna. Ca toate persoanele ce abia aveau împliniţi douăzeci de ani, nu putea recepta altfel această cifră.

— Oricum, domnişoară, o să vă placă căpitanul Mel Farrell.

— Mel? Ce, e un nume creştin? Cum se scrie?

— Cu". e „domnişoară Peck. Într-adevăr e un nume rar.

Simţind interesul domnişoarei Peck faţă de echipaj, stewardul îi descrise şi pe ceilalţi ofiţeri. Nr 1 – domnu' Hogarth. Nr. 2 – domnul Peirce. Nu-l uită nici pe şeful mecanic, căruia toţi îi spuneau şeful. Anna înţelese că Mel Farrell este idolul stewardului Romney. Căpitanul Farrell este un bun sportiv şi a câştigat anul trecut campionatul Statului New York la tenis. Acum doi ani, în timp ce-şi petrecea concediul în Africa, fotografiase animale sălbatice. Aceste fotografii color, excelente, vor fi arătate în timpul călătoriei, îi spuse Romney şi plecă în cele din urmă. Anna băgă de seamă că la bordul vaporului e mai frig decât pe ţărm. Prin hubloul deschis răzbătea un vânt puternic. Anna îl sorbi în piept, parcă vrând să-l guste, îşi puse o jachetă şi urcă pe punte ca să admire ţărmul ce rămânea în urmă. Vaporul mergea de-a lungul golfului. Se apropie de ea un steward:

— Aveţi o telegramă, domnişoară Peck.

— Nu se va mai termina niciodată cu asta! exclamă Anna, dar desfăcând telegrama se bucură". Eşti deja pe drum. Te iubesc. Alvin".

Două telegrame în decurs de o singură oră. Ce prosteşte, extravagant, fermecător! Cum să nu iubeşti un asemenea bărbat? Nerăbdarea specifică femeilor îndrăgostite puse stăpânire pe inima Annei. Traversă puntea strălucitoare, însoţită de privirile tinerilor. Se duse la cabina de transmisiuni şi îi trimise logodnicului ei o telegramă". Îmi pare rău că nu pot sosi mai devreme. Te iubesc, Anna".

În timpul prânzului secundul nu-şi făcu apariţia. Cineva îi spuse Annei că acesta va fi ocupat până când vaporul va ieşi în larg şi va rămâne pe puntea de comandă lângă căpitanul Royce. De aceea, în timpul primei mese servite la bordul vasului, Anna nu-l întâlni pe acel om cu un nume atât de bizar.

Totul decurse foarte plăcut. La masa pentru oaspeţii de onoare şedeau şapte oameni, iar scaunul gol îl aştepta pe secund. Anna era considerată o persoană importantă şi fusese invitată aici împreună cu alţi călători privilegiaţi. Aici era directorul companiei de vapoare „Atlantic", sir Alfred Tyndall cu soţia, un cuplu simpatic, cărunt şi, după părerea Annei, cu un excelent simţ al umorului. Aceştia recunoscură că nu auziseră de ea, întrucât nu merg niciodată la cinematograf. Dar se zice că d-ra Peck e un star? Anna se grăbi să nege, spunându-le că merge la

Londra ca să se mărite şi să devină o gospodină obişnuită.

Când cineva intră în vorbă cu Anna distrăgându-i atenţia sir Alfred îi şopti soţiei:

— Ţine-mă mai strâns, Cecily. Ai mai văzut vreodată asemenea gene?

Lady Tyndall bombăni drept răspuns:

— Poartă-te cum trebuie, Alfred, şi încearcă să nu uiţi că eşti chel şi ai podagră.

Dar şi ea fu de acord că d-ra Peck e foarte frumoasă.

Annei îi plăcură aproape toţi comesenii, cu excepţia unei doamne grase din Statele Unite, cu numele de familie Opendorf. Doctorul care şedea în dreapta ei îi şopti că domnul Opendorf este unul dintre cei mai importanţi producători de briliante din Johannesburg şi, de aceea, ar fi de aşteptat ca la gâtul doamnei Opendorf să apară câţiva „bolovani" când va coborî la cină în toaleta

completă.

Bărbatul necăsătorit de la masă se prezentă ca Benedict Sellers („Spuneţi-mi pur şi simplu Ben”) Era un binecunoscut ziarist din Londra. Era înalt, uscăţiv, avea vreo 25 de ani, şi o claie cârlionţată de păr blond. Ben purta ochelari cu ramă de corn. Nasul în vânt şi gura mare îl urâţeau. Dar zâmbetul plăcut şi rezerva imensă de istorii şi bârfe de pe Fleet Street îl făceau interesant Nu-şi mai putea dezlipi ochii de la Anna şi îi promisese că va scrie despre ea cu maximum de fantezie. Ea îl preveni în glumă că, dacă va deforma adevărul, va fi nevoită să dea ziarul în judecată.

— Dar ce este adevărul? întrebă el zâmbind.

— Faptul că domnişoara Peck, devenind doamna O North, nu se va mai întoarce niciodată pe platourile de filmare. Doamna din Statele Unite îşi ciuli urechile şi o privi pe Anna cu curiozitate. Era foarte grasă şi se sufoca mereu. Pe bordul vasului deja circula zvonul că poartă perucă având capul absolut chel, ca un balon. Prezenţa perucii era evidentă. În plus, întrebuinţa prea mult fard. Şi totuşi faţa ei părea blândă. Annei îi era milă de ea. Cum poate o femeie care are atâţia bani să se neglijeze atât de mult? se întreba ea. Etna Opendorf avea cel mult cincizeci de ani, dar arăta mai în vârstă cu toate bijuteriile şi toaletele ei fastuoase. Anna jură în sinea ei că va ţine întotdeauna regim şi va face sport pentru a-şi păstra silueta, astfel încât să-i placă lui Alvin indiferent de vârstă.

Doamna Opendorf intră în vorbă:

— Am auzit numele lui Alvin, sau numai mi s-a părut?

— Da, e logodnicul meu. Mă căsătoresc cu el, răspunse Anna.

— Unii bărbaţi au noroc, adăugă galant sir Alfred. Şi ce noroc! bolborosi Benedict Sellers. Doamna Opendorf spuse după ce-şi trase sufletul:

— Extraordinar! Alvin North e prietenul lui Simon. Soţul meu a locuit doi ani la Johannesburg şi ne-am întâlnit la câteva recepţii. Acum îmi aduc aminte că mi-a spus că viitoarea lui soţie sosește în curând la Londra. Va trebui să-l ţineţi din scurt, domnişoară Peck.

— Neapărat, râse Anna.

— Mă tem că şi domnul North va trebui să fie foarte precaut, spuse Ben Sellers, aruncându-i Annei o privire expresivă. Anna se uită la doamna Opendorf:

— Vă rog, povestiţi-mi despre Alvin. Mă bucur că-l cunoaşteţi.

Doamna Opendori se apucă să descrie în amănunţime ultimul bal de la Johannesburg la care îl văzuse pe Alvin. Îl lăuda foarte mult.

Discuţia uşoară şi atmosfera prietenoasă de la masă o făcură pe Anna să se simtă bine. După prânz se duse în cabina ei ca să se odihnească, deşi se simţea mult mai bine decât atunci când se despărţise de prieteni în port.

Mai târziu, în salonul de sticlă de pe puntea superioară, bău ceai. Câţiva oameni o recunoscuseră şi îi cerură autografe. Şi toţi copiii care erau pe vapor se aşezaseră la rând pentru autografe.

Ben Sellers o conduse pe Anna la o scurtă plimbare pe vapor. Îi povesti despre ziaristică şi îi enumeră toate bârfele care apăruseră deja pe vas. Apoi veni timpul să facă o baie şi să se pregătească pentru cină.

Pe la ora şapte se făcu frig. Începu să bată vântul şi Anna alese o rochie mai groasă, din mătase grea de culoare gri. Arăta foarte elegantă cu ea. Pieptănându-şi părul roşcat, îl adună într-un coc pe ceafă şi se fardă astfel încât ochii îi păreau mai curând verzi decât cenuşii.

Anna întârziase puţin şi intră în restaurant când bătuse deja gongul pentru cină. Salonul îi plăcu foarte mult. Pereţii decoraţi cu tablouri ale unor pictori contemporani, scaune albe tapiţate, storuri cu dungi albe şi roşii, lumânări electrice cu abajururi faimoase pe masă. Pe estrada mică orchestra cânta o melodie lentă. Atmosfera era excelentă. Anna se apropie de masă, şeful de sală se grăbi să-i ofere scaunul, iar Benedict Sellers se ridică salutând-o.

Şi acum, pentru prima dată, Anna se pomeni faţă în faţă cu secundul Farrell. Acesta şedea la locul lui, dar se ridică şi el, înclinându-i-se.

— Bună seara, domnişoară Peck.

— Bună seara. Mă tem că am întârziat, îi răspunse ea zâmbind.

— Nu cerem punctualitate de la doamne, spuse el drept răspuns.

— De obicei sunt punctuală.

— Atunci sunteţi probabil o femeie neobişnuită, intră în vorbă domnul Tyndall, care şedea deja la masă. Privi semnificativ la soţia lui. Aceasta clătină din cap.

Anna încercă să-şi concentreze atenţia asupra meniului pe care i-l oferi un chelner, însă conştientiza doar prezenţa lui Mel Farrell şi mai ales vocea acestuia. Într-o clipă îşi aminti unde o mai auzise. Era vocea răguşită a omului din vis. Din acel coşmar, în care Alvin conducea maşina care se prăbuşise în prăpastie. Atunci chipul salvatorului îi fusese ascuns. Acum i se părea că îl vede.

Mel Farrell, îmbrăcat în uniformă albă, era puţin mai scund decât Alvin, dar mai lat în umeri. Sacoul scurt şi pantalonii strâmţi din pânză de in îi veneau foarte bine lui Mel Farrell. Avea picioare lungi, zvelte, iar gulerul scrobit şi alb era în contrast cu pielea lui bronzată. Anna se miră remarcând în părul lui scurt şi des câteva fire cărunte. Dar aceste fire se armonizau foarte bine cu ochii lui albaştri.

În faţa Annei era un om puternic. Ochii îi erau tot timpul la pândă, semideschişi. Era un ofiţer de marină tipic.

Stewardul Romney spusese că este inteligent. Anna remarcă imediat această calitate. Îşi dădu seama că Mel Farrell nu lăsa să-i scape nimic. Acesta o privea cu atenţie.

— Mă bucur să vă salut la bordul vaporului nostru. Din păcate, n-am putut să văd „Fata săracă, mică, bogată" când a rulat pe ecrane. Însă am văzut multe fotografii de ale dumneavoastră, domnişoară Peck

— O, chiar aşa? întrebă ea.

— Cum vă place frumosul nostru vapor „Atlantic Queen", continuă cu o veselie puţin forţată Mel Farrell şi Anna se gândi că e puţin nervos.

— E un vapor excelent. Ar trebui să vă mândriţi cu el.

— Desigur că mă mândresc, spuse Mell Farrell şi căpitanul nostru se mândreşte.

— Ce bine că există un asemenea om precum căpitanul Farrell se insinua în discuţie doamna Opendorf, care, aşa cum era de aşteptat strălucea de mulţimea briliantelor, deşi nimeni nu se gătise în mod special pentru cină

— O, e foarte bine aici, spuse Anna, simţindu-se vulnerabilă şi nesigură.

— Nu veţi mai spune aşa când veţi descoperi ce organizator prost sunt. Vă voi obliga să faceţi ceea ce poate n-o să doriţi, spuse Mel Farrell.

Anna încercă să privească meniul, remarcând chelnerul care

încă mai aştepta comanda ei, însă, în loc de aceasta, se pomeni iarăşi privind în ochii albaştri ai secundului. Scurgerea timpului parcă se oprise. Atârna între două lumi: cea în care trăia şi o alta, ireală, pe care încă nu o cunoştea.

Iar pentru Mel Farrell, Anna era pur şi simplu o musafiră importantă, pe care trebuia s-o distreze. Mel obosise îngrozitor din pricina fluxului de celebrităţi care călătoreau cu vaporul pe care lucra el. Neapărat se găsea vreo fetişcană fără pereche, care încerca să se cupleze cu el. Se învăţase să fie extrem de politicos, dar niciodată nu mergea mai departe. Numai o dată îşi trădase această regulă, dar nu se va mai repeta!

Nu simţea niciun fel de interes faţă de Anna. Starurile de cinema actriţele, manechinele sau femeile frumoase din înalta societate, pentru Mel erau totuna. Această încărcătură atrăgătoare trebuia transportată dintr-un port într-altul. O încărcătură de care va trebui să aibă grijă în timpul drumului. Aceasta era munca lui.

„Lasă-le să fie fericite, dar nu încerca să confunzi munca cu sentimentele", iată ce sfat îi dăduseră camarazii mai în vârstă, când începuse să lucreze în această funcţie. Mel Farrell se purta în consecinţă, dar adesea regreta că se legase la cap cu „Atlantic Queen" care-i oferise această muncă ce semăna atât de puţin cu serviciul de ofiţer de marină. Şi doar avea diplomă de căpitan. Activitatea lui şi-o considera „flecăreală inutilă" şi pierdere de timp.

La treizeci de ani, Mel era cel mai tânăr posesor al diplomei de căpitan. Întotdeauna dorise să comande un vapor şi avea de gând să obţină acest post la sfârşitul anului. Din fericire, Compania de vapoare „Atlantic" îşi schimbase politica şi deja începuse să numească în funcţii de căpitan oameni tineri. Ofiţeri precum Royce, care avea cincizeci de ani, erau trimişi deja la pensie. Foarte posibil că pentru căpitanul vaporului „Atlantic Queen" aceasta era ultima cursă. Lui Mel i se dăduse a înţelege că va primi funcţia de căpitan, dar mai înainte este necesar să lucreze un an în calitate de secund, subordonându-se în mod direct lui Royce, pentru ca la nevoie să-l poată înlocui. Când Mel încercase să refuze spunând că nu-şi închipuie cum ar putea să-i distreze pe pasageri ceasuri în şir, funcţionarii companiei izbucniră în râs.

— Eşti un băiat simpatic, Mel. Tuturor le place forma ta

sportivă. O să te descurci!

Prima cursă cu „Atlantic Queen” decursese cu bine, deşi Mel simţea că nu i se potriveşte aceasta muncă întrucât avea o personalitate dedublată (chiar dacă nu prea mult). Putea să pară vesel, interesant, putea să simpatizeze aparent pe oamenii care, de fapt, nu-l interesau deloc. Dansa bine. Era un amfitrion excelent. Putea face pe oricine să-l îndrăgească.

Însă exista şi un alt Mel pe care nu-l ştia nimeni. Profund, serios, interesându-se de filosofie, metafizică şi muzica simfonică. Debarcând pe ţărm, Mel întotdeauna mergea la operă şi la concerte. Avea în cabină un pick-up cu înregistrări de Bach şi Beethoven, lucru care probabil le-ar fi mirat nespus pe fetele care călătoreau pe vas. Acestora le plăcea jazzul, muzica din filme şi erau sigure că şi căpitanului Farrell îi plac aceste genuri. Adeseori se aşeza la pian şi cânta aceste melodii.

Deci existau doi Mel. Uneori conflictul dintre aceştia îl irita foarte mult. Şi totuşi, când sportivul vesel şi preferatul publicului câştiga, celălalt, intelectualul Mel, rămânea în pierdere, şi atunci i se făcea ruşine de sine.

CAPITOLUL 5

Mel Farrell se născuse cu treizeci şi patru de ani şi jumătate în urmă în statul Connecticut, într-o mică clădire de piatră, de la ferestrele căreia se deschidea un excelent peisaj de pădure. Casa aparţinea bunicului pe linie maternă.

Tatăl, care lucrase în flota comercială, murise pe mare când Mel era încă un copil. Slavă Domnului, părinţii mamei o ajutaseră să-şi crească copilul. Bunicul, medic pensionar, avea o avere destul de mică, dar suficientă ca să-i poată da nepotului său o educaţie potrivită.

Stră-străbunicul lui fusese pianist profesionist şi dăduse concerte în toată Europa. Neîndoielnic de la acesta Mel moştenise talentul muzical.

Nu s-ar putea spune că băiatul avusese o copilărie nefericită, deşi simţise mult lipsa tatălui. Diana Farrell, mama lui, era o femeie cu judecată sănătoasă şi de aceea se străduise ca fiul ei să nu fie prea alintat. Mel avea marea în sânge şi, în memoria soţului ei, doamna Farell decisese că fiul ei va călca pe urmele tatălui.

După moartea părinţilor ei, Diana Farrell se mutase la periferia New York-ului. Din copilărie, în orice caz de la vârsta de cinci ani, Mel

văzuse marea şi vapoarele. Vasele uriaşe care veneau şi plecau din port. Cheiurile şi depozitele. Macaralele înalte. Remorcherele, gaterele, vasele de transport, şirurile infinite de vapoare. Toate acestea, firește, îl fermecau pe băiatul în vinele căruia curgea sânge de marinar.

Însă o nedreptate mama lui Mel făcuse totuşi. Îşi iubea fiul deşi, model de practicism fiind, nu i-o arăta niciodată. Tot timpul însă îi întârziase evoluţia talentului muzical. Mamei îi plăcea foarte mult sportul. Naşul micului Mel, prieten cu tatăl lui, era şi el pasionat de sport şi nu-i susţinea atracţia spre muzică. Şi totuşi băiatului i se permisese să ia lecţii de pian, însă i se interzisese categoric să ia lecţii de canto sau să pornească pe urmele stră-străbunicului. Nu, hotărâse mama, Mel trebuie să devină marinar şi sportiv.

Crescuse sănătos din punct de vedere fizic şi renunţând la visele de a face carieră artistică. Absolvise colegiul în care primise o educaţie foarte bună. Mel câştigă toate premiile sportive pe care le visase mama lui. Doamna Farrell se căsătorise a doua oară când Mel împlinise optsprezece ani. Tatăl său vitreg era un căpitan în retragere şi încă vreo doi ani i-a acordat ajutor material acestui tânăr care justifica toate aşteptările mamei lui. Mel dădu examenele necesare şi curând ieşi în larg în calitate de subofiţer al companiei „Atlantic". Aici era încă vie memoria tatălui său. Şi de aceea Mel se bucură de succes cu uşurinţă.

„Atlantic" avea reputaţia unei bune companii anglo-americane şi rezista cu succes la concurenţa făcută de companii mai puternice şi mai de succes, cum ar fi „Union Casteles".

Trecuse de treizeci de ani, viaţa pe mare îi plăcea deşi se simţea mai bine pe ţărm, deosebindu-se prin aceasta de colegii săi. Niciodată concediul nu însemna pentru Mel ceea ce însemna pentru ceilalţi – petreceri la nesfârşit, fete şi varieteu. Pentru el acestea erau zile pline, care îi dădeau posibilitatea să asculte muzică bună a cărei lipsă o simţea pe mare Aşa apăruse pasiunea care uneori îl chinuia ca o nostalgie sau o chemare a străbunilor. Cărţile serioase pe care le ţinea în cabină îi mirau întotdeauna pe prietenii săi, ofiţeri care preferau romanele ieftine.

Mulţi se gândeau că Mel Farrell e foarte ciudat. Dar el niciodată nu permitea eului său interior să răzbată prea mult în afară. Dacă pe bordul vasului sau în alt loc se organiza un banchet, Mel se veselea la

fel de mult ca şi ceilalţi.

Nu avusese nicio fată deosebită până când devenise ajutor de secund pe unul din vapoarele vechi ce circulau spre Statele Unite. Cu fetele dansa, le săruta uneori, dar niciuna dintre ele nu însemnase nimic.

Şi iată că apăruse Leonor. Era o americancă de două ori căsătorită şi de două ori divorţată (Mel n-a reuşit să afle cine a fost iniţiatorul divorţului, ea sau soţul ei). Nu mai întâlnise femei de acest tip şi fusese pur şi simplu orbit Leonor se dovedise o fată experimentată, veselă, frumoasă şi îi cucerise pe toţi bărbaţii de pe vas. Când Mel îşi permitea să şi-o amintească pe Leonor, o vedea stând alături de el la masa festivă. Atunci, în prima seară, se gândise că nu a mai întâlnit o femeie atât de frumoasă.

Cursa fusese pe timp de iarnă. Leonor era îmbrăcată cu ceva din stofa de lână, avea un colier şi brăţări din turcoaz întotdeauna se îmbrăcase cu acel şic de care sunt capabile numai americancele. Părul negru şi des îi era tuns scurt. Mult timp păruse că este de aceeaşi vârstă cu el, adică de douăzeci şi şase de ani. Apoi Mel aflase că era cu vreo zece ani mai mare. Însă Leonor îşi conservase foarte bine silueta subţire ca a unei fetiţe.

Tenul nu îi era foarte fin, nasul îi era puţin borcănat, însă te cucereau de îndată ochii ei uimitori de frumoşi, sprâncenele negre, drepte şi gura mare, gata în orice clipă să râdă. Vocea ei stridentă o trăda ca fiind din New York. La început, timbrul vocii ei nu-i plăcu deloc lui Mel, dar în curând începuse să-l divinizeze. Buzele ei roşii, mereu surâzătoare, rosteau tot timpul vorbe de duh şi glume.

— Ei, tinere, râse ea, când el se aşezase pe scaunul de alături. Arăţi grozav în uniforma asta. Micuţa Leny nu-şi putea închipui că va avea ocazia să stea alături de un bărbat atât de frumos, dar acum e bucuroasă că nu suferă de rău de mare şi se poate întâlni cu el aici de trei ori pe zi ca să mănânce hrană caldă.

— Hrană caldă?! Multe din toate câte le spunea ea atunci i se păreau inteligente.

Foarte curând toţi începuseră să o numească „micuţa Leny". Leonor petrecea mult timp în cabina lui Mel ascultând discuri şi discutând cu el totul, de la Grecia antică până la Orientul contemporan.

Se pricepea foarte bine să poarte discuţii intelectuale şi, în plus,

era foarte sexy. Mel se îndrăgostise nebuneşte de această femeie. Nu-l interesa câţi bărbaţi schimbase. Nu avea nimic împotrivă să devină al treilea soţ al ei. I se părea că femeia răspunde la dragostea lui şi că scurta călătorie spre Cape Town s-a transformat pentru el într-o serie de zile şi nopţi exotice. Era vorba mai ales de nopţi, pentru că atunci o ţinea în braţele lui pe pasionala Leonor.

Amintindu-şi acea cursă se mira şi singur ce uşor a fost păcălit. O considera o zeiţă şi nu putea înţelege cum având atâta inteligenţă şi căsătorii la activ, avusese curajul să se îndrăgostească atât de tare de un căpitan de marină fără prea mulţi bani. Dar venise şi ziua trezirii. Se presupunea că Leonor merge la Johanesburg la fratele ei. Mel îi propusese să meargă împreună. Avea de gând să cumpere verighete şi să se căsătorească cu ea cât mai repede. Cu mult mai târziu îşi aminti expresia bizară de pe chipul ei, când îi făcuse această propunere. Leonor îl mângâiase pe obraz cu degetele şi bâiguise:

— Eşti un amant simpatic. Dar nu scosese niciun cuvânt despre căsătorie, îi promisese că va veni la el în cabină după ce toţi pasagerii se vor culca. Firește, era interzis, dar pe Mel nu-l deranja acest lucru. Micuţa Leny încălca şi ea cu plăcere regulile. Spre seară, un steward îi aduse un bilet în care Leny se plângea că nu se simte bine şi îi promitea că o să se întâlnească cu el dimineaţa, când vaporul va ancora în Havana.

Pe Mel începuse să-l doară capul şi, pentru că în cabina lui nu găsi nici măcar o aspirină, se duse la medicul vasului să ia o tabletă. Medicul de pe vas era un ins originar din statul Nebrasca, prieten cu Mel. Erau de aceeaşi vârstă. Bătând la uşă şi neauzind răspunsul, Mel apăsă clanţa uşii şi privi înăuntru în faţa ochilor o văzu pe irezistibila Leonor, într-o pijama albă de mătase. Stătea culcată pe pat. Alături era doctorul, şi el în pijama. Pe spătarul scaunului atârna halatul ei, pe noptieră era o sticlă de şampanie deschisă şi două cupe.

Amanţii se holbară la Mel. El se făcu alb ca varul la faţă, strânsese pumnii şi îi aruncă Leonorei un cuvânt ce o făcu să sară în picioare. Dar femeia îşi pierduse siguranţa de sine numai pentru o clipă. Se întoarse spre doctor şi îi spuse râzând:

— Dă-i un calmant, dragul meu. Sărmanul parcă ar înnebuni chiar acum. Prostule, ai uitat să închizi uşa?!

Doctorul bâiguia nişte scuze, însă Mel izbi uşa cât putu de tare,

se întoarse în cabină şi se trânti pe pat. Lumea se ruinase înţelese ce femeie era Leonor. Îi era ciudă că fusese prostit! Leonor nu încercă să se întâlnească cu el. Mel nu primi de la ea decât un bilet:

Iartă-mă că te-am dezamăgit dragul meu amant dar trebuia să te maturizezi şi tu o dată. Nu-ţi fie ciudă pe micuţa Leny care te-a ajutat să te faci om mare. Chiar nu înţelegi că ai fi fost prea de modă veche să încheiem intriga noastră cu o căsătorie? Totul a fost plăcut dar eu nu am luat povestea noastră în serios aşa cum ai luat-o tu. Dacă vrei să ştii adevărul, nu am niciun frate la Johanseburg. Merg să mă mărit cu un grăsan simpatic milionar, care îmi va dărui un briliant cât o prună. Mulţumesc pentru clipele plăcute. Micuţa Leny".

Înciudat Mel rupsese în mii de bucăţi foaia de hârtie şi le aruncă peste bord. Împinse de vântul puternic, acestea zburară departe, împrăştiindu-i ultimele iluzii. Nu-i purta pică doctorului. Bărbaţii ajunseră repede la un anumit nivel de înţelegere reciprocă şi chiar putură vorbi despre Leonor (destul de râu) Doctorul îi repetă sfatul: e timpul să se maturizeze.

— Ţine-te cât poţi de departe de femeile pe care le vezi pe vas. Prostuţule, în lume sunt mii de Leonore şi cu cât de repede vei înţelege aceasta, cu atât mai bine Desigur, există şi fete bune. dar trebuie să te pricepi să le găseşti. Leny seamănă cu un şarpe E foarte simpatică, dar veninoasă…

După aceea Mel şi-o imagina întotdeauna pe Leonor ca o târâtoare neagră, care îl ucidea cu înţepătura ei veninoasă. Încă mai simţea pe buze sărutarea morţii.

Însă, începând cu cursa următoare, devenise mai atent şi mai raţional. Niciodată nu se mai îndrăgostise şi încerca să se convingă că nu se va căsători niciodată.

În femei nu poţi avea încredere. Succesul la femei îi producea o satisfacţie amară şi conştiinţa faptului că pe oricare ar fi putut-o chema cu degetul. Dar niciodată nu făcu acest gest. Devenise Mel care îşi ascundea cu grijă sentimentele îndărătul farmecului exterior. Privirea ochilor lui întredeschişi, neîncrezători, le făcea pe femeile care doreau să flirteze cu el să nu se simtă în apele lor. E adevărat că popularitatea lui nu scădea din această pricină.

Un asemenea Mel întâlnise astăzi starul de cinema Anna Peck. Rămânea politicos şi îndatoritor chiar şi atunci când îi venea să caşte.

Discuţia era susţinută în principal de lady Tyndall, doamna Opendorf în sfârşit, Mel băgă de seamă că domnişoara Peck nu este zgomotoasă, nici insistentă, pare uluitor de calmă, chiar închisă în sine. Îi puse politicos o întrebare cu privire la cariera ei şi ea îi răspunse că a renunţat la aceasta.

— Dar ce, fata „sărmană, mică şi bogată" a devenit într-atât de bogată încât îşi poate permite să iasă la pensie în tinereţe?

Anna începu să râdă. Mel se gândi iarăşi că arată nervoasă şi tulburată.

Amintindu-şi de operaţia de apendicită suportată de domnişoara Peck – lucru despre care scrisese în ziare şi de care îl înştiinţase mecanicul şef Hogarth – Mel se gândi că fata este prea fragilă pentru aceste încercări.

— Vă jur că sunt sărmana, mica, sărmana fată, răspunse Anna. Dar m-am decis că n-are rost să-mi pierd timpul aşteptând următoarele probe. Această viaţă nu e pentru mine.

— Atunci povestiţi-mi care viaţă e de dumneavoastră? Rostind aceste cuvinte, el îi aruncă acea privire irezistibilă cu care după atâta timp de lucru cu pasagerii se învăţase să ucidă ca dintr-un pistol adevărat.

— Merg la Londra să mă mărit, îi spuse simplu Anna.

Acest răspuns atât de firesc îl miră pe Mel şi îl făcu să dorească să fie mai prietenos.

— Chiar aşa? Vedeţi, nu ştiu nimic despre viaţa personală a starurilor.

Vă rog să nu-i spuneţi acest lucru comandantului meu, ca nu cumva să mă debarce pe ţărm.

— De fapt, nu înţeleg de ce un ofiţer de marină trebuie să fie la curent cu viaţa personală a starurilor de cinema. În plus, nu vreau ca lumea să vadă în mine doar un star. Nici lui Alvin nu-i place.

— Alvin, repetă secundul. E logodnicul dumneavoastră? Anna dădu din cap.

— Deci mergeţi la Londra să vă căsătoriţi cu acest norocos? Înainte ca Anna să apuce să răspundă, în discuţie se băgă doamna Opendorf.

— Ce interesant, căpitane îl cunosc pe Alvin North. O, vor fi un cuplu extraordinar, splendid.

— Nu mă îndoiesc, continuă Mel. Cina se termină. Farrell scoase un port ţigaret şi îi oferi Annei o havană. Ea o luă, simţindu-se uşurată. Toată seara fata se simţise foarte surescitată. Voia să fumeze. Mel îi întinse bricheta aprinsă şi ea îl privi iarăşi în ochi. Ochii lui nu spuneau nimic. Dar, cine ştie de ce, i se părea că îi pătrund până în inimă, şi Anna începu brusc să tremure, gândindu-se fără voie că îi place căpitanul Farrell. În profunzimea ochilor lui licărea ceva întunecat. Însă de îndată ce începea să vorbească, îşi amintea vocea din vis… înţelegea că se comportă ciudat, dar nu putea face nimic. Mei remarcă pe degetul domnişoarei Peck inelul de logodnă.

Ridicându-se de la masă Anna scăpă poşeta jos. Mel i-o ridică şi i-o întinse.

Abia acum îşi dădu seama cât e de graţioasă. Talia fină, încinsă cu un cordon lat, părea gata să se frângă. Firește, trebuie să se însănătoşească. Minunatul ei păr roşcat e astfel adunat pe spate încât descoperă splendida linie a frunţii şi ovalul feţei. Şi ce ochi are!

„Iubire văd în ochi la ea, cită el în gând. Şi-nşelăciuni, minciună grea". Păcat de bărbatul cu care se căsătoreşte. Oare peste cât timp îl va părăsi ca să se întoarcă pe platoul de filmare? în sfârşit, înmormântarea lui, grija lui. Chiar la această idee cinică se opri Mel întrebând-o cu voce tare pe domnişoara Peck dacă nu vrea o cafea. De obicei cafeaua se servea în salonul cu pereţii de sticlă de pe puntea superioară, unde în curând trebuia să înceapă să cânte orchestra.

— Da, mulţumesc beau cafea. Niciodată nu-mi strică somnul.

— Excelent, spuse Mel. Nu trebuie să vă permiteţi ceea ce v-ar putea provoca insomnii. Somnul, somnul cel mai adânc". În beznă care oameni cad?"

— „Cei care au în suflet iad", termină Anna strofa. Mel făcu ochii mari. Ieşi în urma ei. Mulţi întorceau capetele, recunoscând-o pe actriţă. Deci, îl ştia pe

Coleridge! Deodată, Mel începu să recite:

„Când vine vremea să mă culc, Nu-ngenunchez precum un prunc, Nici rugi lui Domnul nu-i rostesc, Ci spiritul mi-l îmblânzesc, Plin de credinţă şi visări cu ochii-nchişi spre depărtări „Acum. era rândul Annei să-l privească curioasă peste umăr. Genele ei lungi tresăriră.

— Extraordinar, căpitane Farrell. Ce versuri vă amintiţi! Dar

„Legenda bătrânului marinar a lu', Coleridge mi s-a părut întotdeauna teribilă.

— Mie îmi place pentru că odată şi odată voi deveni eu însumi bătrânul marinar, spuse Mel. Anna se simţi mai liniştită şi spuse zâmbind.

— Numai să nu spuneţi că veţi fi „inert şi surd la rău, ca şi la bine…"

Fără să vrea Mel fluieră încet.

— Bravo! Vă salut! Mâna lui zvâcni spre chipiu. Sunteţi singura fată care ştie pe de rost „Legenda bătrânului marinar".

— Mi-a plăcut foarte mult în şcoală, dar mi-a provocat întotdeauna tristeţe, oftă Anna. Mai ales versurile care vorbesc de marea lui singurătate în marea înfuriată.

Mel dădu din cap.

— Tocmai de aceea preţuia somnul. În aceste ore se uită toate dezamăgirile.

Farrell se gândi că ar fi putut să adauge că şi el, odată, era cât pe ce să-şi înece dezamăgirea în mare, atunci când îl trădase femeia iubită. Mărul gustos oferit de Eva se dovedise viermănos.

— Poezia place la puţini oameni, spuse Anna. Citiţi des versuri?

— Foarte rar, dar într-un timp m-au pasionat foarte mult.

— Şi pe mine. Dar acum ce preferaţi?

— Domnişoară Peck, nu cred că asta v-ar interesa. Văzând biblioteca mea, de obicei oamenii se dau trei paşi îndărăt şi încep să mă creadă un om plicticos.

— Nu cred că puteţi fi considerat plicticos.

— Mă cunoaşteţi prea puţin, zâmbi el.

— Dar aş vrea să vă văd cărţile şi să-mi formez o părere personală.

— Curând voi organiza o mică recepţie cu cocteiluri. De obicei, în timpul curselor, eu şi căpitanul ne luăm la întrecere în privinţa originalităţii reţetelor.

Dacă, firește, nu aveţi nimic împotriva cocteilurilor…

— De fapt, nu beau.

Această afirmaţie îl uimi nespus pe Farrell. Întotdeauna i se păruse că stelele de cinema beau, şi încă mult. În următoarele zile va afla multe lucruri uimitoare despre Anna şi se va convinge că ea nu

seamănă deloc cu părerea lui despre starurile de cinema. În salonul acesta erau scaune foarte confortabile. Pasagerii flecăreau bând cafea. Anna îi povesti despre Alvin. Mel se prefăcea că este foarte interesat, deşi istoriile Annei despre logodnicul ei i se păreau plictisitoare.

Totuşi, acest lucru nu-l împiedică, după terminarea discuţiei, să ajungă la concluzia că domnişoara Peck este întru totul suportabilă şi, în pofida aşteptărilor lui, nu este egoistă deloc.

Pretextând că este obosită, Anna se retrase în cabina ei. După ce fumă în pat ultima ţigară, Anna, ca de obicei, îşi sărută vârfurile degetelor şi atinse cu ele fotografia de pe noptieră, rostind: „Noapte bună, dragostea mea". Făcea acest gest în fiecare seară din ziua logodnei.

„Atlantic Queen" înainta sigur pe el în apele calme. În apa neagră a mării, ca nişte briliante se reflectau stelele verii. Somnoroasă, Anna se gândi că acesta călătorie promite să fie plăcută. Gândurile Annei reveniră la căsătoria ei norocoasă". Nu ne vom despărţi până la moarte" spuse ea cu voce tare, stând culcată în pat, cu mâinile sub cap.

Dar nu reuşi să adoarmă. Aerul mării ar fi trebuit să acţioneze ca un somnifer ceea ce totuşi nu se întâmplă. Anna se gândi că în ultimul timp îi e frică să adoarmă. După acel coşmar, nu se mai simţea în apele ei. Îşi amintea cu groază expresia fioroasă de pe chipul lui Alvin. Firește nu poate fi aşa în viaţă. Însă, desigur visul nu a fost deloc plăcut. Apoi acel glas care o liniştea, glasul unui necunoscut care o prinsese pe fată la timp şi o strânsese la piept.

Anna aprinse veioza şi începu să privească florile aranjate prin cabină. Nu, nu se poate gândi tot timpul la faptul că vocea aceea din vis seamănă fantastic de mult cu vocea secundului de vas. Şi totuşi, în pofida dorinţei ei, gândurile despre Mel Farrell i se insinuară în subconştient.

CAPITOLUL 6

În portul Las Palmas, „Atlantic Queen face singura escală din drumul său de la New York la londra

În dimineaţa aceea, Anna se trezi devreme. Începuse o zi frumoasă. Deasupra insulei se ridica ceaţa cenuşie, se vedeau portul pitoresc, verdeaţa pomilor, transparenţa azurie a apei. Sufletul îi era plin de o bucurie extraordinară. Pentru prima dată în viaţa ei Anna vedea zona subtropicală, îi apăru senzaţia de apropiere faţă de Alvin şi

de viitoarea ei casă. Curând se va obişnui cu atmosfera potolită şi cu frumuseţea neobişnuită a Angliei. Desigur, acum la Londra este iarnă şi nu e atât de cald ca la Las Palmas. Alvin îi povestise că în nopţile de iarnă e nevoie de foc în casă. Iar în munţi este foarte frig.

Anna ieşi la bord. Fotografie câţiva localnici care, în bărcile lor mici, se plimbau chiar pe lângă vasul oceanic. Pe neaşteptate, pe punte, apăru un tânăr înalt care o urmărea cu insistenţă pe Anna. Aceasta nu-l putea suporta. Căutând cu ochii un loc unde să se ascundă, remarcă singura cale de scăpare, o scară cu balustrade de bronz deasupra căreia atârna inscripţia: „Intrarea interzisă", înţelegând că a ajuns pe puntea de comandă, Anna se întoarse să coboare, dar între ea şi soarele strălucitor apăru un om cu uniformă albă. Era secundul. Ochii o priveau cu răceală şi severitate.

— Bună dimineaţa domnişoară Peck. Scuzaţi-mă, dar pasagerilor le e interzis să intre aici.

— Şi ce se va întâmpla? Căpitanul Royce mă va pune în lanţuri, dacă nu voi coborî?

— Nu cred că va fi chiar atât de nepoliticos cu domnişoara Peck, dar vă va conduce neapărat jos. Acelaşi lucru trebuie să-l fac şi eu, spuse Mel cu răceală.

Cine ştie de ce Anna se simţi jignită.

— Nu vă deranjaţi, căpitane Farrell. Cobor singură. A trebuit să urc aici, ascunzându-mă…

— A, ce interesant! Vă ascundeaţi de admiratori?

— Nu trebuie să-i imputaţi unei acinţe că are admiratori. În plus, prefer să fiu o simplă domnişoară Peck, care în viitor va fi doamna North.

— Scuzaţi-mă, spuse Mel. Mie nu-mi vine să-mi imaginez că veţi deveni o simplă gospodină din Londra. Nu prea vi se potriveşte…

— Pot să vă întreb ce mi se potriveşte?

Mel o studia pe fată. Nu avea de gând să-i spună, dar i se părea fermecătoare, în timp ce majoritatea femeilor nu arătau prea bine dimineaţa.

Odihna de trei zile pe mare făcuse deja minuni. Ochii Annei străluceau minunat, în timp ce tenul căpătase o nuanţă aurie. Fata făcea plajă şi baie în fiecare zi. Mel îi admira adesea trupul tânăr, splendid în nişte bikini azurii. Anna i se părea o statuie aurie. Părul des

şi cârlionţat îi era legat cu o panglică albastră şi această coafură o făcea să semene cu o adolescentă. Într-adevăr înflorea. Şi în plus, nu se mai simţea în ea acea surescitare care fusese atât de evidentă. Blugii strâmţi, albaştri şi tricoul de bumbac îi veneau foarte bine.

— În ochii mei vă asociaţi cu o fotografie tipărită în toate ziarele. Dansaţi la Veneţia, pe pardoseala de marmură a unui palat într-o rochie largă, cu o floare în păr. Extraordinar!

— A, cu… spuse ea ironic. Nu sunt aşa, a fost ideea producătorului Credea că în felul acesta vrea să mă vadă publicul.

— Şi eu aparţin publicului care vă admiră. Această frază o irită. Acum Anna îl cunoştea mai bine pe secund şi nu-i plăcea când o măgulea.

— Sunteţi omul cel mai nesincer pe care l-am întâlnit exclamă ea. Şi nu cred niciun cuvânt din tot ce spuneţi.

— Chiar aşa? în vocea lui se simţea o undă de ironie, iar ochii albaştri râdeau. Ce reputaţie! Mă mâhniţi.

— Nu trebuie să vă mâhnească ceea ce vă spun eu. Lady Tyndall, doamna Opendorf şi toate fetele frumoase de pe vapor consideră că sunteţi un cadou divin oferit femeilor. Aici sunteţi omul cel mai popular. Acum înţeleg de ce a fost inventată această funcţie de lucru cu pasageri. A fost creată special pentru dumneavoastră. Pentru o clipă, Mel se enervă. Era obişnuit cu admiraţia sexului slab şi se întâlnea foarte rar cu asemenea ironie. Cuvintele Annei îl scoseseră din sărite.

— Excelent! Atunci trebuie să ne înţelegem unul pe altul. Suntem oameni populari, deşi eu sunt aşa fără voie. Anna îşi recăpătase buna dispoziţie şi era gata de atac.

— O, căpitane Farrell! Cred că voinţa dumneavoastră nu s-a împotrivit prea mult. Pur şi simplu, vă scăldaţi în admiraţia femeilor. Mel se aprinse pentru o clipă, chiar pierzându-şi simţul umorului.

— Nu aveţi prea mult spirit de observaţie. Trebuie să vă împrumut o carte de psihologie.

— Da, fiţi amabil vă rog. Ar fi grozav dacă la sosirea la Londra aş putea să vă pun un diagnostic, ca un psihiatru profesionist. Buzele lui erau cât pe ce să lase să-i scape câteva cuvinte tari. Scoţându-şi cascheta, Mel îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi şi-o puse la loc. Anna vedea că l-a enervat, dar nu-şi făcea probleme. Din prima clipă Mel avea o influenţă stranie asupra ei.

Fiind o natură sensibilă, fata reacţiona bolnăvicios la toate înţepăturile lui.

Înţelegea că toate complimentele şi semnele lui de atenţie nu înseamnă nimic, că, dintr-o pricină necunoscută o dispreţuieşte poate mai mult decât pe celelalte femei. Anna remarcase cât de sincer şi de calm se purta Farrell cu o pasageră în vârstă, bolnavă de artrită, pe care o ajuta să ajungă la şezlong şi o conducea întotdeauna până la masă. La fel de blând şi atent era cu copiii, a căror mamă bolnavă nu ieşea din cabină. Copiii se simţeau, singuri şi aveau nevoie de sprijin. Mel se îngrijea de ei în fel şi chip. Dar de ce îi strică ei permanent liniştea din suflet?

Întâlnindu-se mai ales la masă, discutau multe lucruri. Unele teme erau interesante pentru amândoi. Pe Mel îl mirase interesul fetei pentru muzica clasică. În plus, dintr-o discuţie, aflase că Anna are în colecţie multe din discurile care îi plăceau şi lui.

— Dar viitorului dumneavoastră soţ îi place muzica? întrebase el odată.

Anna fusese nevoită să-i spună că Alvin este indiferent la muzică. Mel remarcase:

— O! Aceasta este cea mai mare greşeală a dumneavoastră. Trimiteţi-i o telegramă şi spuneţi-i că rupeţi relaţiile diplomatice. Oamenii care au o atitudine serioasă faţă de muzică nu trebuie să se căsătorească cu ceicărora muzica nu le place.

— V-aş putea întreba dacă aţi fost vreodată căsătorit? De aceea vă consideraţi specialist? El râse.

— Toate soţiile mele îi divinizează pe cei trei „B" care sunt zeii mei: Bethoven, Bach şi Brahms. Brahms! Ce mult îi plăcea Brahms! Brusc, Anna îl întrebase dacă are înregistrarea concertului de Brandenburg, care ei îi plăcea foarte mult. Mel răspunse afirmativ şi o invitase să asculte discul în cabina lui, însă Anna nu profitase de această invitaţie. Odată, discutând cu mecanicul Peirce, aflase că Mel este unul dintre cei mai buni ofiţeri ai companiei, că nu este căsătorit şi că are reputaţia de celibatar convins.

— Îndărătul superficialităţii lui aparente se ascunde o adevărată sinceritate, o inimă bună şi mărinimoasă, domnişoară Peck, adăugase Peirce.

Anna se gândise că n-ar fi rău să distrugă farmecul prefăcut şi

politeţea excesivă a secundului. Într-o seară frumoasă, cu puţin înainte de a ajunge la Las Palmas, pasagerii dansau pe punte, sub clar de lună.

Anna şedea alături de bărbosul căpitan Royce când Mel o invitase să danseze. Înţelesese că o lăsase la urmă. Simţind o emoţie bizară, se agăţase de mâna căpitanului Royce:

— Mai bine mai stau de vorbă cu căpitanul, vă mulţumesc.

Căpitanul îi făcuse cu ochiul secundului:

— Ameţesc de tot, dacă mai continui discuţia cu domnişoara Peck. Dacă vrei să dansezi, Mel.

— Fireşte că vreau, spusese Mel. Anna nu putea să recunoască pe loc că Mel dansează bine, orchestra interpreta „cha-cha-cha", dansul care Annei îi plăcea foarte mult (lui Alvin nu-i ieşea niciodată). Fata simţise că împreună cu Mel se mişcă subordonându-se unui ritm interior. Nu discutaseră nici în timpul dansului nici după aceea. Anna se temea să privească în ochii lui Mel. Se temea că acesta va strica totul cu o glumă ironic. Părea că el înţelegea sentimentele şi nu se gândea decât la dans. Dar muzica se terminase. Oftând adânc, Anna dăduse doar din cap la invitaţia lui Mel de a mai dansa o dată şi coborâse. În noaptea aceea nu putuse să doarmă. Oră după oră, Anna se chinuia să se gândească la Alvin, dar mereu o urmăreau chipul şi vocea lui Mel Farrell, dansul lor tăcut şi senzual. În sfârşit, înţelegând că oricum nu va putea aţipi, aprinsese veioza.

Fumând ţigară după ţigară, Anna se întreba de ce simte tot timpul prezenţa acestui om. Nu e frumos faţă de Alvin. Dar şi lui Mel îi devenise apropiată.

Prietenia lor evoluase cu o viteză fantastică.

Discuţiile, care adesea semănau cu nişte lupte verbale, îi tulburau în mod ciudat pe amândoi. Curând Anna înţelesese că, îndărătul superficialităţii aparente, se ascunde un alt Mel. Un om care ştie istoria, arheologia, artele îi plăceau aceleaşi tablouri pe care întotdeauna Anna îşi dorise să le aibă. În orice oraş s-ar fi aflat, el vizita colecţiile de artă.

— Păcat că nu sunt bogat şi nu am casă, spunea Mel. Marinarii nu-şi pot permite să colecţioneze tablouri.

— După nuntă vreau să colecţionez obiecte de artă, recunoscuse Anna. Până acum am fost prea ocupată. Am încercat să fac carieră, deşi, la drept vorbind, nu prea voiam. Am pierdut deja atâta energie şi atâta

timp.

— Aceasta e cea mai mare greşeală a generaţiei noastre, spuse Mel. Cheltuim prea mult timp şi prea multă energie pentru lucruri de care nimeni nu are nevoie.

Amintirile acestor discuţii o făcură pe Anni să ajungă la o idee care îi strică de tot buna dispoziţie. Merge ca să se căsătorească cu Alvin. Însă acesta nu străluceşte din punct de vedere intelectual. Atunci de ce l-a aşteptat atât de mult şi cu atâta nerăbdare? De ce s-a împotrivit tuturor încercărilor făcute de Gus Halley care voia s-o ferească de acest gest fatal?

Nereuşind să aţipească, Anna şedea pe marginea patului şi se uita la fotografia lui Alvin, încercând să-şi provoace tulburarea plăcută obişnuită. Nu izbutise.

Gândurile i se întorceau permanent la Mel. Era o nebunie cu o săptămână înaintea nunţii, să se îndoiască de dragostea ei.

Astăzi dimineaţă, întâlnindu-se faţă în faţă cu Mel Farrell, Anna recunoscu cu amărăciune că farmecul lui Alvin se destramă, dispare.

Întorcându-i spatele ofiţerului, Anna începu să coboare scara. Mel se aplecă peste balustradă, petrecând-o din priviri…

— Coborâţi încet. Treptele pot fi lunecoase.

— E în ordine, îi spuse ea.

Şi totuşi, pe ultima treaptă, alunecă şi căzu destul de puţin graţios pe puntea de zinc. Într-o clipă Mel fu lângă ea şi o luă în braţe.

Pentru o secundă, Anna se lipi de Mel şi îi simţi mâinile puternice, îl privi în ochi. Parcă ar fi trecut o scânteie printre ei. Acest lucru o sperie pe fată şi, împingându-l, se aplecă grăbită să-şi frece genunchiul lovit.

— Mulţumesc. Acum totul e în ordine, bâigui ea. Genunchiul e întreg. M-am lovit doar puţin. Mel o privea cu duioşie. Soarele îi prefăcuse părul castaniu într-o cascadă aurie.

— Aveţi un păr extraordinar, spuse el deodată. Complimentul făcut într-un moment atât de nepotrivit o făcu pe Anna să-şi ridice ochii. Se pregătise să pareze, dar, cine ştie de ce, începu să râdă.

— Mulţumesc.

— Îmi amintiţi de Rita Hewent.

— E prietena dumneavoastră?

— Aş vrea eu. Întotdeauna mi s-a părut mai atrăgătoare decât

toate starurile de cinema.

— Incluzând-o pe domnişoara Peck, spuse Anna frecându-şi genunchiul lovit.

Mel îi studie cu atenţie piciorul, pulpa fină, nelăsând să-i scape unghiile roz ce se zăreau printre curelele sandalelor. Nerăspunzându-i la glumă, o întrebă.

— Puteţi merge sau să vă duc eu în cabină?

— Fireşte că pot, se scandalizâ ea. Şi nu vă fie teamă nu voi mai apărea niciodată pe puntea de comandă.

— Sunt sigur că veţi fi invitată de căpitanul Royce înainte de terminarea călătoriei.

— Mulţumesc. La revedere. Anna se răsuci şi porni din loc, încercând să-şi păstreze demnitatea. Dar genunchiul o durea şi o făcea să şchiopăteze. Mel o strigă:

— Sunteţi sigură că totul e în ordine?

— Absolut! îi aruncă Anna peste umăr.

Fata dispăru din câmpul lui vizual şi Mel îşi mută privirea spre bărcile care se clătinau chiar lângă bord. Câtva timp ascultă vocile insistente ale puştilor localnici care încercau să atragă atenţia pasagerilor.

Oricâtă experienţă ar fi avut Mel cu femeile, nu putea să nu înţeleagă că se dovedise prea vulnerabil. Cu un tremur brusc, îşi aminti clipa când o ridicase pe Anna în braţe. Părul ei „extraordinar", cum îl numise, îi atinsese obrajii şi îi simţise mirosul deosebit. Îi plăceau parfumurile uşoare şi ura aromele dense, grele, de care se înconjura Opendorf şi femeile de tipul ei. Mel recunoştea că Anna Peck şi tot ce avea legătură cu ea se dovedea a fi neobişnuit de atrăgător. Dar ce fel de om este oare Alvin North?

Jos, în cabina ei, Anna îşi freca cu o loţiune genunchiul lovit şi, ridicându-se de pe scaun, simţi că durerea îi trece treptat. Şi ea era foarte emoţionată şi nu putea uita scânteia care trecuse printre ea şi Mel. Ce strâns o îmbrăţişase!

Visul! tresări şi se stropi pe faţă cu apă rece.

Această situaţie era nouă pentru ea. Fata încerca să-şi scoată din cap acest „tot", dar nu putea ca să-şi ordoneze gândurile şi să se calmeze. Îi compuse o telegramă lui Alvin. Anna înţelegea că încearcă să intre cu el într-un contact spiritual ca să-şi recapete acea senzaţie de

comuniune pe care relaţia ei cu Mel Farrell o submina cu atâta insistenţă. Vaga înţelegere a acesteia acoperea tot mai mult ataşamentul ei de altă dată faţă de Alvin. Încerca să se convinsă cu încăpăţânare:

— Îl iubesc. Îl iubesc de mult. Dar aceste cuvinte nu mai însemnau nimic.

Panicată, compuse trei telegrame, le rupse şi duse la cabina de transmisiuni pe a patra". M-am apropiat cu patru zile de tine. Am emoţii fantastice. Anna".

Ieşi din cabină cu buzele strânse şi cu o asemenea expresie de hotărâre înfiptă pe faţă încât părea că îşi spune:

— Numai aşa!

La masa de prânz Mel nu apăru. Înaintea sosirii la Las Palmas avea multe treburi de serviciu. Anna voia să dea impresia că nu i-a remarcat absenţa, dar tot privea înspre scaunul gol. Aproape că nu asculta flecăreala lui Ben Sellers şi bârfele doamnei Opendorf în timpul zilei i se adusese o telegramă de la Alvin: „Cu cât te apropii, cu atât îmi eşti mai dragă şi eu am emoţii. Al tău Alvin".

Aceste cuvinte o făcuseră să-i fie ruşine. Recitise telegrama încercând să se convingă că Alvin e dragostea inimii ei, iar visurile (şi Mel Farrell) nu au importanţă.

CAPITOLUL 7

După încă patruzeci şi opt de ore, „Atlantic Queen" parcursese jumătate din drumul până la Londra.

Zilele deveneau tot mai călduroase. Tinerele femei umblau pe punte în costum de baie şi rochii uşoare. Piscina era tot timpul plină. După nopţile înstelate urmau zile splendide şi faimoase. Pe punte se dansa. Era o atmosferă ideală pentru flirturile care nu lipsesc din nicio călătorie pe mare.

Nu era timp de plictiseală. Pe vas se întâmpla permanent câte ceva. Erau multe filme, concerte. Oamenii în vârstă ca soţii Tyndall şi d-na Opendorf puteau juca bridge. Tenis de masă, aruncarea inelelor, jocuri se organizau pentru tineret. Mai erau şi concursuri de tragere a funiei. Această mulţime de distracţii o organiza comitetul creat de Mel Farrell şi Anna fusese invitată să participe, dar refuzase pretextând că vrea să fie singură. Şi într-adevăr, întotdeauna evitase lumea. Pentru un bacşiş consistent, stewardul îi găsea un colţişor liniştit, unde

instalată confortabil într-un şezlong, rămânea neobservată şi nimeni nu o deranja. Aici îşi petrecea multe ore şi chiar pur şi simplu stătea la soare, mulţumită că se bronza din cap până în picioare. Era una dintre acele femei roşcate cu pielea foarte albă, care puteau să se bronzeze fără să li se jupuiască pielea. Se simţea sănătoasă şi puternică. Îşi dădea seama că negreaţă bronzului o face mai frumoasă. Oglinda îi mărturisea că pur şi simplu înflorise după patru-cinci zile de odihnă la soare, în aerul mării.

Şi totuşi Anna nu reuşea să ajungă la acea linişte sufletească, pe care şi-o dorea atât. Nicio autohipnoză, niciun efort de voinţă n-o puteau face să-l uite pe Mel Farrell. Fata nu ştia ce simte acesta faţă de ea, dar bănuia deja că sentimentele sale adevărate, secundul şi le ascunde îndărătul veseliei aparente, a politeţii şi a şarmului. Totuşi la mesele de prânz Mel era mai puţin atent cu Anna. Din timp în timp comentariile lui caustice şi părerea lui faţă de sexul slab apăreau prea cu evidenţă, ceea ce o irita pe Anna. Câteodată se simţea brusc mâhnită, simţindu-se cu totul indiferentă.

În cea de-a şasea zi a călătoriei, Mel Farrell organiză în cabină un banchet cu cocteiuluri. Erau aşa de mulţi invitaţi şi atâta zgomot, încât Anna îşi aminti de recepţiile de acasă. Se plictisea. În sfârşit, amfitrionul se apropie de ea prin mulţime şi îi întinse o cupă de şampanie.

— Mulţumesc. Băutura aceasta nu-i de mine, îi răspunse ea destul de rece.

— Dar rochia stă bine pe dumneavoastră, dacă pot să-mi permit această îndrăzneală! Mel zâmbea semimisterios, semisarcastic, şi Anna se întrebă ce i-o fi venit cu acest compliment.

Era îmbrăcată cu o rochie albă, strâmtă, cu un decolteu larg pe spate, care îi dezvăluia bronzul auriu şi îi sublinia talia subţire. Toaleta era excelent completată de cerceii cu perle negre. Tot din perle negre era şi colierul care îi înfăşura de două sau de trei ori gâtul. Pleoapele şi le rimelase cu umbre verzi, iar buzele erau la fel de roşii ca şi părul. Când Mel îşi oprise privirea asupra ei, fusese nevoit să recunoască în sinea lui că Anna nu arătase niciodată mai

Frumoasă.

— Astăzi arătaţi nemaipomenit! oftă el.

— Mulţumesc, îi spuse ea cu răceală. Păcat că nu vă pot vedea

cărţile şi discurile. În mulţimea asta nu se poate vedea nimic.

— Mai rămâneţi puţin după ce pleacă toţi, îi şopti el deodată. Vă arăt totul.

Obrajii ei se îmbujorară şi inima începu să-i bată de uimire şi de tulburare plăcută.

— Mă gândesc că… începu ea. El o întrerupse.

— Nu vă mai gândiţi şi rămâneţi. Am cărţi pe care vreau să vi le arăt şi un disc pe care sunteţi pur şi simplu obligată să-l ascultaţi. Astăzi, datorită numeroaselor banchete, restaurantul serveşte masă suedeză şi de aceea nu are importanţă când mergem. Cu o jumătate de ceas înainte de ora nouă mulţimea începu să se mai răărească. Anna discuta cu un om pe care nu-l cunoştea decât din vedere. Însă toată atenţia ei era acaparată de cabină, nu de acest partener întâmplător. Îi plăcuse ceea ce reuşise să vadă. Cabina secundului corespundea funcţiei sale. Mobila lăsa foarte puţin loc. Perdelele şi tapiţeria erau din pânză de in cenuşie, calmantă. Anna studia cărţile din raftul de deasupra mesei de scris (Nicio fotografie. Interesant, în viaţa lui Mel Farrece nu existase nicio femeie deosebită). Şi numai un singur tablou. Un mic peisaj, o casă de piatră înconjurată de copaci verzi. Mai târziu Anna află că aceasta era casa bunicului în care Mel îşi petrecuse copilăria.

Da, era bârlogul unui celibatar tipic, care nu se remarca prin nimic. Cabina era întreţinută într-o curăţenie ireproşabilă de către un steward bine strunit care avea porecla ciudată de Pink şi era pe mare din copilărie. Era foarte ataşat de secund.

— Pierd mereu câte ceva, dat Pink găseşte lucrurile şi le pune la loc, îi spuse Mel Annei. Invitaţii se împrăştiară şi ei rămaseră singuri. Se întuneca încet. Mel aprinse lampa de masă, cu abajur verde şi stinse lumina din tavan. Nu beau, fumau numai desfătându-se cu liniştea. Prin hubloul deschis pătrundea în cabina aerul rece al mării. Deodată Anna se simţi înviorată. Mai înainte zgomotul şi căldura provocată de înghesuiala aceea de oameni n-o lăsaseră să răsufle în voie. Nici măcar nu ştia de ce acceptase invitaţia secundului la acest tête-à-tête. Putea să plece la cină împreună cu ceilalţi.

Dar ceva o făcuse să rămână, împotriva propriei ei dorinţe. O forţă o împingea spre Mel. Nu o mai salva nici măcar amintirea lui Alvin.

Acum nu se gândea deloc la logodnicul ei. Rămasă singură cu Mel în cabina slab luminată, în această atmosferă prietenească, înţelese că cel mai mult ar fi vrut să fie alături de acest om. Serios, concentrat, fără vioiciunea obişnuită, acesta şedea vizavi de ea, ascunzându-şi faţa în umbra abajurului. Îi povestea despre el.

Anna îi punea multe întrebări. Voia să ştie despre copilăria lui, de avansarea în serviciu la „Atlantic" Mel recunoscu că nu este mulţumit de carieră.

— Înţeleg că sunt considerat prea tânăr pentru funcţia de căpitan, dar chiar asta îmi doresc. Nu sunt un majordom înnăscut. Poate că dumneavoastră chiar aşa credeţi. Vreau să devin căpitan

— Nu m-am gândit niciodată că aţi fi majordom, spuse ea, deşi vă îndepliniţi excelent obligaţiile.

Nu oricine ar putea comunica atât de uşor cu oamenii, să lecâştige simpatia.

— Mulţumesc, îi răspunse el cu un zâmbet ciudat.

— Înţeleg bine că aţi prefera locul căpitanului Royce. Probabil că funcţia de căpitan este foarte atrăgătoare, cu toată responsabilitatea pe care o implică.

— Responsabilitatea e un fel de întrecere, iar mie îmi place lupta îi răspunse Mel.

— Un sportiv înnăscut încearcă întotdeauna să câştige.

— Poate că e doar o formă de egoism, replică Mel zâmbind şi scuturând scrumul

— V-am văzut cărţile. Sunt foarte serioase.

— Puteţi citi ce doriţi.

— Nu m-a pasionat niciodată metafizica, însă cred că ar putea fi interesantă

— Luaţi această carte despre Orient, spuse el, căutând prin raft şi întinzându-i un volum subţire. Ea făcu o grimasă.

— Probabil că e mai presus de înţelegerea mea, însă voi încerca să pricep ceva. Apoi adăugă pe neaşteptate. Sunteţi un om foarte ciudat. Cred că nu citiţi romane obişnuite Nici măcar poliţiste.

— Altă dată am citit.

— Nu-i romantic, zâmbi fata.

— Ei, cred că nu vă plac bărbaţii romantici.

— Mai ales cei prefăcuţi, continuă Anna însă, vedeţi

dumneavoastră, toţi bărbaţii cu adevărat romantici sunt prefăcuţi. Izbucniră amândoi în râs.

— Poate că femeile au gusturi ciudate. Mă refer la faptul că nu le plac bărbaţii prefăcuţi, romantici, însă le plac bărbaţii capabili să le iubească.

— Puteţi să mă includeţi în rândul celor incapabili. Ea îl privi cu un zâmbet ironic.

— Aşa-i că nu aţi avut noroc în dragoste? El şi-o aminti pe Leonor şi-şi strânse buzele

— Că n-am avut noroc e prea puţin spus. Pur şi simplu, am fost întors pe dos. Am fost transformat într-un necredincios. Acum ştiu exact că nu există dragoste romantică. Oare ce i s-o fi întâmplat se întrebă Anna? Cu glas tare spuse.

— Atunci cum să mai evolueze lumea? Credeţi că viaţa de familie ar trebui să înceteze dacă în ea nu crede căpitanul Farrell?

— Deloc. Cei care cred nu au decât să continue. Şi aceasta nu-l mai priveşte pe căpitanul Farrell.

— Cred că veţi regreta cu timpul.

— Aşa li se spune tuturor misoginilor. Şi totuşi am de gând să ajung la bătrâneţe fără să mă împovărez nici cu soţii, nici cu copii.

— Sunteţi un egoist de înaltă clasă.

— Da, asta sunt.

Acum ochii lui râdeau de ea pe sub pleoapele întredeschise. Zâmbetul o dezarma.

— Nici nu ştiu cum vă puteţi permite să spuneţi asemenea lucruri de faţă cu o logodnică. Aceste cuvinte stricară calmul şi liniştea acestei seri. El se încruntă, o privi întrebător pe fata de lângă el. Ten neted, mătăsos, bronz întunecat, care contrastează cu rochia albă şi elegantă. Orice bărbat ar fi visat la dragostea acestei femei, s-ar fi simţit norocos posedând-o. De ce el nu poate nicicum înţelege că ea merge la Londra să se căsătorească? Brusc îi spuse:

— Nu-mi băgaţi în seamă cinismul. Ceea ce spun se referă la mine. Să nu credeţi că mă gândesc la dumneavoastră. Neîndoielnic viitorul dumneavoastră soţ vă va oferi iubirea la care visaţi. Fără să-i aştepte răspunsul, Mel se ridică şi deschise pick-up-ul.

— Trebuie să ascultaţi discul pe care l-am cumpărat la plecarea din New York. Ştiu că vă place muzica clasică. Anna uitase de Alvin, în

această cabină, nici gândurile, nici numele lui nu aveau loc. Şi, din păcate, acest lucru nu o înfuria.

— Da, vă rog

Era „Adaggio" de Barger, un compozitor pe care Anna îl cunoştea foarte puţin. Se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii şi ascultă, cufundată în această muzică splendidă. După ce încetară ultimele sunete, Anna deschise ochii şi văzu că Mel o studiază. Întâlnindu-i privirea, bărbatul îşi feri ochii.

— A interpretat orchestra din Philadelphia…

— Extraordinar! Puneţi-mă la curent cu Barger. Nu-l cunosc deloc.

El îi povesti despre compozitorul american Barger ce a compus acest „Adaggio" în 1936. Prima interpretare a avut loc cu doi ani mai târziu. A dirijat Toscanini.

— Neapărat voi cumpăra şi eu acest disc îi spuse Anna. Şi vă mulţumesc că m-aţi pus cu el la curent.

— Aş vrea foarte mult să mai ascultaţi şi altele.

— Şi eu aş vrea. Mel îşi aprinse o ţigară. O privea cu atenţie pe Anna cum asculta muzica, fără voie admirându-i frumuseţea chipului, cu genele dese lăsate în jos. Se întreba de unde apare tristeţea moale în colţurile buzelor ei frumos conturate. Cu toată pecetea absenteismului de pe chipul Annei, el remarcase o senzualitate, ceea ce îi provocase curiozitatea. Femeile evident senzuale îl plictiseau pe Mel.

Melodia atinsese punctul culminant. Anna asculta cu atenţie. Mel vedea cum se strângeau degetele ei, cum îi tresăreau sprâncenele subţiri şi îşi închipuia ce satisfacţie sau ce durere se pot reflecta în sufletul acestei fete.

Înţelegerea şi receptarea muzicii din sufletul fetei i se transmiseră şi lui fără voie.

După flecăreala inutilă şi zgomotul din cabină această oră ciudată petrecută împreună cu Anna, cărţile şi muzica preferată îi umpluseră viaţa de sens.

Îşi aminteam fără încetare că Anna nu seamănă deloc cu el, lupul singuratic. Această fată fidelă este legată de un om din Londra şi peste o săptămână i se va oferi cu totul. Gânduri negre îl îngrijorau pe Mell.

— De ce trebuie să mă frământe toate acestea se întreba el. Dar

oricum îi era greu. Îl îngrijora viitorul Annei. Mel încercă să pareze în gând cu o frază din „My fair lady".

— M-am obişnuit cu chipul ei…

Acest cântecel vesel din muzical nimeri la ţintă. Mel se obişnuise cu chipul Annei Peck şi în această obişnuinţă şi-l subordona tot mai mult pe acel om, care jurase să nu se mai ataşeze niciodată de femei.

Anna nu era doar o femeie. E o personalitate, se gândi Mel. Zi de zi, ca o floare la soare, se desfăceau în faţa lui petalele frumuseţii, inteligenţei, graţiei ei. Voia să ştie cât mai multe despre ea. Cât mai multe.

Şedeau în cabina pustie şi se priveau în tăcerea întunecată, încordată, simţindu-se amândoi stingheriţi, ca şi cum ar fi fost doi luptători într-o arenă şi fiecare dintre ei ar fi aşteptat prima lovitură a adversarului. Anna rupse prima tăcerea:

— Mai puneţi un disc. Recunoscător, Mel se ridică şi luă" Îndrăgostitul şi privighetoarea" al lui Granados. Cânta Vittoria de Los Angeles. Frumuseţea lirică a vocii ei şi tristeţea privighetorii umplură cabina. Anna închise iarăşi ochii. De această dată sprâncenele i se strânseră ca de durere. Mel văzu cum tremură buzele ei, cum dinţişorii ei albi muşcă buza de jos, încercând să-şi reţină sentimentul ce voia să se reverse în afară. Fruntea i se acoperise de o pulbere de transpiraţie. Sunt un idiot. Îşi spuse el brutal, că i-am permis acestei fete să mă rănească în inimă mai tare decât cea care, în cursa precedentă, a stat aici cu ţigara în gură şi a flecărit. Cealaltă era frumoasă şi, în plus, era liberă. Era una dintre cele care, de îndată ce se vedeau aproape de el, într-un moment favorabil, se lipeau de el în timpul dansului şi flirtau pe faţă. Mel şi-o aminti umblând prin cabină, studiind lucrurile, făcând a lehamite cu mâna spre cărţi, spunându-i că sunt „imposibile" şi rugându-l să-i pună un disc cu „J.J". Mel îi răspunse atunci că nu are acest disc şi fata îl aduse din cabina ei, spunându-i că vrea să-l ofere în dar unui prieten. Când răsunase versul „trupul tău devine dorinţă", îl privise provocator. Fără chef, el o sărutase şi o dăduse afară din cabină.

Dar acum era cu totul altfel. Înţelegea de ce Anna renunţase la scenă şi la film. Şi totuşi căsătoria cu acest băiat din Londra… Oare s-or fi potrivind? Mel se ridică şi începu să umble prin cabină ca într-o cuşcă. Melodia se termină şi el, nemaiaşteptând intervenţiile Annei, o

asalta cu întrebări, turuind ca o mitralieră.

Fiecare din acestea nimerea la ţintă.

— Povestiţi-mi despre băiatul cu care vreţi să vă căsătoriţi. Cine este şi cu ce se ocupă? Anna îi povesti.

— Scuzaţi-mi curiozitatea, dar din ce pricină logodna a durat atât de mult?

— Circumstanţele. Alvin a trebuit să călătorească în interes de serviciu, ca să se pună pe picioare. Nu a vrut să se căsătorească cu mine până, nu-şi croieşte un drum şi construieşte o casă. Mel reacţionă destul de răutăcios.

— E un băiat credul, nu-i aşa? în niciun caz, eu n-aş fi lăsat o fată singură cu inelul de logodnă pe deget.

— E absurd… Anna roşi. Era nemulţumită că Mel se amestecă în relaţiile ei cu Alvin. Şi totuşi găsea de cuviinţă că trebuie să răspundă, deşi nu-şi dădea seama de ce. Pur şi simplu se putea ridica şi ieşi.

— Credul, repetă Mel, extraordinar de încrezător în sine. Îi admir „eul".

Nimerise la ţintă. Obrajii Annei se înroşiseră şi mai tare Prea mult se vorbea în ultimul timp de egoismul şi vanitatea lui Alvin.

— Dar de ce n-ar fi trebuit să aibă încredere în mine? O, urăsc acest cinism!

Mel zâmbi larg.

— V-am spus că cinismul meu n-ar trebui să vă deranjeze. Se referă numai la mine.

— Nu îndreptaţi aluziile cinice spre mine. Vreţi să devin şi eu cinică şi să vă conving că Alvin a fost prost având încredere în mine.

— Nu-i adevărat. Sunt sigur că poate avea total încredere în dumneavoastră. În sinea ei, Anna se întreba. Chiar se poate? însă cu voce tare îl întrebă:

— Ce mai vreţi să ştiţi?

— Şi alte lucruri despre Alvin. Când am făcut cunoştinţă, mi-aţi spus că este foarte atrăgător, iar doamna Opendorf pare încântată de el. Dar lui Alvin al dumneavoastră îi place tot ce vă place şi dumneavoastră? Va fi un partener ideal?

— Desigur! exclamă Anna.

Însă ştia că nu este aşa. Şi în sfârşit, crudul adevăr ajunse în sufletul ei. Şi acest adevăr nu mai semăna cu pârâiaşul mic şi năvalnic,

care din când se strecura în amintirile ei. Adevărul acesta devenise acum asemănător unui râu repede. Acest râu ridica la suprafaţă tot ce ascundea ea în adâncul sufletului. Brusc înţelese că toate speranţele, siguranţa că împreună cu Alvin va avea parte de un viitor idilic au dispărut pentru totdeauna. Oftă adânc. Anna se făcuse atât de palidă, încât Mel se alarmă şi se apropie de ea.

— Am spus ceva care nu trebuia?

Fata se ridică de pe scaun, respirând ca o sălbăticiune prinsă în laţ.

— Da, găsesc că amestecul dumneavoastră în treburile mele depăşeşte limitele bunei cuviinţe. Mel roşi.

— Anna! Mel îi spunea pentru prima dată pe nume. Până acum fusese domnişoara Peck. Anna se răsuci şi ieşi în fugă din cabină.

Mel rămase încremenit. Mai trase un fum scurt şi strivi ţigara în scrumieră.

Mâinile îi tremurau vizibil! Fruntea îi era plină de broboane de transpiraţie.

Trebui să-şi descheie gulerul care îl sufoca. În cap avea un adevărat haos. Dar ştia un lucru cu siguranţă: Anna Peck avea îndoieli cu privire la insul din Londra. Dacă n-ar fi fost aşa, s-ar fi supărat pentru ce îi spusese Mel. Sau, pur şi simplu, ar fi râs de curiozitatea lui cinică. Îşi aminti expresia de pe faţa Annei când aceasta asculta muzica. Dacă fata simte aşa melodia… Cum ar fi în braţele unui om care ar iubi-o cu atâta pasiune ca el? Mel se întreba ce ar simţi dacă ar săruta-o pe Anna Peck? Oare s-ar putea aştepta la un sărut de răspuns din partea buzelor ei fermecătoare?

— Sunt un nebun? M-am smintit de-a binelea îşi spuse, el cu voce tare. A trebuit să-şi răcorească faţa cu apă rece. Coborând la restaurant, o căută din priviri pe Anna. Dar scaunul era gol. Nu era nici la bufet unse de pregătise „masa suedeză". În timpul serii la bordul vasului se organiza un dans. Mai întâi Mel avea de gând să nu se ducă, să-şi dedice seara şahului care îi plăcea foarte mult. Dar la jumătatea drumului spre cabina lui Hogarth, cine ştie de ce se întoarse şi se duse în barul pentru fumători. Oamenii îl salutau, îi ofereau de băut. Ca de obicei îl încurajau pe fermecătorul secund. Mel vorbea vrute şi nevrute, dar ochii lui o căutau neîncetat pe Anna. Nu era nicăieri: Nimeni nu o văzuse. Anna nu-şi făcu apariţia pe punte nici în timpul

dansului. Mel încerca să ghicească din ce pricină.

Se duse în cabina şefului de echipaj şi juca o partidă de şah. Jocul nu-l captivă într-atât încât să uite de Anna. Nu se mai recunoştea. După întâmplarea cu Leonor, nu mai fusese niciodată atât de îngrijorat. Mel se gândi că Anna şi Leonor nu seamănă deloc, aşa cum orhideea nu seamănă cu un trandafir alb. Anna e un trandafir alb. Nu a stricat-o succesul. Se simte în ea un fel de castitate, pe care el nu o întâlneşte nici măcar la adolescente. Şi totuşi era un star inaccesibil pentru el. Iar acel om din Londra a fost în stare să o lege de el cu câteva cuvinte şi un inel de logodnă.

— Nu-l iubeşte. Jur că nu-l iubeşte îşi spuse Mel în timpul jocului. Făcând o mutare proastă pierdu partida.

— Astăzi nu eşti în formă, îi spuse Hogarth. Ce e cu tine? N-ai văzut regina mea?

— Mă tem că nu. Trebuie să mă culc, mă doare capul, bâigui M. Ieşi din cabină şi urcă pe punte.

Era linişte. Sprijinindu-se de balustradă, se uita la apa violetă ce strălucea în lumina lunii. Las Palmas-ul rămăsese departe în urmă. Pentru câtva timp vor mai fi încă în larg.

„Încă cinci zile, se gândi Mel. Numai cinci. Apoi el va apărea ca s-o întâmpine".

Strânse din dinţi şi aruncă havana cu care-l servise Jim. Avea gura uscată. Lui Mel nu-i mai plăcea tutunul tare. Se gândi.

— Chiar că-mi ies din minţi. Nu trebuie să mă mai gândesc la fata asta.

În decursul următoarelor patruzeci şi opt de ore, Mel şi Anna şezură alături la restaurant şi se întâlniră ba într-un loc, ba într-altul. Dar amândoi se comportau de parcă nu ar fi existat seara aceea din cabină. Discutau fleacuri, bârfeau cu Ben Sellers sau cu alţi pasageri şi, ca în virtutea unui contract, evitau să se privească în ochi. Nu discutau chestiuni personale.

Cea mai mare parte a timpului Mel era ocupat. Anna îl evita şi numai o dată îi mulţumi pentru splendidul film făcut de el în rezervaţia naturală. Acesta rulase curând după ce plecaseră din Las Palmas.

El se gândea mult la ea, însă niciodată după recepţia dată în cabina lui nu mai rămăseseră singuri. Mel nu putu să nu remarce că Anna să poartă cu el intenţionat rece, iar acest lucru îl făcu să se

gândească că prietenia apărută între ei s-a dovedit a fi scurtă. Dacă va fi fost vorba despre aşa ceva.

Fireşte, Mel nu ştia că Anna trăise în aceste două zile şi două nopţi o stare de luptă interioară. Nici prin eforturi uriaşe de voinţă nu se mai putea convinge că-l mai iubeşte pe Alvin. Acum ştia că nu e vorba de dragoste. A fost o atracţie încheiată cu logodna. Greu de crezut că nunta ar fi o faptă raţională. Gândurile permanente despre Mel, despre privirile lui întâmplătoare, despre atingerile lui o biciuiau lăsându-i răni adânci, o speria posibilitatea acestei metamorfoze. Se îndrăgostise de Mel. Se îndrăgostise cu adevărat. Trebuise, în cele din urmă, să recunoască acest adevăr. Anna încerca să nu se gândească cum va decurge întâlnirea cu Alvin la Londra şi nunta cu el.

CAPITOLUL 8

Cu două zile înainte de sosirea lui „Atlantic Queen" la Londra, căpitanul Royce organiză o recepţie cu cocteiluri, invitând o mică grupă de oaspeţi privilegiaţi pentru a sublinia astfel deosebirea dintre recepţia dată de el şi cea oferită de secund. Anna se duse fără niciun chef. Nu putea refuza. Dispoziţia ei nu era în niciun caz sărbătorească. Ziua era posomorâtă, seara era întunecată, la orizont se îngrămădiseră nori prevestitori de furtună. Marea părea întunecată şi suspect de calmă. Anna era îmbrăcată cu o rochie splendidă, neagră, cusută de o croitoreasă franţuzoaică. Văzând-o în uşa cabinei, Farrell simţi că inima începe să-i bată şi mai repede". Doamne! se gândi el. Ce frumoasă e!"

Niciun fel de bijuterii. Numai la fiecare pas în urechi îi sclipeau cerceii cu pietre galbene şi inelul de logodnă în deget. Astăzi inelul îl irita mult, aducându-i aminte că peste patruzeci şi opt de ore Anna va dispărea pentru totdeauna din viaţa lui. Căpitanul Royce se apropie de Anna şi îi spuse ceva vesel şi deodată privirile ei se întâlniră cu privirile lui Mel şi zâmbetul i se stinse fulgerător. Mel văzu că e palidă, închisă în sine şi acest lucru îl tulbură. Oare o fi simţind ceva faţă de el? împins de dorinţa de a fi lângă ea, o abordă:

— Nu vreţi nişte şampanie? o întrebă bărbosul Royce. Îi spun chiar acum lui Tigru să vă aducă.

— Tigru? se miră ea.

— Aşa îi spunem stewardului meu.

— Ce poreclă încântătoare: Tigrul dumneavoastră şi Pink al

căpitanului Farrell, râse Anna. Lui Mel acest râs i se păru nefiresc. Când alţi musafiri îi distraseră atenţia căpitanului, Mel luă cupa de la Tigru şi i-o dădu Annei.

— Staţi de vorbă, îi spuse el, zâmbind delicat.

— Dar stau de vorbă cu dumneavoastră în fiecare seară, nu-i aşa?

— Cred că nici nu mă băgaţi în seamă.

— Prostii.

— Aproape că am ajuns la Londra. Rostind aceste cuvinte, era gata să jure că ea îl înţelege.

— Ştiu.

— Vă bucuraţi, nu-i aşa? întrebă el, cu un zâmbet ironic. Nerăbdătorul dumneavoastră logodnic numără desigur orele rămase până la sosire şi cumpără toate florile din oraş.

— În gura dumneavoastră sună foarte atractiv.

— Nu vă emoţionează? Anna roşi. Mel văzu cum degetele ei tremură, ţinând cupa pe jumătate golită.

— Cred că da… Aproape în şoaptă, Mel spuse:

— Încep să mă îndoiesc de asta.

Brusc, Anna îşi pierdu glasul. Înainte ca ea să-şi vină în fire, Mel se depărta, traversă cabina şi intră în vorbă cu unul dintre invitaţi. Anna rămase singură. Singură cu gândurile ei ciudate. Văzându-l pe Ben că se grăbeşte spre ea, Anna puse repede jos cupa şi ieşi în fugă pe punte. Acum nu ar putea suporta flecăreala ziaristului.

Fata găsi un loc izolat în capătul celălalt al punţii… Aplecându-se spre balustradă, îşi aţinti privirea absentă spre marea răvăşită. Ce a avut în vedere Mel Farrell? Ce l-a făcut să spună că nu o emoţionează întâlnirea cu Alvin North?

Punându-şi palmele pe obraji, încerca să se calmeze". Ce să mă fac"? şoptea ea.

Această întrebare şi-o punea deja de două zile şi de două nopţi. Anna înţelese că nu este în stare să stea alături de Mel şi să participe la flecăreala obişnuită. În special, nu-i plăcea de doamna Opendorf, care vorbea mereu de calităţile lui Alvin şi făcea aluzii sacramentale la viitorul lor.

— Dragul de domn North! Cred că abia aşteaptă să-şi vadă fermecătoarea logodnică, bâiguise aceasta la prânz.

Anna nu îndrăznise să se uite spre secund şi îi răspunsese destul de tăios:

— Cine ştie, doamnă Opendorf? Poate că acum Alvin se distrează de minune la Londra, înainte de a-i veni soţia morocănoasă. Toţi izbucniseră în râs, iar doamna Opendorf exclamase:

— Draga mea, nu veţi fi niciodată o soţie morocănoasă! Veţi fi un cuplu minunat!

În acest moment, Anna auzise şoapta înceată a lui Mel:

— Femeia asta mă scoate din minţi. Aş înghiţi cu plăcere două tablete pentru răul de mare. Ridicându-se, de la masă, Anna surprinsese privirea ironică a secundului şi înţelesese ce simte acesta. Mel Farrell ura sentimentalismul prefăcut. Iar pe Anna o neliniştea faptul că acum o săptămână nu o deranjau deloc dulcegăriile doamnei Opendorf. Astăzi îi erau la fel de nesuferite ca şi lui Mel.

Anna îşi ascunse faţa în palme. În sfârşit, este singură, departe de mulţime, de orchestra de pe vapor, de tot şi de toate. Trebuie să-şi pună ordine în sentimente. Oricum încerca să înţeleagă ce se petrecuse cu ea, nu reuşea să o facă. Era clar doar un singur lucru, se îndrăgostise de Mel. Cum a greşit în sentimentele ei faţă de Alvin!

Începea furtuna. Pe punte se prăbuşeau torente de ploaie. Dar ea, cu faţa în palme, nu se clinti din loc. Nu era speriată, ci se bucura de furtună.

— Mi-e tot una! N-are decât să mă lovească trăsnetul. Nu mă interesează.

Doamne, ce îngrozitor e!

Auzindu-se strigată pe nume, se întoarse. În faţa ei stătea Mel. Haşurile ploii îi despărţeau, ca şi cum ar fi fost nişte suliţe mici şi reci.

— Anna! V-am căutat peste tot! Cred că aţi înnebunit, dacă staţi într-o asemenea ploaie!

— De ce m-aţi căutat? Bubuitul tunetului îi acoperi întrebarea aceasta prostească.

— Pentru Dumnezeu, haideţi jos! încerca el să o convingă.

— Nu vreau.

— V-aţi udat de tot strigă el, luând-o de mâini şi măsurându-i cu o privire lacomă rochia ei udă, părul ud şi picăturile mici, oprite pe obraji şi în gene. În faţa lui nu era acea domnişoară Peck pe care se obişnuise să o vadă, ci o fată lipsită de apărare, speriată de moarte.

— Daţi-mi drumul! spuse ea oftând.

— Trebuie să vă adăpostiţi de furtună!

— Lăsaţi-mă singură. Nu vreau să plec. Îmi place ploaia.

Tulburarea şi nebunia ei deveniseră o parte a dorinţei lui de a o poseda.

— Sunteţi într-adevăr nebună! îi strigă el cu ciudă.

— Şi dumneavoastră. De ce aţi deschis vorba despre Alvin în cabina căpitanului Royce?

— Dar e adevărat, nu-i aşa?

— Cine v-a dat dreptul să vă amestecaţi în viaţa mea?

— Dar e adevărat, Anna. Nu vreau să mergi la Londra şi nu vreau să te măriţi cu acest om. Tu vrei asta? Ea încercă să se desprindă din braţele lui puternice. Nu vă permit să vorbiţi despre asta!

— O să vorbesc! Sunt la fel de nebun ca tine. Din noaptea aceea, mă lupt cu mine însumi. Şi tu!

— Nu vorbi aşa! repetă ea tulburată.

— Ar fi mai bine să spunem tot ce avem pe suflet. E imposibil să ne reprimăm mereu sentimentele.

— Mel! Un fulger orbitor îi lumină faţa. Era înnebunitoare, albă, cuceritoare, înconjurată de o aură nepământească. Între ei apăru o forţă de atracţie de neînvins. În timpul acestei furtuni sălbatice, Mel încetă să mai fie civilizat, să deosebească răul de bine, nu-şi conştientiza decât dorinţa puternică şi pasională ce îl împingea spre fata aceea deosebită. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. Destul cu acest joc nesincer. Trebuie să-şi spună purul adevăr. Şi numai de ea depindea dacă îl va accepta sau nu.

— Te iubesc, Anna, şoptea el sărutându-i obrajii reci, uzi de ploaie. Sunt îndrăgostit nebuneşte, sălbatic. Nu-i aşa că şi tu? Am greşit?

Ea voise să spună „da” însă ceva o împiedică. Pentru Anna, era momentul de sinceritate şi de supunere. Părea că tot trupul ei s-a avântat spre el. Acum erau o singură fiinţă. Două inimi băteau la unison sub ploaia puternică, iar furtuna îi îmbrăţişa cu aripile ei. Sărutul lui ar fi stins orice minciună pe care ar fi vrut să o spună, numai ca să-şi păstreze orgoliul şi fidelitatea faţă de Alvin.

Însă acum îi aparţinea lui Mel. Mâinile lui o îmbrăţişau, iar buzele i se lipiseră de ale ei. Acest sărut îl aşteptau cu lăcomie amândoi

de mult.

— Nu, nu ai greşit, Mel. Într-adevăr, te iubesc. M-am îndrăgostit de tine foarte de mult, într-un vis. Odată ţi-l voi povesti. Te-am recunoscut îndată ce te-am văzut. E îngrozitor! Pentru că merg la Londra ca să mă mărit cu Alvin North. Mel, Mel, ce să fac? Îmbătat de sărutări, fericit că ea i s-a supus, Mel începu din nou să-i sărute ochii, obrajii, părul. Oricât ar fi părut de nebuneşti, aceste sărutări în întuneric şi în ploaie erau totuşi insistente şi sublime şi dădeau posibilitatea să înţeleagă pe deplin ce înseamnă dragostea dintre un bărbat şi o femeie. Dragostea aceea adevărată, pe care el, cinicul, o credea un mit. În această iubire nu era nimic comun cu atracţia lui adolescentină faţă de Leonor. Voia să posede, dar şi să se subordoneze. Din această noapte, o va iubi întotdeauna pe Anna şi nu o va mai lăsa să dispară din viaţa lui.

— Draga mea! strigă el. Trebuie să strici logodna. De acum vei ajunge la Londra şi vei explica totul lui Alvin. Ea oftă, îşi închise ochii şi se lipi de umărul lui.

— Nu pot. Cum aş putea să procedez aşa? Să-i dau asemenea lovitură? Va fi un coşmar pentru el.

— Dar cu mine cum va rămâne? Nu va fi îngrozitor să mă părăseşti?

— O să rezişti, începu ea sfioasă.

— Termină! o întrerupse Mel. Ştii că nu e adevărat.

Ea se lipi şi mai strâns de el, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Da, ştiu. Nici eu nu pot trăi fără tine.

— Asta a fost tot ce am vrut să ştiu. Poţi să scoţi asta… îi scoase de pe deget inelul de logodnă, îl puse în palmă şi îi strânse pumnul.

— Dă-i-l înapoi. Trebuie să-i explici lui Alvin. Bineînţeles nu e nimic de făcut. Nici mie nu-mi vine bine. Dar slavă domnului nu eşti măritată.

— Era cât pe ce să mă mărit cu Alvin la New York, dar ceva m-a împiedicat să o fac. Acum ştiu ce.

— Nu e un gest frumos să iei logodnica altuia. Dar nu pot să nu o fac. Trebuie să avem curajul de a recunoaşte.

— O, Mel! Am recunoscut-o în sinea mea acum patruzeci şi opt de ore. În momentul când ascultam muzică.

— Am văzut atunci cum ascultai muzica. Şi am simţit că te

iubesc. Dar am încercat să mă abţin. N-am vrut să se întâmple asta. Anna se lipi de obrazul lui.

— Niciunul dintre noi nu a vrut.

— Hai jos, draga mea. Dacă mai rămâi câteva minute sub ploaie, faci cu siguranţă o pneumonie. Anna nu vru să-l contrazică. Nu se împotrivi, când el o îmbrăţişă şi, printre rafalele de ploaie, o duse în cabină. Gata. Trebuie să se decidă la o explicaţie neplăcută cu Alvin. Nu se poate mărita cu el, indiferent de ce cred alţii. Un nou sentiment a invadat-o. De data aceasta e o dragoste adevărată.

Peste o clipă, Anna şedea pe marginea patului lui Mel, bucurându-se de căldură şi de lumina vagă, moale. Aruncându-şi rochia udă, care i se lipea de corp, se îmbrăcă cu halatul lui de mătase. Mel dădu drumul la încălzitor şi îi atârnă rochia la uscat. Aplecându-se îi trase ciorapii uzi, îi şterse picioarele şi i le sărută. O privea şi pe Anna o uimi chipul lui. Nu bănuise că Mel poate fi atât de fericit, nemarcat de sarcasmul neîncrederii, cum se obişnuise cu el.

— Cred că nu-ţi dai seama cât te iubesc, Anna.

Ea luă un prosop şi începu să-i şteargă părul ud, în care licăreau foile albe.

— Eşti copilul meu, spuse ea. Iată ce simt. Eşti băieţelul meu.

— N-am fost niciodată copilul nimănui. Eşti pentru mine totul, mamă, soră, amantă, soţie. Auzind cuvântul „soţie”, pe faţa ei trecu o umbră.

— Mel, explicaţia cu Alvin va fi îngrozitoare.

— Îmi pare foarte rău de băiatul acesta. Dar sunt foarte sigur că a comis un flirt. Am sentimentul că mi-ai aparţinut dintotdeauna. A făcut o greşeală îndrăgostindu-se de tine înainte ca tu să fi intrat în viaţa mea.

— Nu-i deloc convingător, râse Anna, dar sunt de acord cu tine. Şi totuşi, gândeşte-te la ziua când sosim. Totul se va prăbuşi. Pentru sărmanul Alvin, aceasta va fi o catastrofă. S-a pregătit pentru altceva, a cumpărat casă, inelul, a obţinut aprobarea pentru căsătorie. Mel se ridică din genunchi, găsi o ţigară şi o aprinse Apoi aprinse încă una şi i-o întinse Annei.

— Te-ai încălzit, draga mea? Grija pe care i-o arăta o impresiona mai mult decât pasiunea. Nu îi plăceau comparaţiile, dar asemuindu-l pe Mel cu Alvin nu putea să nu recunoască faptul că dragostea lui Alvin

fusese întotdeauna egoistă.

Voia să îi stăpânească gândurile şi faptele înainte de a-i deveni soţie. Dar Mel va fi pentru ea omul pe care şi-l va dori.

— Draga mea, spuse el, logodna e un fel de termen de încercare, ca să te cunoşti pe tine şi ca să-ţi cunoşti partenerul. Una e să rupi legăturile de căsătorie, alta e să rupi o logodnă. Nu e o crimă. La naiba! Nici eu nu am vrut să-i provoc durere lui Alvin, însă sunt sigur că sacrificiul pe care vrei să-l faci e prea mare şi nepermis. Nu te poţi căsători cu un om pe care nu-l iubeşti. Câtva timp Anna tăcu.

— Cred că ai dreptate, dacă privim astfel lucrurile. Mi se pare că voi urî viaţa cu Alvin dacă te voi iubi pe tine.

— Îţi sunt foarte recunoscător, spuse încet Mel. Dacă ai fi insistat asupra nunţii cu Alvin, m-ai fi zdrobit. Trebuie să fii cu mine, Anna. Nu te pot pierde: N-aş mai putea trăi după aceea. Mel o privea cu gingăşie şi mândrie. În halatul bărbătesc, prea mare pentru ea, Anna părea foarte tânără şi dorită.

Părul ei splendid, roşcat îi curgea pe umeri şi câţiva zulufi uzi îi căzeau pe frunte.

Mel o dorea cu patimă, dar înţelegea că nu e momentul. Trecea printr-o stare de stress. Pentru ea, acest pas nu era uşor. Anna nu era un om crud. Mel îi respecta dorinţa de a-i rămâne credincioasă lui Alvin.

— Dragă Mel, spuse ea, ceea ce s-a întâmplat cu noi e minunat, nu-i aşa?

— Firește, draga mea. Am jurat că nu mă voi căsători niciodată. Dar crede-mă, dacă reuşesc să obţin la timp aprobarea, mă căsătoresc cu tine de îndată ce o rupi cu Alvin, imediat ce putem să găsim un preot şi un inel.

Pentru o clipă, ea căzu pe gânduri. O uimea posibilitatea reală de a deveni soţia lui Mel Farrell, a lui Mel, nu a lui Alvin. Ce ciudat! Ce mult se schimbase totul!

Mel continuă:

— Cred că sunt nebun! Nu am ce-ţi oferi, în afară de leafa pe care o primesc de la companie şi de o avere foarte mică. Iar tu eşti celebra Anna Peck!

— Nu fug după glorie. Vreau să mă ascund de aceasta în propria mea casă.

Viitorul pentru mine e viaţa cu tine. El o trase la piept.

— O, draga mea, e o minune, spuse el încet, presărându-i ochii şi buzele cu săruturi. Apoi o aşează cu gingăşie pe un scaun şi se uită pe hublou.

Furtuna încetase. Pe cer reapăruseră stelele. Mel se întoarse spre ea.

— Rochia ţi s-a uscat. Îmbracă-te, draga mea. Trebuie să apar la cină, altfel Pink începe să mă caute şi n-avem nevoie de scandal. Îmbracă-te şi strecoară-te afară Nu e nimeni pe condor. Te duci la tine în cabină? Să-ţi trimit ceva de mâncare?

— Nu mi-e foame. Vreau doar un pic de cafea. Mă găseşti tot în locul acela. Trebuie să-ţi mai spun multe lucruri. Trebuie să găsim soluţia care să-i provoace cât mai puţină durere lui Alvin.

— Draga mea, nu-i putem spune nimic altceva decât adevărul. Pentru sărmanul băiat va fi o lovitură, trebuie să accepţi acest lucru. Şi eu trebuie să-l accept. Nu vreau să mă simt un Casanova. Amândoi ştim de cât timp ne căutăm unul pe altul. Ea i se aruncă în braţe.

— Da, n-ar trebui să mă simt fericită. Dar mă simt îngrozitor de fericită. Ca şi cum mi-aş fi luat o piatră de pe inimă. Nu ştiam cum să mă comport la întâlnire. Poate că pare caraghios, Mel, însă deşi i-am trimis lui Alvin atâtea telegrame, mi-a fost foarte greu. Totul se învălmăşise şi nu ştiam din ce pricină, până când mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine.

Închizându-şi ochii, el îi săruta părul respirându-i parfumul uşor.

— Iubeşte-mă, draga mea! Iubeşte-mă, chiar dacă nu o merit.

— Poate că amândoi nu meritǎm fericirea, dacă ne comportăm atât de nedrept cu Alvin. Mel se trase deoparte şi, încruntându-se, o privi.

— Doamne! Chiar acum mi-a fulgerat acest gând. Ce-ar fi dacă, văzându-l pe acest băiat, vei înţelege că îl iubeşti şi că relaţia cu mine e o greşeală?

— Te rog, dragule! Nu sunt chiar atât de fluşturatică! Am comis deja o greşeală. Pe a doua nu o voi mai face.

— Eşti sigură? Ea dădu afirmativ din cap.

— Sunt sigură.

— Nu-ţi va fi uşor s-o rupi cu el. Ai o inimă foarte bună.

— Atunci trebuie să-mi călesc inima. Mai bine să fiu crudă cu Alvin, decât cu tine. Serios şi reţinut, el rosti:

— Primesc tot ce-mi oferi cu inima deschisă, pentru că niciodată nu am mai dorit pe cineva în viaţă aşa cum te doresc pe tine.

— Şi eu. El o sărută iarăşi pe gură. Scânteia de pasiune trecu iarăşi printre ei.

— Mă tem să mai rămân, şopti Mel. Plec, draga mea. Ea închise ochii. Dar nu reuşea să se concentreze. Rochia era uscată. Anna se dezbrăca de halat şi îşi afundă faţa în el. Desigur, şi-a pierdut minţile. Ce vor spune părinţii despre ruptura cu Alvin şi fuga cu Mel Farrell? Dar nici pentru o clipă nu se îndoi de Mel. Se simţea uşurată. Probabil, din pricina faptului că nu se mai împotrivea sentimentului care o invadase. De acum nu va mai fi nevoită să-şi petreacă cuAlvin tot restul vieţii.

Partea a II-a

CAPITOLUL 9

„Atlantic Queen" ancoră la ora două noaptea. Dimineaţa, sprijinindu-se de balustradă, Anna admira frumuseţea peisajului în mijlocul căruia era aşezat oraşul-port Southend. Aici era iarnă. Fata se îmbrăcase într-un palton albastru şi îşi pusese un şal pe cap. Pe vas îşi făcuseră apariţia vameşii. Peste câteva minute pasagerii vor fi invitaţi în salon, ca să completeze documentele necesare.

Anna era surescitată. La nouă şi jumătate pe vas vor urca prietenii şi rudele care îi aşteaptă pe pasageri. Va trebui să-i spună lui Alvin ce decizie a luat. Discuţia nu va fi deloc plăcută. Anna nu dormise toată noaptea, repetând discuţia. Ceva i se părea prea brutal, ceva prea nepotrivit, Mel insista pe sinceritatea deplină:

— E vina mea. Şi trebuie să împart cu tine această povară. Dacă el se enervează, şi e greu să-l învinuim pentru aceasta, trebuie să fiu lângă tine. Anna oftase:

— Sunt sigură că nu se va comporta nedemn. Dacă mă iubeşte cu adevărat, va înţelege totul.

— Dacă mi s-ar fi întâmplat mie aşa ceva, m-ar fi durut foarte mult, spuse Mel. Dar nu aş fi vrut să se căsătorească cu mine o fată care iubeşte pe altcineva. Ar fi absurd. Annei îi era greu să-şi imagineze cum se va comporta Alvin. Probabil, totul va depinde de circumstanţe.

O, sărmanul Alvin! Nu putea să-l ucidă cu atâta cruzime, fără

lacrimi şi fără un geamăt! Numai că inima ei îi aparţine lui Mel. Şi totuşi, trebuie să facă tocmai acest lucru. Degeaba i-a trimis telegrame de pe vas, dovedindu-i că-l iubeşte. Asta-i cel mai rău. Însă le trimisese cu dorinţa secretă, nesăbuită de a-şi păstra fidelitatea şi dragostea, deşi chiar şi atunci când nu mai avea îndoieli. Firește, o așteaptă clipe neplăcute. Dar apoi o așteaptă fericirea, o fericire atât de mare, încât, numai gândindu-se la ea, se emoţionează. Căsătoria cu Mel!

Părinţii nu o vor înţelege probabil niciodată. Mai ales mamei ei nu-i va plăcea pasul acesta. Nu o va ierta pe Anna. În primul rând, pentru că, din punctul ei de vedere, Mel nu este o partidă prea bună. Un ofiţer de marină nu e deloc acelaşi lucru cu un om de afaceri bogat din Londra. Chiar devenind căpitan de vapor, va câştiga mai puţin decât Alvin. Ieri seară Mel recunoscuse că nu poate trăi departe de ea. Intenţiona să roage compania să-i dea de lucru în port.

— Dar nu visezi să fii căpitan? Eşti marinar, cum poţi să renunţi la mare? protestase Anna.

— Nu gândeam aşa acum o săptămână. Dar acum e important un singur lucru, să fiu aproape de tine. Banii şi situaţia nu-i interesau prea mult. Mel era gata să renunţe la mare de dragul ei, iar ea era bucuroasă să uite cariera de star de cinema şi să trăiască cu el în izolare. Discutară că vor închiria o mică vilă într-un mic sătuc şi vor trăi acolo, departe de zgomote şi de forfotă. Vor avea copii, căci nu există căsătorie fericită fără copii. Mel se şi gândise de unde va face rost de bani ca să le ofere copiilor o educaţie potrivită Această idee o făcuse pe Anna să râdă veselă. Fericit e visul îndrăgostiţilor!

Dar acum, când vasul era ancorat la Southend, Anna nu-l mai putea vedea pe Mel. În următoarele câteva ore, va fi foarte ocupat cu treburile de serviciu. Mai târziu, când se va elibera, se vor putea întâlni de data aceasta pe ţărm. Mel şi Anna se înţeleseseră să se vadă în holul hotelului „Mowent Nelson" după discuţia cu Alvin, când vor fi deja sistate toate pregătirile pentru nuntă.

Privind clădirile moderne şi construcţiile de pe chei, fata se simţea mai tulburată ca altă dată. Păcat că nu e şi Mel cu ea. Gândindu-se la Alvin, Anna avea remuşcări.

— Trebuie să-mi amintesc ceea ce am hotărât cu Mel îşi repeta ea întruna Ar fi şi mai nedrept dacă m-aş mărita cu Alvin, gândindu-mă numai la Mel.

În sfârşit se încheiară toate formalităţile Anna îşi luă la revedere de la sir Alfred, lody Tyndall şi doamna Opendorf Galant, Benedict Sellers îi sărută mâna.

— Mi-a părut foarte bine să vă cunosc. Vă caut şi o să scriu neapărat despre nunta dumneavoastră. Anna caută în mulţimea de pe chd silueta înaltă a lui Alvin. Oare de ce n-o fi urcat la bord? Nici măcar acum nu se vedea.

Peste încă o oră, se simţi şi mai îngrijorată Credea că va fi primul care va urca scara ca s-o salute. Din mulţime veni spre ea un steward care îi spuse

— O doamnă vă aşteaptă la bar, domnişoară Peck. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— O?! se miră Anna, plecând spre bar. Cine este această doamnă? Unde e Alvin? Era imposibil să fi plecat cu treburi într-o asemenea zi!

Luându-şi numai poşeta cu bijuterii, Anna îl lăsă pe steward să-i supravegheze bagajul. Barul era gol. Toţi erau pe punte şi încercau să coboare cât mai iute pe ţărm. O aştepta o femeie înaltă şi slabă. Era îmbrăcată cu un palton din lână şi pe părul înfoiat avea o plasă subţire. Văzând-o pe Anna, zâmbi.

— Domnişoara Peck?

— Da…

— Bun venit domnişoară Peck. Sunt doamna Mersey. Soţul meu e preotul Peter Mersey. Domnul North e enoriaşul nostru. A vorbit cu noi despre ceremonia de mâine şi, dacă vă mai amintiţi, trebuie să mergeţi peste noapte la noi.

Anna zâmbi şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Mersey. Sunteţi atât de bună, că aţi venit în port. Alvin mi-a scris că mă voi opri la dumneavoastră acasă.

Doamna Mersey arăta nefericită. Era o femeie practică, nesentimentală, educată în regulile severe scoţiene împreună cu soţul ei, cu care se măritase de acum douăzeci de ani, cunoscuse bucuria victoriilor şi amărăciunea înfrângerilor. Dar nu erau fericiţi. Trei copii le muriseră la naştere. Părea că Dumnezeu nu le dăduse posibilitatea de a crea o familie veritabilă. Agathei Mersey îi plăceau tinerii şi se bucura mereu de bucuria lor.

Visase tot timpul la nunta de mâine dintre domnul North şi celebra actriţă de cinema din Statele Unite. Domnişoara Peck e foarte frumoasă, deşi cam prea vopsită, îşi zise doamna Mersey. Nu-i plăceau produsele cosmetice pe care le foloseau fetele, dar în acelaşi timp îşi dădea seama că sunt la modă. Gura ei subţire şi palidă nu fusese rujată niciodată. Totuşi, nu le judeca pe femeile care utilizau rujul şi reuşi să remarce cu adevărat frumuseţea logodnicei lui Alvin North. Acum doamna Mersey avea numai o dorinţă să nu-i povestească acestei fete noutăţile îngrozitoare pe care le adusese. Anna încă mai zâmbea.

— Cecu Alvin?! E plecat cu treburi? De aceea mă întâmpinaţi dumneavoastră?

Doamna Mersey începu să tuşească.

— Haideţi să ne aşezăm pe canapea, draga mea. Mă tem că am veşti proaste pentru dumneavoastră. Anna simţi că tâmplele încep să-i pulseze…

— Veşti proaste? repetă ea întrebarea S-a întâmplat ceva? Cu Alvin?

— Îmi pare rău, dar aşa este, îi răspunse soţia preotului. Se aşezară alături în barul pustiu şi rece. Doamna Mersey o luă pe Anna de mână şi trecu la îndeplinirea dificilei ei misiuni:

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, fetiţa mea. Anna se făcu palidă.

— Vorbiţi vă rog, doamnă Mersey! Agatha nu umbla niciodată cu ocolişuri.

Povestea el fu scurtă şi sinceră. Anna o ascultă în tăcere.

Se putea aştepta la orice, dar aşa ceva nici nu putea fi bănuit.

Alvin murise într-un accident de avion. Acum două zile se întorcea din Africa unde încheiase o afacere rentabilă. Se grăbea să termine toate treburile importante înainte de nuntă şi de luna de miere. Dar la aeroport, când avionul se pregătea să aterizeze, se întâmplase ceva cu şasiul. Doamna Mersey nu se pricepea la subtilităţi tehnice. Dar această defecţiune îi costase viaţa pe doi pasageri. Ceilalţi se salvaseră ca prin minune şi reuşiseră să iasă de sub sfărâmături. Alvin fusese rănit cel mai grav dintre ei. Anna îşi simţi gura uscată. Tremura de tulburare.

— E mort?

— Nu, trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu. Trăieşte.

— E rănit grav? Spuneţi-mi, doamnă Mersey! Vreau să ştiu.

— Foarte grav. Îi e ruptă coloana vertebrală. E paralizat până la brâu. Sunt obligată să-ţi spun tot adevărul, fetiţa mea. Doctorii se îndoiesc că ar mai putea merge vreodată. Anna încremeni de groază.

— Nu pot crede…

— Şi eu aş vrea ca toate acestea să nu fie adevărate, rosti cu compasiune doamna Mersey.

— De ce nu va mai putea merge? Medicii de astăzi fac minuni.

— Problema e cu coloana vertebrală, draga mea. Repet, şi eu aş vrea să nu fie adevărat, dar medicii spun că nu va mai merge niciodată.

Anna, care se îngrozea la gândul că se va întâlni cu Alvin şi va trebui să-i povestească totul, se simţi brusc zdrobită. Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă.

— O! Sărmanul Alvin! Ce nenorocire! plângea ea. Mai târziu, după ce se mai calmă puţin, îi permise soţiei preotului să aibă grijă de ea. Pierzându-şi total propria voinţă, Anna o urmă pe această femeie. Nici măcar nu privi la puntea de comandă, ca să vadă dacă Mel e acolo. Acum nu putea vorbi cu el. Trebuia să plece imediat la Alvin. Parcă împietrită, Anna plecă cu maşina spre Londra. Nu vedea soarele care strălucea pe străzile largi, frumoase chiar şi în acest anotimp. Deja nu o mai interesau frumuseţile Angliei. Nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la Alvin şi la această întâmplare de coşmar.

Spitalul era înconjurat de copaci, acum dezgoliţi de frunze şi de peluze arămii.

Doamna Mersey se uită neliniştită la faţa împietrită a însoţitoarei ei.

— Rog o infirmieră să-ţi aducă ceaşca de cafea înainte de a intra la domnul North.

— Nu, mulţumesc, spuse Anna încet. Vreau să-l văd imediat.

Fu condusă într-o cameră mică şi albă, cu storuri verzi la ferestre.

Alvin era întins pe un pat îngust şi înalt. Înfăţişarea lui o sperie pe Anna. Faţa lui bronzată părea zbârcită, ochii lui mari erau înfundaţi în orbite. Inima i se strânse de durere. Ce s-a întâmplat cu acest om solid, frumos, plin de viaţă! Anna izbucni în plâns şi se apropie de el

— O, Alvin!… O, dragul meu!… Privirea lui se opri asupra ei. Bucuria şi supărarea se reflectară pe faţa lui chinuită

— Anna! exclamă el. Doamna Mersey şi infirmiera ieşiră, pline

de tact Uşa se închise în urma lor.

— Dragă Anna! Slavă Domnului, eşti aici! Ea nu se mai gândea la Mel îi era chiar frică să-şi amintească de el. Aruncând cât colo paltonul şi şalul, se apleca spre pernă şi îşi lipi obrazul de faţa lui Alvin

— Sărmanul meu! îmi pare îngrozitor de rău! Mâinile lui o îmbrăţişară în ele încă se mai simţea forţa, dar corpul îi era încordat, inert şi părea foarte lung sub aşternutul alb.

— E îngrozitor că accidentul s-a întâmplat în ajunul nunţii, rosti Alvin.

Anna începu iarăşi să plângă. Erau lacrimi de profundă compătimire. Nu-l mai iubea pe acest om, dar nu putea uita fostul lor ataşament, logodna! Obrajii lui se umeziră de lacrimi.

— Sărmanul de tine… repeta Anna. El o mângâie pe păr şi-i spuse încet:

— Nu ştiu de ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie. Când am fost scos de acolo viu, am crezut că am scăpat uşor. Doi băieţi care erau cu mine în avion au murit iar un pilot a rămas orb. Dar parcă eu sunt mai norocos? Medicii cred că nu voi mai putea merge. Astăzi dimineaţă mi s-a spus adevărul. Am ajuns un invalid, ţintuit pentru totdeauna în scaun, De care nimeni nu are nevoie. Doamne…! Alvin tăcu şi Anna, ridicându-şi ochii, îi văzu şiroaiele de lacrimi de pe obraji. Slăbiciunea acestui om nu o impresionase atât de mult cum ar fi impresionat-o curajul lui. Anna putea compătimi profund pe cineva, dar faptele rămâneau tot fapte. El îşi plângea amarul, fără să-şi aducă aminte de ea. Alvin era şi acum sigur că îi va deveni soţie. Dar oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat să-l iubească? Accidentul ar fi fost pentru ea o tragedie!

Anna nu apucă să scoată niciun cuvânt, iar Alvin începu iarăşi să vorbească. Şi iarăşi, începu să se plângă Salvatorii nu-l scoseseră la timp de sub resturile avionului. Era vinovat un om din serviciul terestru al aeroportului. Acesta n-a reuşit să facă totul suficient de repede. Picioarele şi şira spinării lui Alvin nu mai pot fi vindecate. Acesta e sfârşitul carierei lui. E un invalid. Păcat că nu a murit. Şi aşa mai departe, până când Anna simţi o greaţă uşoară. Se ridică din genunchi, se aşeză pe scaun căutându-şi ţigările în poşetă. El o privi cu ciudă:

— Eşti fericită că poţi merge. Nimeni nu-şi dă seama de această

fericire până nu i se întâmplă ceea ce mi s-a întâmplat mie.

— O, Alvin, dragul meu… începu ea, dar el o întrerupse.

— Dă-mi şi mie o ţigară şi, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă din spital! Du-mă acasă. Nu e casă, e o splendoare. Una dintre vilele noi din cartier Hai să mergem acolo, Anna, ca să scap de coşmarul acestui spital. Nu-l pot suporta. Medicii nu-mi dau voie nici măcar să beau ceva. Şi acum aş trage o duşcă de brandy. Aprinzând ţigara, i-o întinse lui Alvin. Cu mâna tremurândă îşi aprinse alta. Oare, se gândi ea, când îmi va acorda şi mie puţină atenţie? Dar fluxul de autocompătimire al lui Alvin nu secase:

— Totul s-a sfârşit, am ajuns un invalid de nimic. Şi toate astea mi s-au întâmplat chiar acum, când mi s-a încredinţat o nouă funcţie, când am câştigat bani mulţi chiar acum, când ai venit tu;

„În sfârşit, şi-a adus aminte şi de mine Acest om e capabil să simtă doar propria lui durere".

— Ce fel de viaţă e asta? Căruciorul de invalid. Să nu mai dansez niciodată. Să nu mă mai distrez. Să nu fiu niciodată un soţ adevărat. Alvin încheie pe această notă, vocea i se stinse de tulburare. Înecându-se, îi spuse că nu va mai fi niciodată capabil de sex. E lipsit de toate. Şi totuşi o iubeşte, sentimentele lui au rămas neschimbate. Şi are dreptul să aştepte ca ea să-şi lege viaţa de a lui?

Anna se simţea îngrozitor şi nu-i putu spune niciun cuvânt drept răspuns. Ar fi fost o mare cruzime din partea ei să-i povestească în acea clipă de Mel.

În sfârşit, Alvin îşi şterse lacrimile.

— Eşti atât de bună. Nu-i aşa că nu o să mă părăseşti? bâiguia el acoperindu-i mâna cu sărutări Glasul i se frânse Anna era îngrozită înţelegea că nu e frumos, dar nu-şi putea reprima dispreţul faţă de omul acela, care delira cu faţa umflată de lacrimi. Nu se gândise niciodată că Alvin e capabil să se poarte în aşa fel. Poate pentru că înainte fusese un bărbat masiv, puternic din punct de vedere fizic îi făcea comportamentul şi mai îngrozitor. Îl compătimea profund, dar nu-şi putea imagina că cineva se poate purta într-un asemenea hal.

Alvin parcă îi citise gândurile. Îi eliberă mâna şi, răsuflând greoi, îşi ascunse faţa în pernă.

— Doamne! Ce spun! Am înnebunit. Asta-i din pricina şocului. Medicii spun că nici acum nu mi-am revenit. Ce îngrozitor m-am

purtat! Scuză-mi această monstruozitate. Mergi cu doamna Mersey. Ea se va îngriji de toate. Vreau să rămân singur. Firește, trebuie să-ți redau libertatea.

Anna oftă din greu, parcă simțind aievea libertatea dorită Dar totul dură doar o clipă. După aceea începu iarăși coșmarul.

— Mă descurc cumva, spuse deodată încet Alvin. Dar numai împreună cu tine. Fără tine nu am de ce trăi. Aceste cuvinte sunară ca o sentință. Ea îl privi pe omul acela nefericit, lipsit de vlagă. Toată bunătatea firii ei împinse undeva intențiile Annei. Fără milă, renunță la amintirile despre Mel și uită toate cuvintele pe care vruse să i le spună lui Alvin, altui Alvin, capabil să-și poarte de grijă și să înceapă o viață nouă. Dar pe acest Alvin, slab și neajutorat, ea nu-l putea părăsi.

Văzând-o pe Anna, Mel înțelesese că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Așteptând-o în holul unde se înțeleseseră să se întâlnească, se plimba fără scop, privind îngrijorat la ceas. Bătuse de ora patru. În holul răcoros erau doar câțiva oameni: un recepționer și două femei în vârstă cu cești de ceai.

Pe țărm Mel nu prea semăna a marinar de carieră. Părea un gentleman plăcut, cu fața bronzată și cu silueta frumoasă. Acum era îmbrăcat cu un costum gri din flanel și cu un palton excelent cusut, opera neîndoielnică a unui croitor de lux.

Mel era foarte tulburat, dar nu se îndoi nicio clipă că Anna se va ține de cuvânt și va veni. Îndrăgostit nebunește, nu se putea gândi decât la Anna și la viața pe care o vor duce împreună. Mel își amintea acum fiecare cuvânt rostit de ea, fiecare clipă petrecută împreună. De cum o văzu pe Anna, Mel simți că inima lui o ia razna. Nu mai semăna deloc cu fata aceea fericită de care se despărțise aseară. Fata veni repede la el și-l apucă de mână.

— O, Mel!

— Ce s-a întâmplat?

— O nenorocire. Fără să se gândească că cineva i-ar putea vedea, o îmbrățișa pe Anna și se duseră la o masă din colț, pe jumătate ascunsă de un palmier. Mel comandă ceai, aprinse o țigară și-o întinse Annei.

— Ce nenorocire? în timp ce asculta povestirea, fața i se făcea ca de piatră. Nu o întrerupse și abia după ce termină îi spuse.

— Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat. Nu-ţi permit să faci un sacrificiu atât de teribil. Anna îşi întinse mâinile spre el.

— Nu văd altă ieşire, Mel, poţi să mă crezi. La drept vorbind, nu e ceea ce trebuie să fac. Nu vreau să fiu legată de Alvin toată viaţa. E îngrozitor să te îngrijeşti de un om bolnav faţă de care nu simţi decât milă! Mel îşi agită brusc mâna

— Nu, e imposibil! Oricât mi-ar părea de rău de acest sărman şi, martor mi-e Dumnezeu, mi-e milă de el, nu-ţi permit să te măriţi cu el şi să te transformi în infirmiera lui.

— Mel, trebuie s-o fac, ţi-am spus cum a vorbit cu mine. Cred că Alvin s-ar sinucide dacă l-aş părăsi.

— Atunci e un laş şi procedează josnic agăţându-se de tine. Ţi-o spun fără niciun gând ascuns. Ţi-aş fi spus acelaşi lucru dacă ai fi iubit pe oricine altcineva, nu pe mine.

— Singur mi-a oferit libertatea.

— Ştiind că nu o vei accepta, îi răspunse Mel cu amărăciune E nedrept faţă de tine! Cere prea mult! Anna spuse.

— Trebuie să rămân cu el. El încercă să o contrazică.

— E monstruos din partea lui să-ţi permită aşa ceva! Neridicându-şi ochii, Anna strânse neajutorată din umeri. Acum se agăţase de mâna lui Mel. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— O, ajută-mă, ajută-mă, Mel! Mi-e atât de greu fără tine.

Tremurând din tot trupul ei îi atinse mâna cu buzele. Mel Farrell nu mai fusese niciodată în viaţa atât de tulburat.

— Nu cred că procedezi corect Anna.

— Nu pot pleca din acest oraş, ştiind că las în urmă un invalid lipsit de ajutor.

— Ba poţi! spuse printre dinţi Mel.

— Nu-i aşa. Eşti prea blând şi prea bun.

— Sunt om mic, capabil de egoism. Tu, dimpotrivă…

— Eşti supărat pe mine, spuse ea, şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie. Aceste lacrimi îi sfâşiau inima.

— O, Doamne! Anna, nu mai plânge. Nu pot să te văd plângând. Te iubesc! Însă nu pot să accept că sacrificându-te, vei dispărea din viaţa mea. Nu vreau să fii eroină, ci o fiinţă obişnuită ca mine.

— Nu, Mel, nu mă pot împotrivi conştiinţei. Mel izbi cu pumnul în masă.

— E un coşmar! Un coşmar…

— Ştiu „O, Doamne! Ştiu şi eu asta. Anna simţea o tristeţe şi o durere greu de descris. Gândurile i se încurcau, întorcându-se permanent la ceea ce o chinuia „Sunt căzută în cursă, „se gândea ea cu groază sunt ca o sălbăticiune în cuşcă. Şi această cuşcă e conştiinţa mea. Nu ştiu cum voi putea suporta toate acestea, dar sunt sigură că va fi mai rău dacă îmi voi permite să fug cu Mel.

Cei doi, parcă simţindu-se condamnaţi, se contraziceau analizând totul încă o dată. Apoi se ridicară şi ieşiră în stradă. Mel spuse că are nevoie de aer proaspăt. Ţinându-se de mâini aproape îmbrăţişaţi, rătăceau pe trotuar ca doi orbi. După o tăcere îndelungată, încercând să se mai întoarcă o dată la discuţia aceea nesuferită. Mel spuse:

— Mi se pare că am analizat situaţia din toate punctele de vedere. Şi ajungem mereu la aceeaşi concluzie. Crezi că trebuie să te măriţi?

— Da

— Nu ni se putea întâmpla nimic mai îngrozitor.

— Da, repetă ea, parca încremenită.

— N-o să te mai văd niciodată?

— Probabil că nu. Ce rost ar avea să ne întâlnim? Doar ne-am chinui unul pe altul. El îi privi chipul obosit şi trist.

— Nu-mi pierd doar soţia, pe care se părea că mi-o găsisem în sfârşit, în plus, sunt nevoit să-mi amintesc că ea împinge toată viaţa un cărucior de invalid. Grozavă perspectivă!

— Nu vorbi aşa! exclamă Anna disperată. Îmi sfâşii sufletul.

— Ştiu, îi răspunse el. N-ai decât să crezi că sunt un egoist, un cinic, un diavol. Dar te iubesc atât de mult, încât nu mă pot împăca cu această pierdere.

Intrară în parc. Erau foarte puţini oameni. În sfârşit reuşiră să se ascundă de privirile indiscrete. Mel şi Anna se îmbrăţişară, dar nu aveau lacrimi în ochi. Mâinile li se împletiră închiseră ochii. Nimic nu-i putea desprinde acum unul de celălalt. Annei i se părea că fiecare celulă din trupul ei emană durere. Se simţea ameţită şi îi era greaţă.

— O, Mel, nu vreau să mă despart de tine. Ştii doar cât te iubesc. Mă crezi? Şi totuşi, trebuie să te părăsesc. Altfel îmi va fi ruşine toată viaţa de cruzimea mea. El îi presăra faţa cu sărutări.

— Știu că mă iubești, dar acest sacrificiu e prea mare.

— Iartă-mă, iartă-mă. Anna plângea amarnic, cu ochii înfundaţi în pieptul lui.

— Nu trebuie să vorbești așa. Eşti cea mai minunată femeie din lume în locul tău, oricare alta ar fi procedat cum crede ea de cuviinţă. Te admir, deşi nu-ţi pot accepta hotărârea.

— Iartă-mă, repeta ea plângând. I se părea că inima îi va sări din piept.

El o îmbrăţişa, o săruta, încercând să-i îmblânzească durerea, dar nici el nu se putea liniști. O mângâia pe Anna cu gingăşie şi lipsă de speranţă, de parcă ar fi încercat să-şi fixeze în memorie fiecare linie a chipului ei, mirosul părului, fiecare oftat, fiecare privire.

— Să nu te mai văd niciodată?! Această despărţire mă va ucide.

Ana îşi ridică ochii înroşiţi de lacrimi.

— Nu înţelegi că nu ne mai putem întâlni?

— Aş înţelege, dacă ar trebui să rămânem sfinţi.

— Îmi propui să continuăm intriga după ce mă mărit cu Alvin? îl întrebă ea zâmbind amar.

— Nu-i obligatoriu. Dar de ce să nu ne vedem din când în când?! Nu avem acest drept? Oare nu putem pretinde măcar atât de puţin de la viaţă?…

— Știi la ce duc asemenea întâlniri, spuse ea, aproape în şoaptă.

— Știu, draga mea.

— Nu ţi se pare că, în situaţia noastră, nu ar fi prea onorant?

— Deci te-ai decis să fii o eroină adevărată?

— O, Mel! Crezi că aşa am fi cât de cât fericiţi?

— Nu pot suporta gândul că nu te voi mai vedea niciodată, repetă el cu încăpăţânare. Anna oftă şi-l îmbrăţişa.

— Dragul meu, nu merită să continuăm Aşa aş muri.

— Şi eu… Poate că ne vom întâlni vreodată undeva. Şi vom deveni prieteni buni, adăugă el cu tristă ironie.

Mel înţelegea că nu o va putea ajuta. Şi nu se simţea deloc un „băiat bun”. Acum îl ura pe North. Acest ghinionist devenise un obstacol de netrecut între el şi femeia iubită. E posibil, se gândea Mel cu sarcasm, ca aceasta e un fel de răsplată pentru că el şi Anna se grăbiseră atât de mult cu stricarea logodnei.

— Poate că ai dreptate, rosti el în sfârşit. Poate că e mai bine să

nu ne vedem, cel puţin deocamdată.

Anna începu să tremure. Arăta atât de obosită, de derutată, de lipsită de apărare, încât el înţelesese imediat ce mult suferă şi o îmbrăţişa mai tare.

— Biata de tine! Ai trecut printr-o zi de adevărat coşmar. Arăţi foarte chinuită. Te simţi bine? Ea râse cu nervozitate, se desprinse de el, îşi scoase din poşetă pieptenele şi pudriera.

— Cred că ai evaluat prea bine situaţia. Trebuie să mă aranjez şi să găsesc un taxi. Trebuie să mă întorc acasă la doamna Mersey. Voi rămâne peste noapte acolo.

— Dar mâine?

— Nu mă întreba…

— Mâine te măriţi cu Alvin North Ce idioţenie!

În ultimele câteva ceasuri Anna trecuse prin atâtea încercări, încât nu mai putea suporta. I se părea că întreaga ei fiinţă este plină de durere. Aproape maşinal se pudră şi se pieptănă. Oare ce ar zice Gus şi băieţii de la studio, dacă ar vedea-o acum?

— O, Doamne! oftă Mel. Mi-am făcut nişte planuri atât de fantastice.

— Nu-mi mai aminti acum.

— O, draga mea! Vei putea rezista?

— Trebuie.

— Dacă vei simţi că nu mai ai putere să rezişti, îmi dai de ştire?

— Da. Dar voi rezista. Îmi va fi mai simplu când mă voi întoarce la Alvin la spital. Acum depinde total de mine.

— Firește, situaţia e îngrozitoare pentru el, spuse Mel, încercând măcar în felul acesta să-şi manifeste simpatia faţă de Alvin.

— Îngrozitoare. Cred că va trebui să ne întoarcem în Statele Unite şi să încercăm să găsim un medic bun. Mel o luă de mână. Ieşiră încet din parc, se întoarseră la hotel. Mel îl rugă pe recepţioner să le cheme un taxi. Urcară în maşină. Sleită de puteri, Anna se înghesui, într-un colţ. Ajunsese la Londra de dimineaţă, dar încă nu văzuse nimic. Oraşul plutea parcă în ceaţă.

Pentru o clipă, strânse cu putere mâna lui Mel. Asta însemna că ajunseseră aproape de casa preotului Peter Mersey. Aceasta însemna că trebuiau să-şi ia adio, poate pentru multă vreme. Anna se temea că în această clipă curajul o va părăsi. Mel o sărută, şi ea îi răspunse la

sărut. Apoi îl îmbrăţişă.

— O, Doamne, Mel! mai bine aş fi murit!…

— Dacă e aşa, n-ar fi mai bine să mergi cu mine? începu el, dar imediat se corectă: Nu. Crezi că trebuie să rămâi cu Alvin. Nu vreau să fiu răspunzător în cazul în care ţi-ai schimba hotărârea. Trebuie să-ţi spun că te admir, eşti un om extraordinar. Chiar mai bun decât mi-am închipuit eu. Până la moarte îmi voi aduce aminte de tine. Altă femeie nu va mai exista în viaţa mea.

Cufundată în disperarea ei adâncă, Anna părea umbra acelei fete extraordinare de pe vas. Scoţând din buzunar o carte de vizită, el i-o puse Annei în mână.

— Ai aici adresa biroului din New York al companiei „Atlantic". Dacă vei avea vreodată nevoie de mine, trimite-mi o telegramă. Voi veni de îndată.

Anna privi, fără să vadă cartea de vizită

— E foarte important pentru mine să ştiu asta, spuse ea cu voce înăbuşită. Mulţumesc. Ce vei face acum?

— Mă întorc pe vapor ca să plec cât mai iute din acest oraş blestemat. Slavă domnului, plecăm spre Belfast.

— Şi nu te vei întoarce prin Londra?

— Da, după ce vom face escale la Dublin şi Liverpool.

— O, Doamne, spuse ea cu disperare. Vei fi iar aproape de mine. Nu vreau să mă gândesc la asta. El îi strânse mâna.

— Nu voi mai coborî pe ţărm. Nu mă voi apropia de tine. O să încerc să nu mă gândesc la noi. Anna închise ochii iar el continuă:

— Însă nu ştiu dacă voi reuşi. Blestem! Mă voi gândi la tine în fiecare zi, în fiecare clipă. Sunt sigur de asta, spuse el când maşina se opri. Sunt nevoit să te las aici. Să te ajute Dumnezeu! Ţi-ai pus pe umeri o povară imensă. Ea respira din greu.

— Iartă-mă. Ţi-am provocat atâta durere.

— Nu te gândi la mine. M-ai făcut fericit acolo, pe vapor. Ana se lipi de Mel, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— Mel, Mel…

— Nu ceda, draga mea, dacă ai hotărât într-adevăr să faci pasul acesta, îi spuse el cu blândeţe şi o ajută să coboare din maşină. Dar dacă îţi schimbi intenţiile dă-mi de ştire. Acestea au fost ultimele ei cuvinte. O văzu pe Anna întâmpinată în pragul casa de doamna Mersey.

Uşa se închise în urma lor.

Mel îi spuse şoferului să meargă la un club. Voia să se îmbete. Să uite de toate pe lumea asta, să nu-şi mai aducă aminte că Anna e pe cale să facă un pas fatal, să se mărite cu Alvin North.

CAPITOLUL 10

Într-o dimineaţă rece de septembrie Anna veni în salon ca să pună într-o vază albă un buchet de crini. Anna ofta când aşeza florile, dar când se trase îndărăt un pas ca să-şi aprecieze munca, pe faţa ei nu se citea deloc mulţumirea ci doar oboseala şi tristeţea. În camera alăturată servitorul îl îmbrăca pe Alvin. Va fi adus aici, Anna va trebui să-l distreze. Aceasta era obligaţia ei zilnică.

Fiecare seară semăna cu precedenta. Lipsit de ajutor, Alvin stătea în căruciorul de invalid. Şi nu exista nicio speranţă. Fusese consultat de medici celebri, englezi şi străini. Sentinţa rămânea aceeaşi: niciodată, Alvin nu va putea merge. În rest starea sănătăţii lui era bună.

Pe Anna o irita imaginaţia lui prea bogată: îşi făcea mereu planuri, renunţa la ele, se plângea neîncetat. Anna devenise obiectul efuziunilor lui. Îi era foarte greu să comunice cu el, dar îi era şi milă, înţelegând ce groaznic e să te pomeneşti într-o asemenea situaţie.

În fiecare dimineaţă şedeau în salon sau pe veranda ce dădea înspre grădină. Anna cânta la pianină sau flecărea despre prietenii care îi vizitau uneori. Foştii colegi şi prietenii lui Alvin îl compătimeau profund pe acest om tânăr şi frumos, extinzându-şi poate compasiunea şi asupra soţiei sale frumoase şi celebre. Anna primea musafiri numai de dragul lui Alvin. Acestuia îi plăcea când se adunau mulţi oameni în casa lor, singurătatea şi plictisul îl apăsau. Compania Annei îi era insuficientă. Ea se bucura când îl putea lăsa cu prietenii şi atunci se plimba prin parc conducea maşina sau umbla prin magazine.

Avea nevoie de toate acestea, căci din ziua nunţii insistase să rămână cu el zi şi noapte. Dormeau în aceeaşi cameră. Noaptea Alvin se trezea şi o ruga să stea de vorbă cu el. De obicei, se scuza că o deranjează şi că nu o lasă să doarmă, explicându-i insistenţa prin faptul că nu poate suporta acele ore din noapte, când numai Anna îl poate linişti şi-l face să adoarmă. Devenise copilul ei. Ea devenise mama lui. Niciodată nu vor fi soţ şi soţie.

Alvin nu se interesa decât de propria lui persoană. E adevărat,

recunoştea că Anna are foarte bine grijă de el dar imediat adăuga că ea trebuie să resimtă numai plăcere. Odată, unul dintre prietenii lui se mirase ce norocos este Alvin având alături o infirmiera atât de frumoasă şi de devotată. Alvin izbucnise în râs.

— Annei îi place să se îngrijească de mine. Şi e bucuroasă, pentru că aş fi putut muri în acel accident groaznic. Suntem totuşi împreună. Asta însemnă foarte mult pentru ea. Nu-i aşa draga mea? Anna îi răspunse încet.

— Desigur.

Şeful firmei la care lucrase Alvin, Jack White era foarte bun, făcea pentru Alvin tot ce putea, banii nu erau o problemă. Acasă i se aduceau flori, fructe ţigări, discuri de la cele mai bune magazine din Londra.

Dar, cum era de aşteptat veni de la companie o scrisoare în care li se comunica cu regret că Alvin nu lucrase destul de mult ca să aibă dreptul la pensie Salariul urma să i se păstreze în decurs de un an dar în locul lui fusese angajat un nou

Manager. Anna înţelegea ce amară este această veste pentru un om care lucrase atât de mult ca să se ridice. Citind scrisoarea Alvin nu rezistase şi izbucnise în plâns ca un copil. Anna se obişnuise deja să-l vadă pe soţul ei, mare şi bronzat, plin de lacrimi. Nu o mai şocau aceste scene. Înţelegea că Alvin este slab sentimental, deşi se întâmplă uneori să fie crud, cum sunt de altfel toţi oamenii cu firea lui. Şi dacă trebuia să-şi verse fierea şi amarul, ea era cea care îi servea drept ţintă. Uneori, cădea într-o asemenea stare, încât îi spunea fără milă toate nenorocirile lui:

— Ţi-e indiferent dacă sunt viu sau mort. Poţi face tot ce vrei, şi acum ai rămas domnişoara Peck, starul de cinema. Nu ai devenit doamna North. Sunt un monstru. Aşa o chinuia pe Anna, până când răbdarea ei ajungea la capăt. O dată, nemairezistând, îl rugase să se calmeze:

— M-am măritat cu tine şi te voi îngriji. Nu pot face nimic mai mult! îi spuse ea în timpul unui duel verbal. Iar el o privise cu şiretenie şi întrebase:

— Îţi sunt o povară? Dragostea ta nu rezistă la încercări? Dacă tu ai fi avut accidentul, îţi jur că nu mi-ar fi fost greu să mă îngrijesc de tine.

Foarte puţin probabil. Dar ea nu spusese nimic, strânsese doar din umeri.

Scenele permanente cu soţul ei ajunseseră să-i influenţeze negativ nervii. Încerca să se stăpânească şi să nu reacţioneze la isteriile lui. Anna făcea tentative să se convingă că Alvin nu crede nici jumătate din ceea ce spune. Toate acestea sunt reacţii în urma accidentului. Trebuia să fie îngăduitoare…

Anna proceda chiar aşa, dar uneori nemaiputând să reziste, fugea de acasă. Şi întorcându-se, îl găsea pocăit, şi gata să plângă iarăşi la pieptul ei.

— Sunt un porc egoist. Nu mă părăsi, iartă-mă!

Cu asemenea rugăminţi încerca el să o cumpere.

În această dimineaţă, aranjând florile şi aşteptându-l pe Alvin, Anna îşi permise rarul lux de a se gândi la Mel.

O, Doamne, ce departe e ziua teribilă când i-a spus „adio”. Trecuseră numai câteva luni, dar i se părea că a trăit şi a murit de două ori. Anna era la marginea prăpastiei. Tot ce rămăsese în trecut se dovedise a fi prea scump, iar povara sacrificiului voluntar incredibil de grea.

Se bucurase auzind că „Atlantic Queen” pornise spre Liverpool. Mai bine să ştie că Mel e departe de Londra ca să nu se chinuiască gândindu-se că e pe undeva prin apropiere. Firește, la întoarcere va fi iar aproape de ea. Anna se ruga ca Mel să nu coboare cumva pe ţărm, îi promisese că nu o va face. Chiar şi gândul unei întâlniri întâmplătoare îi era insuportabil. Cu tot gestul ei nobil faţă de Alvin, Anna înţelese cu timpul că este în stare să fugă de la el. Când fusese liberă, simţea că nu poate să-l părăsească. Acum însă, când era legată de el, în pofida a tot şi a toate, în gând îi venea ideea divorţului.

Anna primi o singură confirmare a faptului că Mel şi-o amintește. În ziua când „Atlantic Queen” ancoră în Southend în drum spre Statele Unite, un comisar îi adusese un buchet uriaş de trandafiri roşii în buchet era un cartonaş cu iniţialele „M.F”. Ea rupse cartonaşul în bucăţi mici şi plânse aproape toată ziua deasupra trandafirilor. Pusese buchetul în dormitor şi nu putuse să-l arunce nici măcar după ce florile s-au ofilit. Firește, Alvin se interesase cine i-a trimis trandafirii. Ea îi răspunsese:

— Habar n-am. Mulţi îmi trimt flori… Acest răspuns îl

satisfăcuse.

Amintirile despre ziua nunţii erau îngrozitoare. Uneori totul i se părea a fi o farsă. Parcă pe Anna ar fi pedepsit-o cineva pentru că se îndrăgostise de Mel.

Domnul Mersey efectuase ceremonia căsătoriei la spital. Împrejurul patului se adunaseră medicii, infirmierele şi prietenii lui Alvin. Anna era îmbrăcată în alb, deoarece Alvin vrusese să o vadă în rochie de mireasă. Astfel se simţea şi el mai sigur pe sine. Doamna Mersey se dovedise un om pe care se putea, bizui, înţelegând că, în afara accidentului logodnicului, mireasa mai trece printr-o dramă, această femeie bună făcuse totul să o ajute pe sărmana fată să reziste insuportabilei ceremonii.

La un moment dat doamna Mersey observase ce palidă se făcuse Anna la faţă şi se speriase că fata va leşina. Luând mâna rece şi tremurătoare a Annei îi şoptise:

— Fii tare, draga mea. Procedezi corect Domnul te va răsplăti.

Aceste cuvinte o încurajaseră puţin pe Anna, însă ea nu simţea deloc în sine evoluţia creştină şi nu credea că există un Dumnezeu care o va răsplăti Pe Dumnezeu nu-l interesa că ea îl iubea pe Mel şi renunţase la tot pentru un om bolnav. Anna se împotrivea cu încăpăţânare ca inima ei să se roage. Când Alvin îi pusese inelul pe deget nu simţise nimic.

Totul se terminase. Alvin o trăsese pe Anna la piept, o sărutase şi-i spusese că datorită ei viaţa lui s-a schimbat din temelii. Însă viaţa ei proprie părea terminată.

Urmaşe apoi încă o încercare. După banchet, şampanie, tort şi veselia prietenilor, urmaşe chinul nopţii. Ura acele ore prelungi când stătuse culcată alături de Alvin care o mângâia şi îi vorbea despre dragostea lui pasională. Se scuza că nu-i va putea fi niciodată amant adevărat. În timpul primei nopţi de după nuntă Alvin nu rezistase şi izbucnise în plâns. Annei îi era milă de el, îl mângâia, îi şoptea că nu-l va părăsi niciodată şi îi spunea că există pe lume multe alte lucruri în afară de apropierea fizică. Însă ştia că pasiunea ei a murit odată cu plecarea lui Mel.

— Dar nu vom avea niciodată copii, gemea Alvin.

— Nu vreau copii, răspundea ea cu sinceritate.

Anna spunea adevărul. Nu-şi dorea un copil cu el. Nu voia relaţii

de apropiere cu Alvin. Îi aparţinea în totalitate lui Mel, deşi nu-l va mai vedea niciodată.

Ieri primise o scrisoare lungă de la mama ei, conţinând părerile ei obişnuite despre casă, despre tatăl ei, despre amănuntele plictisitoare ale vieţii pe care o duceau părinţii ei. Scrisoarea se încheia cu cuvinte de laudă, pe care doamna Peck de obicei nu i le spunea fiicei: „Eu şi cu tatăl tău suntem uimiţi de gestul tău de noblețe. Când am auzit ştirile acelea îngrozitoare m-am temut că îl vei părăsi pe bietul băiat. Dar tu ai procedat corect şi sunt sigură că Dumneazeu cel atotputernic te va răsplăti pentru asta".

Încă o promisiune pentru recunoştinţă din partea lui Dumnezeu. Însă pe Anna o impresionase şi mai mult misiva primită de la Gus Halley:

„Jur pe mama tuturor sfinţilor că totuşi ai făcut-o, îi scria el. Când ai renunţat la carieră şi ai plecat la băiatul acela, m-am gândit că eşti nebună. Dar căsătoria în aceste condiţii e o faptă de lunatic! E un destin teribil pentru o fată tânără şi frumoasă ca tine. De ce ai făcut-o? Suntem cu toţii impresionaţi, dar mi se pare că nu înţelegi corect virtutea. Deşi, trebuie să recunosc, îţi admir noblețea. Însă asta-i sinucidere curată. Şi totuşi viaţa e viaţă şi, dacă circumstanţele se vor schimba şi vei avea nevoie de bani, să ştii că la studio vei fi primită oricând înapoi. Să nu uiţi". Îşi amintea adeseori aceste cuvinte. Nu-i arătase scrisoarea lui Alvin, ca să nu-l tulbure, însă îi spusese că toţi colegii ei din lumea filmului vor să se întoarcă. Alvin îi spusese imediat că nu renunţă la Anglia şi la prietenii lui.

— La ce naiba trebuie să merg în Statele alea Unite, sufocante şi nebuneşti? Ca să mă îngrop, într-un apartament din New York? bombănea el. Nu, rămânem aici, atât timp cât vom avea bani. Şi am reuşit să pun deoparte o sumă bunicică. Anna nu-l contrazise înţelegând foarte bine că va veni o zi când Alvin va trebui să ţină cont de realitatea vieţii. La Londra nu puteau trăi ca milionari, în acest oraş viaţa era scumpă şi nici economiile şi nici mărinimia domnului White nu le puteau acoperi cheltuielile. Sora lui Alvin le scrisese că, pentru ei, casa ei este întotdeauna deschisă, însă avea şcoala, viaţa ei personală, ca şi părinţii Annei. Anna ştia că va veni timpul să se întoarcă la studio şi să înceapă să câştige pentru amândoi. Annei îi era dor de casă. Plecând crezuse că o aşteaptă fericirea, dar în locul acesteia fusese

nevoită să se cufunde într-o tristeţe adâncă.

În această zi cenuşie din Anglia se gândea la o zi cenuşie din America. Anna îşi aminti apartamentul de la ultimul etaj, îşi aminti cum Eliza Thayer venea cu scrisori, îşi aminti cum Gus punea la punct pentru ea un nou contract. Trebuie să se întoarcă la munca ei şi pentru un timp să uite de Alvin şi de căsătorie.

Totul ar fi fost spelndid, dar numai cu Mel. O, Mei, ochi albaştri, albaştri, păr sărat ca apa mării, mâini puternice care mă îmbrăţişează! O, Mel pe care-l iubesc şi-l voi iubi până la moarte, unde eşti tu acum?

În primele două luni după nuntă Anna avea inima sfâşiată, încercă să pară veselă, îi îndeplinea toate dorinţele lui Alvin, şi de aceea zâmbi din obişnuinţă întorcându-se spre Alvin pe care servitorul îl aducea în cameră. Privi cu indiferenţă spre acest om proaspăt bărbierit, cu părul negru, pieptănat, mâinile îngrijite şi cu ţigara preferată în gură.

Încă mai era frumos. Acelaşi Alvin romantic, împrejurul căruia se învârteau fetele din Londra gata să flirteze cu el şi să-l măgulească:

— Nu-i aşa că-i frumos, doamnă North?

— Arată fermecător, nu-i aşa?

— E adevărat că e răbdător, blând şi curajos?

— Nu-i aşa că sunteţi bucuroasă să-l îngrijiţi? Era nevoită să asculte mereu asemenea cuvinte. Tot timpul Anna era ocupată cu serviciile pe care i le încredinţa el. Trebuia să deschidă un nou pachet cu havane, să trimită servitorul după chibrituri (Alvin îl ocăra atunci când n-avea chibrituri). Întotdeauna îi ocăra pe servitori. Acest lucru o deranja pe Anna, care găsea că aceşti oameni sunt veseli, îndatoritori şi prietenoşi, însă toţi se temeau de omul care îi comanda din căruciorul lui de invalid.

Uneori Alvin se purta ca un proprietar de sclavi. Anna era nevoită să explice că în Statele Unite nimeni nu se comportă aşa cu servitorii. Acolo nimeni nu l-ar îngriji în asemenea condiţii. Râzând, Alvin para spunând că n-are de gând să se întoarcă în America.

În această dimineaţă bombănea îngrozitor. Era vreme rea şi prietenii pe care îi aşteptau la prânz le transmiseseră că li s-a îmbolnăvit copilul şi nu vor să-l lase singur. Apoi Alvin descoperi că îi lipseşte un nasture de la cămaşă şi o rugă pe Anna să i-l coasă. Ea se supuse şi buzele lui se schimbară într-un zâmbet cinic de satisfacţie.

Anna nu ştia să coasă. Era nevoită să recunoască sincer că nu e o gospodină prea bună. Treptat îşi dădea seama că nu ar fi fost o soţie potrivită pentru Alvin chiar dacă nu ar fi avut loc accidentul acela îngrozitor.

„Cum a putut săvârşi o asemenea greşeală?" Punându-şi des această întrebare.

Anna nu putea răspunde. Uneori, chiar deseori, se întâmplă asemenea lucruri.

Bărbaţi şi femei se căsătoresc fiind siguri că fac un pas bun. Greşeala o descoperă mai târziu. Egoismul extraordinar al lui Alvin îl făcea să nu observe sentimentele soţiei. Fiind actriţă înnăscută, ea interpreta mereu un rol, lucru pe care îl remarca singură cu amară ironie. Însă el credea într-adevăr că Anne, îi place rolul de soră medicală şi de infirmieră.

În această dimineaţă o ului cu cuvintele că nu vor mai putea locui aici.

Muşcându-şi trabucul, Alvin îi spuse că trebuie să întreprindă ceva, astfel îl aşteaptă falimentul.

— N-am dormit aproape toată noaptea gândindu-mă la scrisoarea primită de la firmă. Compania „Patmore" are oameni foarte lacomi.

— Eu n-aş zice aşa, replică Anna. Cred că au fost tot timpul buni cu noi.

— Şi totuşi faptele sunt la vedere. Nu lucrez şi banii mi se topesc.

— Mai am şi eu nişte bani. Nu m-am atins de suma pe care mi-a adus-o ultimul film.

— Nu pot să permit să fiu întreţinut de soţia mea, rosti Alvin cu mândrie. Anna observă că o urmăreşte cu coada ochiului şi nu-i plăcu această privire furioasă.

Aştepta ca ea să-l încredinţeze că-şi va cheltui cu mândrie şi bucurie banii de dragul lui.

— Alvin suntem căsătoriţi şi tot ce am eu ne aparţine amândurora dar vreau să ştii că n-am de gând să stau aici la Londra aşteptând ca banii să mi se sfârşească pe recepţii oferite prietenilor.

— Atunci ce aştepţi de la mine? Să zac şi să mă descompun?

— Nu cred că trebuie să se aleagă praful din tine după cum îţi

place ţie să spuip, pentru că mă ai pe mine.

Alvin o privi cu atenţie şi pentru prima dată nu se gândi la propria lui bunăstare, ci la a Annei.

Continua să se simtă ataşat de soţie şi nu-i putea suporta absenţa, întotdeauna se simţise măgulit că una dintre cele mai celebre actriţe din Statele Unite renunţase la cariera cinematografică de dragul lui. Îi era recunoscător în modul cel mai sincer, dar caracterul, orgolios nu-l lăsa pe Alvin să renunţe la dorinţele lui şi să-i lase Annei posibilitatea de a trăi cum doreşte. Îi accepta sacrificiul cu lăcomie, aşa cum un câine primeşte osul care i se întinde.

— Arăţi cam obosită, spuse el deodată. Cum te simţi? Anna ridică din umeri.

Oglinda îi spunea de mult că a slăbit şi că sub ochi i-au apărut pete întunecate.

— Cred că nu mi se potriveşte clima de aici şi că nu mi-am revenit încă după operaţie. Sunt aproape sleită de puteri. Alvin se plesni cu palma peste picioarele lui inutile şi îşi strâmbă buzele cu amărăciune:

— Tare aş vrea să am forţele tale!

— Sărmane Alvin!

— Da, sărmanul Alvin. M-am săturat de asta. Ascultă Anna, am fost întotdeauna împotriva plecării din Anglia pentru că aici e patria mea. Acum însă încep să cred că ar fi mai raţional să plecăm în Statele Unite. În ochii ei licări o scânteie.

— Chiar aşa gândeşti, Alvin?

— Dar ţie nu-ţi place aici, nu-i aşa? o întrebă el jignit.

— Ce spui?! Toţi au fost buni cu mine, natura e neobişnuit de frumoasă, dar în pofida tuturor problemelor noastre şi în pofida vieţii trepidante din State prefer totuşi să trăiesc acolo. În plus acasă aş putea să lucrez. Ştiu, ţi-am promis că după căsătorie voi renunţa la film, însă circumstanţele s-au schimbat şi cred că acum această renunţare e imposibilă.

Anna îşi împinse scaunul lângă căruciorul lui de invalid. Obrajii i se îmbujorară şi începu să vorbească cu un entuziasm pe care nu-l mai încercase de mult.

— Există două motive ca să ne întoarcem. Primul şi cel mai important e că te vor consulta cei mai buni specialişti din New York. Al

doilea motiv e că mă pot întoarce la meseria mea şi voi câştiga bani mulţi. Banii ne trebuie amândurora, viaţa e prea grea.

— Asta aşa-i, o întrerupse el de parcă i s-ar fi plâns.

— Acum ai nevoie de bani mai mult ca niciodată Trebuie să angajăm un servitor bun şi, poate, să găsim un tratament care să-ţi fie folositor.

Alvin întinse mâna, îi luă palmele şi i le sărută. Ochii lui o devorau.

— O, îngerul meu, dacă s-ar găsi un om care să mă însănătoşească!… Dacă aş avea măcar o speranţă că voi putea merge din nou, că voi putea să-ţi devin soţ adevărat, lucru la care visez atât de mult. Ea se cutremură, dar buzele ei zâmbiră.

— Întotdeauna există o şansă. În orice caz, eşti de acord cu mine că ar trebui să încep din nou să câştig bani?

— Întotdeauna am fost împotrivă, dar acum sunt nevoit să cedez.

— De ce te-ai încăpăţânat atât?

— Muncind, n-ai mai fi lângă mine, aş rămâne cu cine ştie cu ce servitor blestemat.

— Îmi voi petrece mult timp acasă. În orice caz, toate orele mele libere vor fi ale tale.

— Eşti foarte bună cu mine. Şi pentru prima dată din ziua nunţii adăugă: Adeseori mă gândesc că n-ar fi trebuit să-ţi permit să te măriţi cu mine.

Anna se desprinse de el, se duse la uşa de sticlă a verandei, o deschise şi simţi pe obraji o boare de vânt proaspăt. Pentru o clipă, umbra lui Mel şi a iubirii refuzate căzu pe inima ei, acoperind tot restul lumii. Peste o clipă Anna se răsuci spre el şi-i spuse:

— Alvin, te rog, hai să ne întoarcem în State. Lasă-mă să lucrez din nou.

El o privi cu ironie, muşcând capătul trabucului.

— Încerci să te descotoroseşti de mine.

— Chiar aşa! pară ea, cu o ironie uşoară.

— OK. Mergem pe mare.

— Excelent. O călătorie pe mare nu poate să-ţi strice. Angajam un servitor şi, în plus tu rezişti bine la tangaj. Nu-i aşa că nu vrei să mergem cu avionul? Entuziasmul ei îl îmbună.

— Da! Vând casa şi iau pe ea bani buni. Putem vinde şi toată mobila.

Anna privi indiferentă în jur. Nu-i va fi dor de nimic. Câte ceva din vasele şi cărţile pe care le adusese cu sine pot fi trimise separat. În această casă, unde interiorul fusese gândit de un designer bun, totul era frumos dar pentru ea nu însemna nimic. Aici nu se simţise niciodată acasă.

— La New York putem să găsim o variantă potrivită, spuse ea tulburată. Îi scriu Elizei Thayer, fosta mea secretară şi ştiu că se va întoarce la mine aşa cum mi-a promis. Eliza va găsi pentru noi un apartament la parter, ca să nu avem nevoie de scară şi să putem împinge căruciorul cu uşurinţă. Vom trece pe la toţi specialiştii celebri. Nu încep să filmez din nou până când nu te vor consulta medicii cei mai buni. Sper să existe măcar o mică speranţă că te vei face bine, Alvin.

Acum şi Alvin vorbea cu însufleţire. Arăta mai puţin supărat şi plictisit ca de obicei.

— Asta îmi place, draga mea. Dă-mi, te rog, ziarul de dimineaţă. Vreau să văd mersul vapoarelor. Cu ajutorul lui White pot oricând să obţin o cabină bună, Jack e prieten cu toată conducerea companiei „Atlantic".

Ea îi întinse ziarul şi, în timp ce Alvin îl frunzărea începu să umble încoace şi încolo prin solar, gândindu-se cu emoţie crescută la întoarcerea ei în State, la revederea cu părinţii şi cu prietenii. Chiar dacă e îngrozitor de nefericită, îi va dispărea măcar acest sentiment al dorului de casă. Şi îi va rămâne prea puţin timp la dispoziţie pentru gândurile care o chinuiau de obicei.

Mel? Nu se va întâlni cu Mel. I-a spus că vine rar la New York.

Deodată Alvin spuse:

— Iată ceea ce ne trebuie Mi-ai spus că vaporul cu care ai venit, „Atlantic Queen" e foarte frumos. Ancorează la Southend în drum spre Statele Unite la sfârşitul acestei luni. Dau comandă să ni se rezerve o cabină de două locuri. Anna se întoarse brusc cu spatele, ochii ei erau alarmaţi şi faţa palidă.

— Nu, nu!... Nu cu „Atlantic Queen"! Alvin îşi scoase trabucul din gură şi o privi cu atenţie.

— De ce nu? Doar mi-ai spus că ai călătorit excelent. Vaporul e

nou şi are tangajul mic.

— N-are importanţă. Nu vreau să mă întorc cu Oueen".

„Anna începu să explice ceva. Alvin insista să i se răspundă. Inima îi bătea nebunește, buzele i se uscaseră. Nu va suporta așa ceva. În niciun caz, nu va călca la bordul vasului lui Mel, astfel se va deschise rana care încă nu se vindecase. Bâigui că, de fapt, vaporul nu i-a plăcut prea mult. Strângând din umeri, Alvin studie orarul şi propuse să se rezerve locuri, de exemplu, pe „Atlantic Star". Acest vapor nu este prea modern, dar are o reputaţie bună.

Acum un an Jack White avusese o operaţie, se întorsese acasă împreună cu soţia cu „Star". Atunci Alvin făcuse cunoştinţă cu căpitanul, care era un om foarte simpatic.

— Fă-mi legătura cu biroul. Vorbesc cu Armand Jarrel care de obicei se ocupă de bilete. Trebuie să-l rugăm să ne rezerve o cabină bună". Atlantic Star" ridică ancora peste o lună. Anna răsuflă uşurată şi obrajii ei îşi recăpătaseră culoarea, primejdia trecuse. Alvin vorbea la telefon cu Jarrel şi ea ieşi în grădină. Tremura din pricina şocului psihic şi a vântului rece.

Alvin o chemă din nou.

— Cred că totul va fi în ordine. Jack se pricepe să tragă sforile necesare. Va da telefon chiar astăzi. Spre seară, Alvin îi comunică Annei că au rezervată o cabină lux pe puntea superioară „Atlantic Star" ridică ancora din Southend pe data de cinci octombrie.

Anna îşi făcu probleme, până ce casa fu vândută şi lucrurile împachetate. În sfârşit, încheiară ultimele pregătiri. Veni ziua plecării.

Pe vapor, Anna se simţi imediat uşurată. Sprijinindu-se de balustradă, privea cum dispare Southend-ul în zare. Adio Anglia, adio ţară frumoasă, dar în care ea s-a despărţit de fericire. Prietenii dăduseră o petrecere fastuoasă înaintea plecării, îi copleşiseră cu daruri. Despărţindu-se de Anna doamna Mersey se abţinea cu greu să nu plângă, deşi avea reputaţia de femeie prea puţin sensibilă.

— Eşti o fiinţă încântătoare şi îmi pare rău că nu o să te mai văd, îi spuse ea la despărţire.

— Aţi fost foarte bună cu mine, doamnă Mersey. Sper că ne veţi vizita în Statele Unite.

— Rezişti excelet tuturor greutăţilor, continuă în acelaşi spirit! o sfătuise doamna Mersey.

— Desigur, îi răspunse Anna, gândindu-se cu amărăciune cănu-i mai rămâne altceva de făcut în viaţă.

Se întoarse în cabină ca să despacheteze lucrurile. Alvin rămăsese acolo unde voise, la bar. Soţul ei îşi găsise un servitor în timpul călătoriei. Era ultimul capriciu pe care şi-l mai putea permite. Acceptase să-l îngrijească un student la medicină care se întorcea acasă cu acest vapor şi nu avea nimic împotrivă să câştige câteva lire sterline.

Fără voie Anna îşi aminti ziua sosirii în Anglia şi cealaltă călătorie, fantastică, divină, împreună cu Mel. Tulburarea şi farmecul iubirii furate, dorinţa de a o rupe cu Alvin şi de a se căsători cu Mel. Acum totul era altfel. Anna îi scrisese lui Gus şi primise o telegramă de la el.

„Aştept vaporul. Ura! Te primim înapoi Steaua călătoreşte cu „Steaua". Am un nou contract în mână Mă bucur teribil! Gus".

Pentru Anna Peck este deja pregătit un nou contract Asta înseamnă măcar bani şi tot ce se poate obţine cu ei pentru sărmanul Trevor Alvin.

Anna urcă în bar ca să i se alăture soţului. Alvin voia să discute cu căpitanul vaporului, Villard Meupes. Spera să i se acorde o atenţie deosebită fiindcă Villard Meupes era prieten bun cu Jake White. Fostul lui director reuşise să le rezerve în ultima clipă această cabina lux.

Oare, se gândi Anna cu durere în suflet cine e secundul care se îngrijeşte de pasageri? Va sta oare la masa lui sau a căpitanului? De fapt nu are nicio importanţă. Pe „Atlantic Star" nimic nu se poate compara cu acea călătorie fantastică. Anna chemă un steward.

— Îi puteţi duce asta căpitanului? Şi îi întinse misiva pe care o scrisese Alvin, convins că va face impresie. Nu voia nicicum să înţeleagă că fostul manager al unei companii importante nu e deloc considerat o persoană deosebită. Luând scrisoarea, stewardul îi zâmbi frumoasei femei numind-o în gând „înnebunitoare". Era slabă şi graţioasă, cu părul frumos şi cu ochi splendizi. I se părea că a mai văzut-o undeva.

Citind pe plic numele destinatarului, stewardul îşi ridică ochii spre Anna.

— Domnişoară… Doamnă… Cred că aţi făcut o greşeală. Scrisoarea e adresată căpitanului Meupes.

— Şi nu este el căpitanul vaporului?

— A fost căpitan, doamnă. A murit subit. A avut un atac de cord acum două săptămâni la Dublin. Corpul neînsufleţit i-a fost transportat pe uscat.

— O, Doamne! exclamă Anna, iertaţi-mă, pentru Dumnezeu. Soţul meu va fi foarte mâhnit.

— Da, doamnă, tuturor ne pare rău. S-a întâmplat pe neaşteptate. A fost un om minunat şi toţi îl respectam.

— Dar cine comandă în locul lui? Nu am fost preveniţi.

— Cred că foarte puţini oameni au ştiut de schimbare. S-a întâmplat în ultima clipă, doamnă. Noul căpitan e tânăr. E prima lui cursă. Totul s-a hotărât în grabă, înainte de a ridica ancora din Dublin. Înainte de asta a fost secund pe alt vapor şi răspundea de buna dispoziţie a pasagerilor.

— Cum îl cheamă?

— Farrell. Căpitanul Mel Farrell, doamnă.

Pentru o clipă, Anna se simţi ca trăsnită. Totul începu să-i joace în faţa ochilor.

Simţea că se sufocă. Încă nevenindu-i să creadă îl privea pe steward.

— Căpitanul Mel Farrell?

— Da, doamnă, îi zâmbi stewardul. Seamănă cu un cuceritor de inimi. E un om distins. În plus, e aproape profesionist în domeniul cinematografiei. În timpul călătoriei va rula un film despre animalele sălbatice făcut de el. Trebuie să vă înapoiez scrisoarea, nu-i aşa? Degetele Annei strânseră scrisoarea Inima îi bătea nebuneşte. I se părea că delirează. Mel era căpitanul acestui vapor! I se încredinţase funcţia la care visase dintotdeauna. Fusese în Marea Britanie la momentul potrivit când fusese nevoie de un înlocuitor pentru căpitanul Meupes. Putea fi numit altcineva, dar cel mai probabil e că nu existase la îndemână un ofiţer cu calificarea necesară. Iar Mel avea diploma de căpitan. Şi acum comandă acest vapor.

— Doamne, se gândi Anna, oare ştie că sunt aici? O fi văzut lista pasagerilor?

Nu voise să se întoarcă cu „Atlantic Queen", temându-se de întâlnirea cu Mel. Umerii îi tremurau de râs abia reţinut. Numai ticăloasa de soartă putea pune la cale o asemenea glumă. Ea, Anna,

fusese aceea care-l convinsese pe Alvin să călătorească cu „Atlantic Star”. Şi Mel devenise căpitanul acestui vapor.

CAPITOLUL 11

Stewardul o privea pe Anna cu curiozitate făţişă. Ea reuşi să se stăpânească.

— Nu vă faceţi probleme cu scrisoarea. Îl voi vedea pe căpitan mâine, sau poate azi, spuse ea, şi se grăbi să se ascundă de privirea întrebătoare a stewardului. Pe Alvin îl găsi la bar. Şedea în căruciorul lui de invalid. Picioarele îi erau acoperite cu un pled uşor de lână, iar în mâini avea eternul lui trabuc. Alvin îşi găsise deja o distracţie. Două adolescente din Australia cu pulovere şi fuste scurte, cu părul lung şi răsfirat, gângureau deja cu domnul North.

— Vom mai veni ca să stăm de vorbă cu dumneavoastră, nu-i aşa, Carol?

— Cred că e foarte romantic… în orice caz dumneavoastră arătaţi foarte romantic… (chicote) Apoi se auzi vocea orgolioasă a lui Alvin:

— Vă încredinţez, micuţelor, că nu e nimic romantic să stai aşa cum stau eu, fără să fac nimic. Deşi mă ajută foarte mult prezenţa pe vas a unor fete aşa simpatice ca voi, care vor să mă distreze. Spuneţi-mi tot ce vreţi…

Luându-i vorba din gură fetele începură să-i povestească lui Alvin despre ţara lor, despre prima lor călătorie în Anglia. Anna îşi zise că el nu are acum nevoie ea şi plecă, simţindu-se foarte recunoscătoare acestor flecare.

Ca atrasă de un magnet, se pomeni lângă scara care ducea spre puntea de comandă. Inima îi era gata să sară din piept. Annei nu-i venea să creadă că Mel era atât de aproape, că era acolo sus, pe punte, având grijă ca vaporul să-şi menţină cursul spre largul mării.

Anna se sforţa să se îndepărteze de scară şi să se gândească la soţul ei. Alvin nu va putea frecventa restaurantul. Se decisese că era mai uşor să împingă căruciorul în barul amplasat la acelaşi etaj cu cabina lor.

Anna prânzea singură. De data aceasta nu cu secundul un tânăr cu faţa rotundă şi îmbujorată, ci la masa căpitanului. Ca fermecată, se uita la scaunul lui gol, care va rămâne aşa până când vasul va ieşi în larg. Trebuie să aibă răbdare până diseară când îl va vedea pe Mel.

Probabil el ştie deja că ea este la bord, se gândi Anna. Căpitanul nu poate să nu vadă lista pasagerilor. Oare cum o fi primit această lovitură?

Nervii Annei erau atât de zdruncinaţi încât simţi o puternică durere de cap. După prânz trebuie să se relaxeze şi să se odihnească.

În cele câteva zile următoare îi va fi puţin mai uşor. Alvin se afla sub supravegherea lui Dean Parker, studentul la medicină. Soţul ei îşi intrase deja în rol şi zâmbea fermecător, părea foarte stoic şi atrăgea atenţia pasagerilor

Numai când era Anna cu el îşi arunca masca. Şi iarăşi începeau plângerile.

— Ce mult aş vrea să pot merge peste tot, ca tine. Cred că o să flirtezi cu tot felul de tipi, şi eu n-o să te pot urmări. Acestea fură cuvintele cu care o întâmpină pe Anna, atunci când ea i se alătură, ca să bea împreună cafeaua de după prânz.

— Cred că înţelegi foarte bine că nu sunt potrivită pentru flirturi, cum le zici tu. În plus, nu e deloc obligatoriu ca să dorească aşa ceva feluriţii domni sau tipi.

El o mângâie mărinimos pe umăr.

— Distrează-te, nu sunt împotrivă, draga mea. Te porţi atât de bine cu mine, iar eu îţi sunt o povară atât de grea.

Acesta era asul lui din mânecă, dar Anna se învăţase deja să pareze.

— Nu-mi eşti o povară, Alvin. Sunt bucuroasă să te ajut.

— Păcat de bătrânul căpitan. Dacă Villard Meupes nu ar fi murit, călătoria noastră ar fi fost mult mai interesantă. Dar acest novice cine-i?

— Căpitanul Farrell. A fost secund pe „Atlantic Queen" în timpul călătoriei mele spre Londra. Nemanifestând niciun interes special, Alvin o rugă să-l cheme pe Parker, pentru ca acesta să-l ducă pe punte. Alvin voia să stea la soare.

— Sunt două fetişcane din Melbourne care vor să mă distreze, îi spuse el Annei cu zâmbetul care întotdeauna o irita.

Era un zâmbet foarte sigur de sine. Nici măcar accidentul nu reuşise să-i schimbe caracterul lui Alvin. Era un egoist incorigibil. Anna se bucură de posibilitatea de a rămâne singură măcar câtva timp. Cabina era excelentă. Lambriuri din lemn de acaju, paturi cu cuverturi

aurii şi pături matlasate, o masă de scris, două hublouri cu perdele de culoarea turcoazei, o baie cu faianţă tot de culoarea turcoazei.

Îşi puse mâinile sub cap, închise ochii, dar în creierul ei obosit răsuna mereu aceeaşi întrebare:

— De ce, de ce? De ce nu am înţeles că e imposibil să trăiesc cu Alvin, că Mel înseamnă atât de mult pentru mine? La sfârşitul primei zile nervii îi cedară de tot. Alvin stătea în bar, înconjurat de noile sale cunoştinţe şi, firește, bea. Medicul îl prevenise că excesul, de alimentaţie şi alcool îi poate face rău. Inima îşi făcea de cap şi adeseori îi creştea tensiunea.

Anna se îmbrăcă într-o rochie simplă, albă care îi punea excelent în valoare pielea bronzată. Pe fata ei slăbită ochii părea uriaşi. Pierduse aproape paisprezece pfunzi din greutate. Acest lucru nu-i va place medicului ei de la New York, care ar fi vrut ca ea să mai capete în greutate. Anna îşi făcea probleme, întrebându-se dacă nu cumva Mel va băga de seamă că mâinile şi picioarele ei arată acum prea slabe. Şi iată, veni momentul responsabilităţii. Anna intră în salon şi văzu că Mel stă deja la masă. Pentru o clipă crezu că îşi va pierde cunoştinţa. Mel se ridică încet, boţind şervetul în palme.

Ca prin vis, ea se apropie de acest om înalt, atât de bine cunoscut, în uniforma lui albă, care nu se schimbase absolut deloc, decât în sensul că pe epoleţi îi apăruseră însemnele de căpitan. Anna îşi puse la bătaie tot talentul ei de actriţă, îi întinse mâna şi începu veselă să vorbească:

— Cum o mai duceţi, căpitane Farrell? E o plăcere să întâlnesc un vechi prieten care acum comandă vaporul.

— Dar dumneavoastră cum o mai duceţi? întrebă el, atingându-i mâna şi retrăgându-şi repede degetele, de parcă şi le-ar fi fript. Pentru o clipă privirile li se întâlniră. Ea se uită în ochii lui albaştri, adânci şi i se păru că inima ei i s-a oprit.

— Ce mai faceţi, doamnă North? repetă el forţat. Aşezaţi-vă, vă rog. Vi s-a rezervat locul din stânga mea. Permiteţi-mi să v-o prezint pe doamna Perry…

Mel îi făcu cunoştinţă şi cu alţi pasageri. Se văzu că ea îi întâlnise pe aproape toţi mai înainte cu excepţia domnului Max şi a doamnei Perry, un cuplu foarte sus-pus care se întorcea de la Liverpool, şi a unui episcop care venea de la Londra.

Doamna Perry avea în jur de cincizeci de ani. În trecut jucase pe scenă şi îşi păstrase frumuseţea. Fosta actriţă îşi manifestă imediat interesul faţă de fermecătoarea stea de cinema:

— Ce plăcere că sunteţi pe vas! Mi-a plăcut cum aţi lucrat şi sper că vă vom vedea curând, domnişoară Peck.

— Da, îi răspunse încet Anna. Mă întorc acasă ca să lucrez.

Luând cu furculiţa o bucată de peşte, dar nevoind în mod evident să o înghită, Mel îşi ridică ochii spre Anna:

— Am crezut că aţi părăsit pentru totdeauna platoul de filmare, doamnă North…

Anna îşi reţinea cu greu emoţia. Cu meniul în mână, simţea că tremură. Mel înţelese că Anna nu era atât de calmă cum voia să pară.

— Da, căpitane Farrell. Am crezut că m-am despărţit de cariera mea, dar circumstanţele s-au schimbat. Din pricina unui accident, soţul meu nu mai poate lucra Deci, trebuie s-o fac eu. În discuţie se amestecă episcopul:

— Îmi pare foarte rău de bietul dumneavoastră soţ, doamnă North. E un suflet foarte nobil. Acum câteva clipe am schimbat cu el câteva cuvinte.

— E foarte atrăgător, adaugă doamna Perry.

— Mulţumesc, spuse Anna şi coborî genele, simţind cu fiecare celulă că Mel o observă cu atenţie.

În timpul cinei simţi permanent prezenţa lui şi îi era recunoscătoare pentru că, în cea mai mare parte a timpului, căpitanul discuta cu familia Perry, întorcându-se numai arareori înspre ea. Şi atunci simţea cum o inundă un val care îi trece peste cap şi o îneacă Anna încerca să se elibereze de această vrăjitorie şi să se calmeze. Odată Mel reuşi să-i şoptească:

— Doamne, de ce eşti pe vapor?

— N-am ştiut, îi răspunse ea, tot în şoaptă. Trebuie să înţelegi că n-am ştiut. Am evitat în mod special să călătoresc cu „Atlantic Queen" Ce ironie a sorţii!

— Poţi să-ţi imaginezi ce am simţit eu când ţi-am văzut numele în lista pasagerilor?

— Ştiu ce am simţit eu…

— Trebuie să te văd între patru ochi, Anna.

— Crezi că e bine?

— Nu, firește că nu, îi răspunse Mel. Dar trebuie să ne întâlnim și să vorbim. După ce se servește cafeaua, vino pe punte. Te voi aștepta. Iar în cabina mea vom putea bea ceva și fuma o țigară.

Când Anna se întoarse spre el și îl privi direct, simți un val aproape sălbatic de fericire, la care nu avea dreptul. Și era extraordinar. Se întorsese la viață după multe săptămâni de tristețe și amărăciune.

— Bine, rosti Anna, cu un ton de acceptare fatalistă. Vin.

Și imediat simți remușcări. E o nebunie!… Dar e și ea, totuși, un om viu. Carnea și sângele nu pot suporta așa ceva, doar nu e o sfântă.

După ce bău cafeaua, reuși cu greu să evadeze de lângă Alvin. Fetișoarele din Melbourne făcuseră cunoștință cu băieți de vârsta lor și plecară la dans. Un celibatar care se întâlnise de câteva ori cu Alvin la Londra îi propuse să joace cărți, însă Alvin ar fi vrut ca soția lui să rămână lângă el toată seara.

— Astăzi nu te-am văzut de loc, se plânse el.

— Ce trebuie să fac pentru tine, Alvin?

— Pur și simplu să fii lângă mine.

— Luați o înghițitură de brandy, doamnă North îi propuse cunoștința lui Alvin, care se recomandase George Gabb. Lucra la o firmă de export din Dublin.

— Nu, mulțumesc.

Alvin o privi posomorât pe Anna. Îi remarcase emoția și strălucirea din ochi.

— Nu cumva ești bolnavă? bombăni el.

— Totul e în regulă, spuse ea, și se ridică. Dar am nevoie de aer proaspăt. Aici e prea cald. Alvin privi cu ciudă în urma Annei, care se îndreptă spre ușă.

— Nu trebuie să uiți că eu rămân aici. Nu pot să vin după tine! îi strigă el.

Gabb se fâstâci și îi aruncă o privire dezaprobatoare omului din căruciorul pentru invalizi. Firește, îi era milă de domnul North, dar nici nu trebuia ca acesta să se poarte astfel. Doamna North e o femeie fermecătoare care merită o soartă mai bună decât să stea legată de un invalid neajutorat.

Anna își aruncă pe umeri un șal auriu și porni iute spre puntea de comandă.

În bar se sufoca. Pentru prima dată de la nuntă se simţise cu adevărat în închisoare, ca şi cum nişte lanţuri de fier o trăgeau înapoi. Dar acum raţiunea şi conştiinţa nu o mai nelinişteau. Urcând spre punte, se simţea femeie, încălzită de o dorinţă de neînfrânt.

Anna se pomeni iar faţă în faţă cu Mel Farrell. Acesta o aşteptase. Fără să-şi spună nimic, se luară de mână şi o porniră spre cabina lui. Uşa se închise în urma lor, Anna privi iute camera mică, cu mobila încastrată în pereţi în rafturi erau cărţile ştiute, acelaşi pick-up. Cabina era mai bună ca aceea pe care o ocupase pe „Atlantic Queen". O masă mare impresionantă, plină cu hârtii, un aparat de radio portabil şi un interfon. O uşă întredeschisă dădea în cealaltă cameră unde se vedeau un pat şi un dulap în perete.

Mel îşi puse cascheta pe masă şi îşi întinse mâinile spre ea. Anna ezită pentru o clipă şi privi peste umăr. Mel îi spuse nerăbdător:

— Nu te teme, nimeni nu intră aici decât la chemarea mea. Stewardul meu nu-şi va închipui nimic rău despre vizita ta. Uneori pasagerii vin aici ca să se întâlnească cu mine. Nu-ţi mai aminteşti ce des avea musafiri căpitanul de pe „Atlantic Queen"?

Ea dădu din cap. Peste o clipă, izbucnind în plâns. Anna se pomeni în îmbrăţişările lui. El îi presăra lacom faţa cu sărutări. Trecu mult timp până scoaseră un cuvânt. Stăteau îmbrăţişaţi, strâns lipiţi unul de celălalt, sărutându-se la nesfârşit.

Într-un sfârşit, Mel îşi ridică ochii.

— Nici nu-ţi poţi imagina ce mult aveam nevoie de asta.

— Şi eu, spuse ea, oftând. Obrajii Annei se îmbujoraseră, ochii i se făcură imenşi. Pentru câteva clipe cedase cu totul în faţa sentimentului de fericire care o cuprinsese în braţele lui Mel. El îi mângâia părul, faţa, gâtul lung şi îi săruta mâinile de la încheieturi până la degete. Apoi îi împinse spre hublou un fotoliu tapiţat cu piele. În strălucirea uniformă a lunii pline apa violetă avea sclipiri reci.

Luându-se de mâini, Mel şi Anna începură să vorbească grăbiţi.

— E ceva mistic, e destinul! Şi mi-e indiferent dacă-i rău sau bine, spuse Mel.

Te iubesc şi voi avea mereu acest sentiment.

— Şi eu. Am crezut că te-am pierdut.

— Nici pentru o clipă.

— Nu ştiu cum am trăit tot acest timp. El o trase deoparte şi o

privi neliniştit.

— Arăţi cu mult mai rău decât în ziua despărţirii noastre.

— N-am fost fericită, recunoscu ea.

— Nu regreţi ceea ce ai făcut? Nu te întoarce. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi adevărul. Ea clătină din cap, abia abţinându-se să nu plângă.

— Da, sunt nefericită Dar conştiinţa mi-e curată. Nu puteam proceda altfel.

— Dar ţi-am spus că nu ai dreptate. Asemenea sacrificii le pot face numai fanaticii care sunt gata să meargă pentru idealul lor. Dar tu eşti o femeie cu inima blândă şi nu aveai dreptul să îţi asumi o asemenea povară.

— O, Mel, începu ea, însă el o întrerupse brusc.

— Nu, refuz să-ţi înţeleg spiritul de sacrificiu. Nu sunt decât un bărbat care te iubeşte. Îmi pare rău de North, dar îmi pare şi mai rău de tine… de mine!

Ea îi apucă mâinile bronzate, lipindu-şi-le de obrajii fierbinţi. În privirea ei se putea citi disperarea.

— Cred că ai dreptate. Dar atunci mă gândeam că nu-l pot părăsi pe Alvin.

— Povesteşte-mi despre viaţa ta. Se poartă bine cu tine? Măcar ţ i-e recunoscător?

— Da, răspunse ea, însă genele ei tresăriră şi acest lucru nu-i scăpă privirii pătrunzătoare a lui Mel. El bolborosi:

— Pot pune pariu că acest invalid e pretenţios, enervant şi ţi-a transformat viaţa într-un iad. Anna oftă.

— Poate că exagerezi puţin. Dar trebuie să recunosc că Alvin devine iritant. Şi nici nu-i de mirare. Imaginează-ţi ce simte. Viaţa îi e distrusă.

— Eu n-aş gândi aşa dacă aş avea alături o femeie ca tine, draga mea.

— Da, tu niciodată nu mi-ai fi permis să mă mărit cu tine în asemenea împrejurări! râse ea.

— Ai dreptate. Tocmai acest lucru nu i-l pot ierta lui North. Ea îşi plecă în jos capul.

— E prea târziu. Totul s-a petrecut deja şi nimic nu mai poate fi schimbat.

— Cum ai ajuns pe acest vapor?

Ea îi explică şi, la rândul ei, îl copleşi pe Mel cu întrebări:

— Cum ai devenit căpitan?

— Moartea bietului Meupes a luat compania pe neaşteptate şi eu m-am dovedit singurul candidat cu diploma de căpitan în mână. Tocmai de aceea m-au retras de pe „Atlantic Queen" şi mi-au dat ordin să aduc vaporul acesta acasă. E un adevărat noroc, căci marea pentru mine înseamnă singurul lucru de dragul căruia pot trăi fără tine. Ea încercă să coboare din ceruri şi să privească lucrurile în faţă. Mel înţelegea cât e de nefericită, căuta o ieşire fără să o găsească. Şi aceste tentative îl înfuriau. Se duse la masă, luă două ţigări, aprinse una pentru ea şi încă una pentru el.

— Doamne! Ce absurditate!

— Da, se declară ea de acord. Dar acum, după ce am trecut de şocul când am aflat că tu eşti pe vas, cred că într-adevăr e extraordinar că suntem împreună.

— Vei mai veni aici, îi spuse ferm. Nu vreau ca în decursul acestor două săptămâni să faci gesturi eroice şi să te sacrifici Poate că acestea sunt singurele două săptămâni pe care ni le dăruieşte Domnul. Spui că te întorci pe platourile de filmare. Curând munca te va acapara cu totul. Şi grijile casei în plus, este foarte probabil că eu voi rămâne căpitanul acestui vapor. Deci voi fi ocupat.

— Te bucuri? întrebă ea în şoaptă. El se uită pe hublou şi lăsă vântul răcoros să-i biciuie faţa. Îi era cald, gâtul i se uscase.

— Fără tine, nu mă bucură nimic.

— Dragul meu, cu mine se întâmplă acelaşi lucru Nu sunt capabilă să mă bucur de nimic.

— Nici chiar atunci când îl ţii de mână pe egoistul tău invalid?

— O, dragul meu, nu mai fi aşa cinic! Nu pot rezista! Mel stinse ţigara, se aşeză lângă Anna şi o îmbrăţişa cu gingăşie.

— Nefericirea mă face să fiu astfel. Te iubesc mai mult decât mi-am închipuit. Gândul că porţi asta – îi atinse verigheta – mă înnebuneşte.

— Nu trebuie să te porţi aşa, spuse ea, lipindu-se de umărul lui. Acum nu se mai poate face nimic. Alvin va fi ceva ca un copil, până când unul din noi va muri. Hai să ne bucurăm de zilele pe care le putem petrece împreună. Da, hai să fim împreună! N-o voi mai face pe

sfânta. Voi veni aici, când mă vei chema.

— Mulţumesc, îi spuse încet Mel.

Timpul se scurgea implacabil, Anna înţelese că este târziu. Trecuse mai mult de un ceas de când îl părăsise pe Alvin. Se ridică, îşi netezi rochia, părul.

— Trebuie să plec Nu vreau ca Alvin să bănuiască ceva. Atunci viaţa mi-ar fi insuportabilă.

— Cred că va trebui să fac cunoştinţă cu el, spuse Mel posomorât

— Da, firește, şi încearcă să te porţi cât mai bine cu el. Amintește-ţi tot timpul de situaţia lui dificilă.

— Voi încerca să nu uit. Dar tot timpul simt doar că el a ridicat un zid între noi.

— Eu am ridicat acest zid. Pe mine învinuiește-mă, spuse ea, oftând cu amărăciune. Mel o strânse cu tristeţe la piept

— Noapte bună, dragul meu înger. M-am simţit în rai, cât ai fost aici. De ce n-ai veni în fiecare seară o oră, iar uneori chiar şi în timpul zilei? îl trimit pe Tigru la tine, dacă mă pot elibera pentru câtva timp. N-o să-ţi scriu nimic, o să-ţi transmit totul prin gura lui. Are destul tact şi cred că va pricepe că nu trebuie să-ţi spună nimic în prezenţa soţului. Anna zâmbi.

— Deci, toţi căpitanii sunt aşa? întotdeauna le răpesc bărbaţilor soţiile şi le ademenesc în cabina lor?

— Se prea poate, draga mea. Dar acest căpitan nu intenţionează să procedeze aşa. Te încredinţez. Am invitat pasagerii la un cocteil şi câteva celebrităţi la un ceai. N-au existat femei singure în viaţa mea.

— Te-ai schimbat foarte mult de când erai doar secund.

— Nimeni nu m-ar mai cunoaşte. Îţi aparţin numai ţie. Din clipa în care te-am întâlnit. Aruncându-i o privire pătrunzătoare şi urându-i noapte bună, Anna se duse în cabina ei, coborând treptele alunecoase. Servitorul îl culcase deja pe Alvin Acesta citea ziarul bursei, însă îl aruncă imediat ce o văzu intrând. Se făcu negru la faţă.

— Ai lipsit o groază de timp. Îmi făceam probleme dacă nu cumva ai căzut peste bord. Ea încercă să nu-l privească.

— Nu vorbi prostii!

— Ei, unde ai fost?

— Am flecărit cu diferiţi oameni, inclusiv cu căpitanul…

Dispreţuindu-se, amesteca minciuna cu adevărul! De dragul câtorva zile divine împreună cu Mel, merita să-l mintă pe Alvin. Şi de fapt dacă un om nu ştie nimic, această neştiinţă poate să-i dăuneze? Aşa îşi explica Anna singură situaţia creată. Oare nu s-a sacrificat destul pentru Alvin; ca să merite şi ea puţină fericire?

— Ai fi putut să-ţi aduci aminte de mine, să te gândeşti că sunt singur aici, începu Alvin şi continuă să dezvolte această temă, până când ajunse la isterie. Însă în această seară starea lui nu o impresiona deloc. Anna visa doar să se bage mai iute în pat, să stingă lumina şi, stând în întuneric, să se gândească la Mel. Dispărând în baie cu cămaşa de noapte şi cu halatul în mână, îl auzi pe Mel strigându-i din urmă:

— N-ai ce să-mi spui?

— Nu, dacă vrei să te cerţi cu mine. Aveai de gând să joci poker cu domnul Gabb şi de aceea te-am lăsat în bar.

— Chiar aşa a fost, dar nu am avut noroc şi nu mi-am permis să-mi pierd banii. Nu pot face ceea ce vreau. Cineva mi-a împrumutat ziarul bursei. Însă acum nici măcar nu sunt în stare să apreciez situaţia pieţei şi să-mi dau seama cât fac acţiunile mele. Nu am voie să risc, pentru că mi-au rămas puţini bani. Doar nu-ţi închipui că mă voi lăsa întreţinut de tine. Nu-i aşa?

— O, ce importanţă are? pară ea, întorcându-se din baie şi băgându-se sub plapumă. Alvin o privea cu ochii întunecaţi şi Anna nu putu să nu remarce ce frumoşi îi sunt ochii. Cândva îi admira înfăţişarea şi se înşelase teribil în privinţa caracterului lui, luându-i încăpăţânarea şi şiretenia drept forţă şi bunătate. Acum nu mai avea în el decât slăbiciunea şi egoismul.

Alvin continuă să se plângă, să-i facă reproşuri. Anna nu mai rezistă:

— Nu mă mai bate la cap! Hai, culcă-te!

— Nu te interesează dacă sunt viu sau mort începu el iarăşi.

O, Doamne, se gândi ea, iar va începe să plângă? îmi ies din minţi, ies din cabină şi mă arunc peste bord! Însă, în cele din urmă, Anna ajunse acolo unde voia el să o vadă: pe marginea patului lui. Anna îl ţinu în braţe. îl mângâie, îl calmă, făcu împreună cu el planuri de viitor

— Voi avea întotdeauna grijă de tine, Alvin. Ştii doar că am primit de la Gus o telegramă în care îmi spune că voi avea de lucru. De

acum voi putea face mai mult pentru tine. Şi pentru mine. Poţi să-ţi rişti banii cât vrei. Ştii că… Se opri şi nu putu să spună obişnuita expresie „te iubesc" Aceste cuvinte i le spusese cu puţin timp în urmă altui bărbat. Anna adăugă fără chef.

— Doar ştii cât îţi sunt de devotată. Dar, te rog, nu mă ţine legată de tine în fiecare clipă, în fiecare ceas. Te rog lasă-mi un pic de libertate.

El se întunecă la faţă şi se scutură de ea.

— Pentru Dumnezeu! Nu te opri dacă vrei să mă părăseşti. Cred însă că vrei să rămâi lângă mine. După aceste cuvinte, ea stinse lumina de la căpătâiul patului ei şi tăcu. Alvin stinse şi el veioza. Finalul era cel cunoscut. Alvin se scuza.

— Mă tem că sunt nedrept cu tine, draga mea, se auzi din nou vocea lui Alvm. Firește, nu pot să nu recunosc că accidentul m-a schimbat. Însă îţi sunt profund recunoscător că ai grijă de mine. Îţi mulţumesc foarte mult.

Anna înţelese aluzia.

— Ştii că o fac cu plăcere. Noapte bună, Alvin.

— Noapte bună, draga mea. Şi nu uita că nu mă pot descurca fără soţia mea fermecătoare. Anna stătea întinsă în întuneric, strângând din dinţi şi gândindu-se câte nopţi va mai trebui să audă asemenea neghiobii, suportând proasta dispoziţie a lui Alvin. Gândurile i se întorceau către omul de pe puntea de comandă, către iubitul ei. Îşi zise că situaţia ei de acum e îngrozitoare şi că singura vinovată este doar ea. Şi deodată începu să se roage cu disperare:

— Doamne, ajută-mă, pentru că mă voi întâlni cu Mel în fiecare zi şi ori de câte ori va fi posibil!…

CAPITOLUL 12

În momentul când vaporul ajunse la Las Palmas, Anna se deprinsese deja să-şi împartă timpul între soţ şi iubit. Aproape că nu mai avea remuşcări. Orele furate destinului o tulburau şi îi sfâşiau sufletul. Fericirea se dovedise a fi chinuitoare, ca o durere ascuţită. Venea în cabina lui Mel, intrând ca o fată tânără şi pleca femeie, cu inima grea, purtând pe umeri o povară imensă, insuportabilă, de tristeţe şi amărăciune. Dar clipele petrecute cu Mel meritau acest preţ. Singurul lucru de care se putea plânge Anna era că cele paisprezece zile şi nopţi hărăzite trecuseră cu repeziciune. Da, călătoria se apropia

de sfârşit. Marea devenea tot mai rece, vântul tot mai pătrunzător, valurile tot mai mari. Farmecul lunii şi soarele cald rămăseseră departe în urmă. Numai în cabina căpitanului toate erau ca mai înainte Anna îi spunea lui Mel că aici îşi recapătă fericirea şi liniştea. Dar reuşeau să se întâlnească din ce în ce mai rar. Căpitanul avea multe treburi, şi Anna făcea mari eforturi, se forţa să stea la distanţă de puntea de comandă încerca să-şi păstreze calmul şi să aştepte răbdătoare până când Mel o va chema din nou. Stewardul îşi îndeplinea excelent obligaţiile de agent de legătură. Micuţul Tigru înţelegea cu siguranţă că se întâmplă ceva între căpitan şi această doamnă frumoasă, soţia tipului din căruciorul de invalid.

Spre sfârşitul călătoriei pasagerii îl simpatizau tot mai puţin pe Alvin şi tot mai mult po soţia acestuia. Devenise clar că domnul North e un tiran, iar încântătoarea Anna o mucenică smerită. Firește, Mel fusese nevoit să facă cunoştinţă cu Alvin. Se întâlniseră de câteva ori. Anna se simţea grozav de încurcată când cei doi îşi strângeau mâna. Remarcase că lui Mel nu-i plăcuse Alvin. Anna înţelegea că nu se putea aştepta la altceva, deşi căpitanul fusese destul de amabil cu pasagerul pe care tocmai îl cunoscuse, fumase chiar şi o havană împreună cu el. Dar fugise, la prima ocazie. Când se întâlniră seara, Mel recunoscu că Alvin nu-i era simpatic:

— Cred că profită de situaţia lui şi se plânge prea mult. Anna fu nevoită să recunoască imediat că are dreptate. La rândul său, Alvin îl critica pe Mel Farrell.

— Găsesc că acest căpitan al tău e prea îngâmfat. Încă nu-i suficient de matur pentru această funcţie.

Însă, numai gândindu-se la locuinţa care o aşteaptă, la viaţa ei viitoare cu Alvin, inima i se strânse de durere. O, Doamne, era ultima seară pe vapor!

Mâine îşi va lua rămas bun de la Mel şi de la speranţele de fericire. Trebuia să-l mai părăsească încă o dată. Şi acum îi era cu mult mai greu. Acum îl cunoscuse mai bine, deveniseră apropiaţi, aveau aceleaşi gusturi. Mel nu era doar un îndrăgostit extraordinar, ci şi un prieten gingaş. Râdeau de aceleaşi glume, îşi ghiceau reciproc dorinţele. Uneori, seara, el punea discurile care le plăceau amândurora. Îi dădea cărţi şi a doua zi stăteau mult timp de vorbă despre ele. Îi putea potoli chiar durerea de cap. Când voia să-lvadă

pasionat, buzele şi mâinile lui erau puternice şi dorite, iar când obosea şi se simţea deprimată Mel şedea tăcut alături de ea, dăruindu-i linişte şi siguranţă de sine.

Dar toate acestea se apropiau de sfârşit. Astăzi era ultima seară pe care şi-o vor mai petrece împreună. Firește, nu ar trebui să se întâlnească acum. Dar Anna spera ca dacă va fi atentă Alvin nu va afla nimic.

Seara fusese o recepţie. Ultima noapte pe vas. Seară de adio şi dansuri. Anna aproape că nu participă la distracţie, şedea tăcută lângă căruciorul de invalid al lui Alvin, îşi amintea că soţului ei îi plăcuse foarte mult să danseze şi înţelegea cât îi e de greu acum. Şi, deodată, se apropie căpitanul vasului, în uniforma vasului, în uniforma albastră pe care o purtau ofiţerii în acest anotimp şi o invită la dans. Mel îi explică mai apoi de ce a procedat astfel. Alvin ar fi considerat că e ceva ciudat în faptul că el, căpitanul, care dansase în seara aceea aproape cu toate femeile, nu o invitase tocmai pe ea.

Firește, tot Alvin fusese cel care o convinsese pe Anna să meargă la serata dansantă însă ea ştia că apoi, după ce totul se va termina, el va bombăni şi o va chinui. Orchestra interpreta un vals. Mel păstra distanţa. Ochii tuturor îi urmăreau. Ea îl înţelese după mişcarea buzelor.

— O, draga mea, dar valsezi minunat! Şi te iubesc atât de mult! îi răspunse:

— Şi eu te iubesc. Ce minunat e că pot dansa cu tine. Mel o privea. Anna era îmbrăcată cu o rochie strâmtă, din mătase albastră, care îi venea foarte bine Pielea gingaşă, ochii ei splendizi şi privirea drăgăstoasă îl tulburau.

— Eşti fermecătoare! spuse Mel cu glas răguşit. Nu ştiu ce o să fac fără tine!

— Vei munci şi vei trai. La fel ca mine, îi răspunse Anna oftând. Muzica tăcu. Toţi începură să aplaude. Anna simţea privirea bănuitoare a soţului ei. Numai Dumnezeu ştia ce gânduri îngrozitoare îi umblau prin minte.

— Trebuie să mă întorc la Alvin. Condu-mă, te rog.

— Dar vii mai târziu?

— Vin.

— Când?

— Mai rămâi mult la serată?

— Plec pe la ora 11.

— Voi face ceea ce nu am mai făcut niciodată, îi şopti ea. Aştept ca Alvin să adoarmă. Iar apoi vin la tine. De obicei, înainte de culcare ia somnifere şi, în primele ore, doarme destul de profund. Îmi iau o pereche de pantaloni, un pulover şi mă furişez la tine.

— O să-l previn pe ofiţerul de serviciu să nu fiu deranjat.

— La revedere.

— Jură că vii…

Pentru o clipă, ochii ei licăriră de sub genele lungi.

— Mă faci să plâng.

Mel o conduse la soţul ei şi, înclinându-se, îi ură lui Alvin noapte bună şi se duse să invite o altă parteneră. Alvin fierbea.

— Căpitanul tău nu e prea bine dispus?

— De ce spui că e „al meu”? întrebă ea iritată.

— O, astăzi v-am urmărit cu atenţie, draga mea! în timpul valsului vă sorbeaţi din ochi. Fie, se gândi ea. Trebuie să plătească fericirea furată. Din răsputeri, încerca să rămână calmă, ascultând reproşurile lui Alvin.

— Sunt sigur că ai avut o intrigă de amor cu băiatul acesta. Încă de pe vaporul celălalt. Ştii că e o ticăloşie… Şi acum, când sunt într-o asemenea situaţie…

Şi aşa mai departe. Nervii Annei se întinseseră ca o strună, gata să plesnească la următoarea atingere. În sfârşit, se ridică în picioare.

— Dacă nu mai ai ce-mi spune, mă duc la culcare. Parker o să te aducă.

— Nu, vin cu tine, începu Alvin, dar apoi se răzgândi. Bine, rămân. Văd pe cineva care se interesează de mine mai mult ca tine. Vine să discutăm. Acel „cineva” era una dintre tinerele australience care se învârtiseră împrejurul lui Alvin în primele zile ale călătoriei şi dispăruseră în ultimul timp. Era o blondină atrăgătoare, cu părul lung. Purta pantofi cu tocuri înalte şi ciorapi negri de mătase. Fata băuse multă şampanie, se simţea gata, pentru varietate, să stea de vorbă cu invalidul acela frumos. Se aşează lângă el, îl apucă de mână şi, cu un oftat, o privi pe Anna priatre genele ei rimelate.

— Bietul de el! Nu poate dansa. Pot sta aici şi să-l distrez, doamnă North?

— Poftim, spuse Anna cu un zâmbet forţat.

— Eşti foarte bună, draga mea. Tocmai de asta am nevoie. Soţia mea se poartă urât cu mine. Palidă şi nervoasă, Anna ieşi. În cabină se culcă pe pat, simţind un tremur nervos. Îşi ascunse faţa în pernă.

Mâine va începe iar viaţa ei obişnuită cu Alvin. Şi aşa va fi întotdeauna. După seara aceasta nu-şi va mai vedea niciodată iubitul.

Oare Parker îl va aduce repede pe Alvin? Va apuca să se schimbe şi să se furişeze la Mel? Şi ce-ar fi dacă Alvin nu va lua somnifer şi ea nu va reuşi să iasă? Ce s-ar întâmpla dacă nu-şi va putea petrece aceste ore dorite împreună cu iubitul ei?

Neajutorată şi disperată, Anna bătea cu pumnii în pernă. Ochii i se umplură de lacrimi. Tot trupul i se cutremura de hohote de plâns. Când chinurile îi deveniră insuportabile, Parker împinse în cabină căruciorul lui Alvin. Auzind scrâşnetul roţilor, Anna se ridică repede şi luându-şi pantalonii şi puloverul, se închise în baie ca să se schimbe Când Alvin era deja în pat iar Parker plecase, Anna izbuti să se calmeze puţin. Emoţionată, palidă, apăru în faţa soţului şi îl întrebă dacă mai vrea ceva în afară de somnifer. Alvin băuse prea multă şampanie, era roşu la faţă şi se purta zgomotos şi incoerent.

— Ia-ţi tabletele! Soţia vrea să dormi. Însă prietenele mele preferă să fiu treaz.

Alvin râse.

— Această soţie ar vrea să dispară pentru totdeauna, dacă te încăpăţânezi atât, îi spuse Anna apăsat. El se strâmbă. Eşti foarte răutăcioasă astăzi!

— E miezul nopţii Am obosit.

— Nu înţeleg de ce. Nu faci nimic toată ziua.

Anna îşi închise ochii, înfigându-şi unghiile în pânza hainelor.

— Ascultă, Alvin. Dacă continui să-ţi baţi joc de mine, plec şi nu mă mai întorc chiar dacă va trebui să dorm pe punte. El râse şi căscă.

— Du-te la naiba! Dă-mi tableta.

— În ziua când m-am măritat cu tine am deschis poarta iadului!

Pentru prima dată Anna îşi exprimase sentimentele cu atâta sinceritate. Alvin era uimit. Nici măcar pentru o clipă nu-şi putuse închipui că, în adâncul sufletului.

Anna ascunde asemenea sentimente Era absolut convins de irezistibilitatea lui şi de faptul că nicio femeie nu l-ar putea părăsi.

— Ascultă! De ce te-ai enervat? Eşti geloasă pe blondele acelea? Nu merită, drăguţo! Am glumit Nu-mi poţi refuza o plăcere atât de nevinovată.

Anna îşi strânse pumnii la spate, unghiile i se înfipseră în palme. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Se strădui să nu-i spună adevărul, să nu-i spună că mâine are de gând să-l ducă la Cheltenham şi să-l lase în grija lui Jane. În acea clipă, Anna semăna atât de puţin cu sine încât Alvin simţi că ceva nu este în regulă.

— Nu fi geloasă, draga mea. Nu-i nevoie de asta îţi jur.

Anna râse nefiresc. Era gata să-şi verse mânia. Doamne, s-a tâmpit de tot. Gelozie! îi e indiferent, poate să i-l ia oricare femeie de pe vapor.

Alvin începu iarăşi să vorbească, iar chipul lui adoptă expresia tristă care însemna: „Fie-ţi milă de mine, te rog!”

— Vino-ncoace draga mea şi spune-mi că nu eşti supărată. Ştiu că m-am întors târziu şi am băut prea mult. Dar numai asta mă face să mă simt bine. Înţelegi ce greu e să fii conştient de faptul că nu eşti un soţ bun…

— Nu ţi-e milă de mine. Numai de tine… Aceste cuvinte îi zburară de pe buze înainte ca ea să le poată reţine. Alvin era uimit.

— Anna!…

— Da, întotdeauna ţi-e milă de tine, numai de tine.

— Şi de ce ar trebui să-mi fie milă de tine?! se enervă el. Înţeleg că nu-ţi voi fi niciodată soţ adevărat dacă nu găsim vreun vrăjitor la New York. Dar tu ai două picioare, ai posibilitatea să lucrezi şi să câştigi bani, să faci tot ceea ce eu am pierdut. Crezi că n-ar trebui să-ţi fie milă?

— Da, da, spuse ea închizând ochii.

— Firește, continuă el supărat, dacă începi să regreţi că te-ai măritat cu mine, te pot înţelege foarte bine. Într-adevăr, nu mai sunt acel băiat de care te-ai îndrăgostit nebunește. Lovitura nimeri la ţintă. Anna obosise de egoismul lui, sincer, însă se simţea ataşată de omul acela pe care cândva îl iubise. N-are niciun rost să răvăşească trecutul. Mâine vor coborî pe ţărm şi nu-l va mai vedea niciodată pe Mel. De ce să nu încerce să-şi pună la punct viaţa viitoare?

Sărmanul Alvin… Sărmanul diavol… Firește, este într-o stare îngrozitoare. Şi merită mila sau măcar îngăduinţa. Bunătatea şi

nobleţea înnăscută învinseră. Anna se apropie de el, îngenunche lângă pat, îi luă mâna şi îşi lipi de palma lui rece obrazul.

— O, Alvin, Alvin, nu vreau să mă cert cu tine, nu vreau să fim nefericiţi…

Câtva timp Alvin stătu nemişcat. Îi simţea lacrimile pe mâna lui şi era atât de emoţionat încât dintr-odată îşi dădu seama cu claritate ce sacrificiu uriaş făcuse Anna căsătorindu-se cu el. N-are niciun drept s-o bată la cap, să-şi bată joc de soţia lui. Alvin o trase spre el şi îi mângâie părul. Anna înţelese că şi el plânge.

— Bine, spuse el. Sunt grosolan. Iartă-mă, îţi datorez totul, şi mi se pare că-ţi voi datora şi mai mult. Hai să ne împăcăm, să ne iubim unul pe altul. Sărută-mă, Anna… Vino. mai aproape… Spune-mi că nu regreţi… că nu regreţi că te-ai măritat cu mine, altfel mă sinucid!

Anna îşi ascunse faţa. Iar ameninţă cu sinuciderea!… De ce aceste cuvinte o impresionează? Chiar dispreţuindu-l pe Alvin, nu putea să nu-l compătimească. Anna nu voia să-l sărute. Dar îl lăsă pe el s-o sărute. Şi iarăşi simţi o milă insuportabilă faţă de el.

— Desigur, nu te voi părăsi niciodată, Alvin. Şi mă voi îngriji mereu de tine.

— N-ai încetat să mă iubeşti? o întrebă el cu emoţie. Anna făcu un efort ca să spună un neadevăr.

— Nu! Iar acum ia tableta şi încearcă să adormi. El strănută.

— Dă-mi o batistă, sunt un copil mare, iar tu eşti mica mea mamă.

Anna îi întinse o batistă. Alvin luă tabletele şi bău un pahar de apă minerală.

— Eşti un înger şi te iubesc cu adevărat. O să încerc să mă îndrept. Accidentul acela de coşmar m-a schimbat foarte mult.

— Înţeleg, spuse ea dând din cap.

Anna se uită la ceas. Era 12 şi jumătate. De o oră Mel o aştepta.

„Doamne, oare nu voi mai ajunge în rai dacă petrec împreună cu el ultimele câteva clipe?”

— Culcă-te lângă mine, se auzi vocea lui Alvin. Vreau să adorm îmbrăţişându-te.

În sfârşit respiraţia lui deveni uniformă şi mâna îi căzu de pe umăr. Anna stinse lumina, ieşi din cabină, simţindu-se vinovată şi îngrozindu-se de viitorul care o aştepta. Slavă Domnului, Eliza Thayer

îi va întâmpina la sosire, iar la New York îi vor sări în ajutor Gus. părinţii şi vechii prieteni.

Văzându-l pe Mel, izbucni în lacrimi Acesta se alarmă.

— Sărmana mea, draga mea! Ce-i cu tine?

Mâinile lui gingaşe îi mângâiau părul, ştergându-i lacrimile de pe faţă. Mel stinse lumina ca să-i fie mai uşor. Anna nu putea scoate o vorbă, se lipise de Mel şi el simţea cum îi tremură trupul. Mel o obligă să bea câteva înghiţituri de brandy.

— Eşti într-o stare teribilă, draga mea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea, lipindu-şi obrazul de umerii lui. N-a fost nimic, doar că a fost mai rău ca niciodată. Iar mâine voi rămâne şi fără tine!

Faţa lui Mel se făcu ca de piatră.

— Doamne! De ce viaţa e atât de crudă cu noi?

— Eu sunt vinovată. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Alvin.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Mai bine întreabă-te: trebuie să ne despărţim mâine? De ce să nu ne mai întâlnim din când în când?

— Păi, am decis că nu trebuie să o facem. Pe zi ce trece despărţirea devine tot mai grea. Nu vreau să simt tentaţia de a-l părăsi pe Alvin. Chiar dacă aş face-o pentru tine.

— Nu pot suporta gândul că va trebui să înduri atâtea. Ea oftă cu amărăciune.

— Sunt sigură că o să mă obişnuiesc. Mă va ajuta munca. Dacă nu te voi mai vedea, mă voi împăca mai uşor cu gândul că ne-am despărţit pentru totdeauna.

— Ce îngrozitoare îţi sunt cuvintele!…

— O, Mel!… Îl îmbrăţişa şi, strângându-l la piept, îl sărută pe buze.

— Te iubesc, Mel, mai mult decât orice pe lume şi te voi iubi întotdeauna.

— Şi eu, draga mea. Întotdeauna poţi afla de la companie unde sunt. Vin la prima chemare.

— E minunat, dar voi încerca să nu trimit după tine, Mel.

— Eşti îndărătnică, spuse el, încercând să râdă şi lipindu-i mâna de obrazul lui. Dar eşti şi foarte bună.

— Dacă aş fi fost bună nu aş fi ajuns aici, spuse ea.

— Pot să-mi permit să te mai văd din când în când?

— O, Mel, nu mă tenta, îl imploră ea.

— Ok, ok… O luă de mână, o duse în camera cealaltă şi o aşeză pe patul lui. Veioza mică lumina faţa ei plânsă şi palidă. Acum în Anna nu mai exista nimic atrăgător, dar pentru Mel ea rămânea cea mai dorită. Simţea o duioşie profundă care era mai presus de orice pasiune. Luându-i în mână o buclă din părul ei roşcat, i-o sărută. Apoi o înveli pe Anna cu pătura, se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Vreau să te ţin minte uite-aşa, pe perna mea…

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Eşti foarte bun. Mă tem că nu ţi-am adus decât nefericire.

— Să nu mai vorbim despre asta. Orice nefericire merită darul pe care mi l-ai făcut, Anna.

— Culcă-te lângă mine, îi şopti ea.

Mel stinse lumina. Stăteau culcaţi în întuneric, îmbrăţişaţi cu obrajii lipiţi unul de altul. Era o oră de fericire şi linişte. Anna înţelegea că se comportă contrar moralei, dar nu avea sentimentul păcatului. Lângă Mel îi era foarte bine.

Epuizată adormi în braţele lui. Mel nu dormea. În semiîntuneric o admira pe Anna. Voia să-şi fixeze în memorie fiecare linie a feţei ei, a trupului ei. Auzind clopotul de pe vapor, căpitanul înţelese că se apropie zorii. Trebui s-o trezească

— Îmi pare foarte rău, draga mea, dar cred că trebuie să te întorci înainte de a se lumina de ziuă. Anna se simţea încordată, obosită, dar căldura trupului lui şi scurtul somn îi dădură puterile necesare. Pentru o clipă se lipi de Mel şi îl sărută. El aprinse lumina. Anna îl privi în ochi.

— Arăţi obosit, dragul meu.

— Mi-a mai rămas timp suficient în viaţă ca să mă satur de somn, îi răspunse el posomorât. N-am vrut să pierd nicio secundă lână tine.

— Hai să ne luăm adio. Lasă-mă să plec, îi şopti ea.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu.

— Şi pe tine să te binecuvânteze, şopti ea şi ieşi din cabină.

Pe cer luceau nişte stele ca de cristal şi Annei i se păru că acestea clipesc spre ea de sus, începu să adie briza. Se făcuse mult mai frig. Peste câteva ceasuri vor ancora la ţărmul Statelor Unite. Anna îl

lăsase singur pe căpitan care spusese că va fi totdeauna singur numai cu amintirile despre ea.

Când Anna şi-l aminti pe secundul acela tânăr, fără griji, care dansa, glumea şi o iubea pe „Atlantic Queen; inima era gata să-i explodeze, gândindu-se la planurile şi speranţele lor de atunci.

Anna se furişă în cabina ei. Alvin dormea adânc pe spate. Fără să se mai dezbrace, ea se băgă în pat şi îşi ascunse faţa în pernă. O mâhnire teribilă puse stăpânire pe ea.

Partea a III-a

CAPITOLUL 13

Era o zi rece de noiembrie cu vânt pătrunzător. Anna păşea spre casă pe aleea parcului. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, cu un pardesiu cu gulerul îmblănit. Pe cap avea un şal. Anna ducea în lesă un câine auriu, numit Friger. Acesta era preferatul Annei. Căţelul o calma. Apăruse la o săptămână după sosirea Annei în State, având o fundă la zgarda albastră şi un bileţel:

„Mă cheamă Friger. Vreau să fiu iubit. Şi eu te voi iubi".

Nimeni nu ştia cine îl trimisese, nici măcar Eliza Thayer. Într-o dimineaţă venise o femeie necunoscută care se prezentă drept proprietara unei crescătorii şi spusese că a fost rugată să-i aducă domnişoarei Peck drept cadou acest căţel.

Alvin ceruse ca Friger să fie trimis imediat înapoi, dar Anna, strângând la piept trupuşorul auriu, îl privise în ochii creduli şi înţelesese imediat cine i-l trimisese. Ştia precis. Imediat în memorie îi reveni o discuţie cu Mel pe „Star" Amândurora le plăceau animalele. Mel o întrebase atunci ce fel de câine ar vrea să aibă. Anna îi povestise că pe când era mica, mama ei avea un cocker. Numai ea se îngrijea de câine şi suferise foarte mult când câinele murise. Voise mereu să aibă un căţel de aceeaşi rasă, dar mama ei nu mai putea suferi animalele în casă. Creau prea multe griji. Şi Anna fusese refuzată.

— Odată îţi voi dărui un câine, îi promisese atunci Mel.

Tot timpul voia să-i dăruiască ceva. Anna înţelesese de îndată că Friger fusese trimis de Mel. De acum înainte căţeluşul îi va lega.

Friger era cel care o consola pe Anna în ultimele două luni. Acest cocker caraghios o iubea cu devotament numai pe Anna. Era o dragoste la prima vedere.

În spatele clădirii în care familia North închiriase apartamentul,

era o mică grădină care uşura grijile Annei. Friger o însoţea peste tot, chiar şi la studio, pentru că Anna începuse deja să filmeze. Anna şi lui Friger se plimbau în parc cu plăcere când se întorceau acasă.

Într-un mod cu totul neaşteptat şi Alvin se ataşase de câinele vesel şi caraghios. Friger binevoia câteodată să stea culcat pe genunchii lui Alvin şi să-i accepte mângâierile. În această zi Anna obosise foarte mult. Se întâmpla adeseori în ultimul timp să se simtă obosită.

Gus, ca om de afaceri şi admirator al Annei, o obligase să lucreze imediat după sosire. Semnase contractul pentru un nou film care se turna într-un studio din apropierea oraşului. Era o istorie de dragoste dintre o fată şi un bărbat căsătorit. Anna primise rolul unei tinere lady, nevinovată, care se ataşase de un om de două ori mai în vârstă decât ea. Rolul bărbatului era interpretat de un actor american foarte popular, bun profesionist şi foarte simpatic.

Anna se împrietenise imediat cu el. Îi plăcea rolul.

În film era o scenă care îi reuşise foarte bine: tatăl şi avocatul o despărţeau pe eroină de iubitul ei. Anna interpreta această scenă cu atâta disperare şi pasiune încât până şi producătorul se simţise impresionat. O sărutase pe actriţă în faţa întregii trupe de filmare şi declarase că acesta este cel mai bun rol din viaţa ei, prezicând că filmul va avea un succes imens.

— Eşti creată pentru rolul acesta, draga mea, strigase el emoţionat. Eşti o fată deşteaptă! Anna se gândise cu amărăciune:

— Am jucat bine scena pentru că ştiu ce înseamnă să fii despărţită de omul iubit. Aşa s-ar fi putut întâmpla şi între mine şi Mel.

Autorii numiseră filmul „Focul neaprins". În el un bărbat matur încerca să aprindă flacăra pasiunii în inima unei fete lipsite de experienţă şi făcând-o să-l iubească, o părăsise apoi". Între noi a fost altfel, se gândea Anna. Mel nu m-ar fi părăsit niciodată. Focul nostru va arde veşnic, numai moartea îl poate stinge".

Cele şase ore petrecute sub lumina de iad a reflectoarelor în studioul foarte călduros nu trecuseră fără urmă şi acum, apropiindu-se de casă, Anna se simţea obosită şi deprimată. Apartamentul nu-i devenise casă adevărată. Şi aici interpreta un rol pe care, în plus, îl ura. Uneori Anna simţea că nu-l interpretează prea bine.

Prima lună petrecută la New York trecuse ca un coşmar. Se

gândea zi şi noapte la Mel. Îi urmărea mereu traseul şi, oricât ar părea de ciudat, se liniştise aflând că „Atlantic Star" plecase la Boston. Acum câteva zile telefonase la companie şi aflase că noul căpitan Farrell continuă să comande vaporul.

Acum el se apropia de New York. Cu o amărăciune insuportabilă în suflet, Anna încerca să-şi imagineze ce face acum Mel, cum urcă pe punte, cum scrie la masă, cum intra în cabina de care ea îşi amintea cu durere în suflet. Trecerea timpului nu-i vindecase rana. Apartamentul pe care Eliza Thayer îl închiriase pentru ea şi pentru Alvin era destul de confortabil.

Salonul mare, cu tavanul înalt, era tapetat cu verde închis, iar storurile şi tapiţeria erau aurii. Camera era înfrumuseţată de câteva lucruri foarte vechi. Aveau încălzire centrală, la parter era şi un dormitor pe care îl putea utiliza Alvin. Această vilă construită în stil victorian avea uşile foarte largi ceea ce uşura deplasarea căruciorului de invalid. Cu spiritul ei practic, Eliza Thayer găsise un tânăr care îl înlocuise pe studentul la medicină care se îngrijise de Alvin în timpul călătoriei. Primele zece zile, soţii North şi le dedicaseră în mod exclusiv vizitelor la medicii cei mai reputaţi. Niciunul dintre specialiştinu-i dăduse speranţe lui Alvin şi nu-i spusese că va putea să meargă, însă îi prescriseseră diferite electroproceduri şi alte tratamente.

Deja cheltuielile nu mai aveau importanţă. Datorită lui Gus, Anna primise un onorariu fantastic pentru rolul din „Focul neaprinsă cum nu numai că putea să-i plătească tratamentul lui Alvin, dar îşi putea permite şi să-i cumpere lucruri scumpe. Uneori Anna îşi amintea cu părere de rău de fosta ei locuinţă. Acolo totul părea vesel, atractiv. Casa îi era plină de prieteni. În noua ei locuinţă însă apăreau doar medici, maseuri şi fizioterapeuţi. Mereu umblau încoace şi încolo oameni cu instrumente speciale şi cu alte ustensile de spital.

După sosirea la New York, Alvin fusese destul de stăpân pe sine. Firește, avea răbufniri, însă nu o mai bătea tot timpul la cap. Şi întrucât Anna era blajină din fire, fusese impresionată de recunoştinţa şi ataşamentul lui. Dar toate acestea nu durară mult. În ultima săptămână totul începuse ca altă dată: fără încetare se plângea de soarta lui, îi era dor de Anglia, ura zgomotul New York-ului şi de aceea stătea închis toată ziua.

Anna îi pusese un televizor lângă pat dar curând şi acesta

începuse să-l plictisească. Se plângea că îi e dor de vechii lui prieteni de acasă.

Alvin şi Gus Halley nu s-au plăcut de la prima întâlnire. Oricând Gus venea la Anna în casă se încingea atmosfera. Anna era nevoită să-i amintească soţului ei că managerul o ajuta să câştige bani inclusiv pentru el, Alvin. El capitula pentru scurt timp şi încerca să pară bucuros de oaspeţi. Nici Eliza Thayer nu se înţelegea cu Alvin. Singurul prieten pe care îl avea la Londra era partenera Annei, o actriţă care interpreta un rol episodic.

La cei aproape 40 de ani ai ei, Rosalie Gamow trecuse printr-o căsătorie nereuşită. Nu era cine ştie ce deşteaptă, dar era extraordinar de vanitoasă. În comparaţie cu farmecul Annei, frumuseţea ei părea greoaie. Ochii imenşi, verzi, şi gura roşie şi senzuală a Rosaliei atrăgeau însă de îndată atenţia.

Rosalie vorbea fără încetare. Alvin nu putea să nu muşte nada pentru că o asemenea femeie i se potrivea. Îi făcea complimente şi aceasta se scălda în laudele lui pasionale. Rosalie ştia o mulţime de anecdote despre curse şi iubire. Îi plăcea ginul şi repeta mereu că e înnebunită după sărmanul şi drăguţul Alvin.

Alvin voia s-o facă geloasă pe soţia lui şi de aceea se juca cu plăcere cu Rosalie, ştiind că Anna nu o poate suferi. Odată Rosalie veni neinvitată, împreună cu un actor cunoscut. Imediat se instală lângă Alvin. Acesta ştia cât de mult se enerva în ultimul timp Anna, ostenită de filmări, atunci când o găsea acasă pe Rosalie veselă şi cu paharul în mână. Flecăreala ei cu Alvin o irita. De obicei ei bârfeau pe amicii lor comuni sau îşi spuneau anecdote triviale. Rosalie îl susţinea pe Alvin în grosolănia lui, în prostul obicei de a bea şi fuma mult. Odată, la observaţia Annei că doctorii îl sfătuiseră pe soţul ei să bea mai puţin, Rosalie îşi deschisese larg ochii mari, verzi, şi gângurise:

— Draga mea, nu îl încurajez îi ţin pur şi simplu de urât când mă roagă. Şi ce-i mai rămâne sărmanului de făcut? Nu ar fi o cruzime din partea mea să îl refuz?

— Medicii spun altceva.

Totul rămânea neschimbat Anna ştia că Alvin se simte rău. Îi dispăruse bronzul Faţa îi era palidă şi umflată. Uşa i-o deschise Eliza, care îşi îndeplinea foarte bine obligaţiile şi încerca în fel şi chip s-o ferească pe Anna de micile neînţelegeri şi greutăţi

— Am primit scrisori, Eliza? începu Anna intrând în hol.

— Te-aşteaptă mama ta, domnişoară Peck…

— Şi tata e aici? întrebă Anna, încredinţându-i-l pe Friger

— Nu, domnişoară Peck. Mă tem că tatăl tău nu se simte prea bine. De asta a sosit doamna Peck. E în salon cu domnul North.

— O, Doamne! Anna încerca să nu-l lase pe Alvin singur cu soacra. Bigota doamnă Peck avea o părere foarte bună despre ginerele ei, însă Alvin o găsea plicticoasă şi încerca mereu s-o şocheze utilizând în discuţii cuvinte grosolane şi spunându-i anecdote pe care le-ar fi putut aprecia numai o femeie de tipul Rosaliei. După întoarcerea în State, Anna se vedea destul de rar cu părinţii Dar, în timpul ultimei ei vizite, chiar şi doamna Peck a observat că Alvin s-a schimbat foarte mult.

— Da, confirmase Anna şi adăugase cu un zâmbet ironic. Uneori bărbaţii se schimbă după nuntă.

— O, da. Îmi amintesc că îi spuneai împărat roman. Trebuie să recunosc că şi acum are trăsături frumoase şi ochi încântători. Poate fi amabil când vrea. Însă mi se pare că nu te-a făcut fericită. Aşa-i că nu prea vă înţelegeţi continuase Hertha Peck. Anna încercase să-i ia apărarea lui Alvin.

— Accidentul ne-a schimbat pe amândoi. Nu puteam să rămânem romantici.

Doamna Peck tăcuse, iar tatăl o privise pe Anna atât de insistent, încât ea îşi ferise privirea. I se păruse că tatăl ei care trecuse prin atâtea în viaţa înţelesese totul. După această întâmplare, Anna încerca să facă tot ce era posibil pentru ca bătrânii să se întâlnească foarte rar cu Alvin.

Probabil că se întâmplase ceva serios dacă mama ei venise aici se gândi Anna tulburată. În salon era foarte cald. Dar lui Alvin îi plăcea. Doamna Peck şedea într-un colţ, departe de căruciorul de invalid.

Văzându-şi fiica, se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— O, draga mea, ce rău îmi pare că am venit după ce tu plecaseşi în parc cu câinele. Ce mult ai lipsit! Răutăcios, Alvin se uită mai întâi la soţia lui, apoi la scoacră şi spuse zâmbind. După cum vedeţi, Annei îi place să-şi petreacă timpul fără mine.

— O, Anna, continuă mama ei. Sunt foarte alarmată. Tata e foarte bolnav. Anna se făcu palidă la faţă.

— Ce s-a întâmplat? Alaltăieri am vorbit cu el la telefon. Doamna Peck îşi duse batista la ochi.

— S-a îmbolnăvit brusc. Doctorul Freas a găsit că trebuie să-l consulte un specialist.

— Ce fel de specialist? o întrebă Anna. De ce nu m-aţi prevenit?

— Bine că n-aţi făcut-o, spuse Alvin, aruncând spre soacra lui o privire plină de reproşuri. Alvin nu le suporta pe femeile plicticoase, iar mama Annei era una dintre ele. Nu-şi putea închipui că această femeie a născut-o pe Anna. În plus, discuţiile despre boli îl speriau de moarte. Încerca să nu-şi aducă aminte de asta din momentul accidentului de avion. La fel zicea şi Rosalie… De ce să te gândeşti că moartea e inevitabilă atâta timp cât poţi trăi foarte bine pe pământ? Iar distracţiile pentru Alvin nu erau nicicum legate de Anna. Găsea că soţia lui e plicticoasă. Se întorcea întotdeauna obosită de la studio şi, în plus, era de partea doctorilor care încercau să-i limiteze plăcerile. Alvin îşi dădea seama că nici el nu-i place mai mult decât ea lui. Se îndrăgostise de Rosalie şi regreta că nu se căsătorise cu o asemenea femeie. Chiar dacă era frivolă, se pricepe să-l distreze de minune.

— Nu vreau să ascult nimic despre boli. Dacă vreţi să discutaţi amănunte, faceţi-o fără mine. Du-o pe mama în dormitor, îi spuse el cu grosolănie.

Nedumerită, doamna Peck îşi privi ginerele şi dădu să deschidă gura ca să spună ceva, indignată. Dar Anna o luă de mână şi o scoase tăcută din cameră. Alvin strigă în urma lor:

— Nu întârzia, Anna! Nu te-am văzut toată ziua. Trebuie să beau cu cineva.

Anna nu mai dormea în aceeaşi cameră cu soţul ei. Nu mai putea suporta. În apartament descoperise o cameră mică din care scosese lucrurile vechi, pusese o canapea, cărţi şi tablouri. Camera aceasta devenise refugiul ei. Aici se ascundea când Alvin devenea insuportabil.

Aşezându-se pe canapea, mama ei începu să plângă iar Anna o îmbrăţişă, simţindu-i neliniştea şi frica. Nu o văzuse niciodată înlăcrimată pe doamna Peck care era mereu calmă. Ştirile despre tatăl ei se dovediră alarmante. Avusese o criză puternică. Doctorul i-o punea în legătură cu rinichi. Când tatăl ei fusese consultat de un urolog, acesta îl internase imediat într-un spital.

— Şi nu mi-ai putut da de ştire că ai fost ieri aici împreună cu

tata? exclamă Anna.

— Nu a vrut să te îngrijoreze, draga mea. Ştie cât eşti de ocupată cu filmările.

— N-are importanţă. Pentru voi îmi găsesc timp întotdeauna

— Eşti o fiică bună.

— Vă datorez foarte multe, spuse Anna uitând că nici copilăria, nici tinereţea ei nu fuseseră deloc vesele. Slavă Domnului, adăugă ea, că vă pot ajuta. Îi telefonez imediat doctorului şi aranjez totul. Anna o convinse pe doamna Peck să nu plece acasă

— La parter este o cameră liberă. Dacă nu ai nimic împotrivă, Eliza îţi aşterne patul.

— Aş rămâne cu plăcere, dar lui Alvin nu-i place

— Alvin va trebui să se împace cu situaţia, o întrerupse Anna. Lui i se acordă destulă atenţie. Dacă tatăl meu e bolnav şi mama e necăjită, sunt obligată să mă îngrijesc de ei. Aceste cuvinte o făcură pe Hertha Peck să plângă.

— Ce m-aş face fără tine? O, draga mea, am petrecut cu Alvin un ceas îngrozitor. S-a purtat foarte provocator Nu pot înţelege ce s-a întâmplat cu el.

Anna se duse la uşă, auzindu-l pe Friger zgâriind. Se uită la micul căţeluş.

„Talismanul meu cu păr de aur", se gândi ea. Un cadou mic şi cald primit de la Mel ca amintire permanentă a dragostei lor.

După ce-i telefonă doctorului, se mai calmă puţin.

— Totul e bine. Nu cred că trebuie să-ţi faci prea mari probleme, mamă. Domnul Simons e sigur că operaţia va decurge cu bine.

— Ce bucurie că este o speranţă! exclamă doamna Peck. Poate n-ar trebui să rămân aici peste noapte…

— Nu, rămâi, îi spuse Anna.

— Nu vreau să mă mai întâlnesc cu Alvin, spuse doamna Peck, care îşi revenise şi îşi arăta iarăşi caracterul autoritar. Anna fu salvată de Eliza Thayer. Aceasta o invită pe Hertha Peck să ia împreună cina, acasă la ea.

— Astăzi veţi avea musafiri, nu-i aşa domnişoară Peck? o preveni Eliza pe Anna.

Anna dădu din cap, însă făcu şi o grimasă.

Diseară va veni Rosalie. În plus, insistase să vină împreună cu

fratele ei. Anna nu avea niciun chef să-l distreze pe fratele Rosaliei. Ar fi preferat să se culce mai devreme. Însă fratele Rosaliei lucrează la flota comercială, se întorsese de curând de la Londra şi, după cum îi spusese Rosalie, ţinea foarte mult să se întâlnească cu familia North. După ce Eliza plecă cu doamna Peck, Anna ieşi în salon, pregătită pentru obişnuita ceartă cu Alvin. Friger, care o urma, îi sări imediat lui Alvin pe genunchi. Acesta era întunecat la faţă. Mângâind blana mătăsoasă a căţelului, spuse posac:

— Salut, amice! Numai tu mi-ai mai rămas. Anna îşi încleşta dinţii, dar nu răspunse la provocare.

— Ei, cum e, aţi discutat amănuntele emoţionante?

— Da, mulţumesc, îi răspunse Anna cu răceală. Şi, deşi tu nu-ţi faci probleme, sunt bucuroasă că starea tatii e mai bună decât credea mama. Mâine îl operează şi chirurgul spune că totul va fi bine.

— Eu am fost mai puţin norocos, nu-i aşa'? Anna nu putu să nu-l compătimească.

— Îmi pare foarte rău, dragul meu, însă am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— Nu, n-am făcut tot, Rosalie spune că trebuie să mergem la Viena. Acolo există un specialist excelent. Annei era cât pe ce să-i scape propunerea: „N-are decât să te ducă Rosalie la Viena, plătindu-ţi chiar şi drumul".

— Pentru Dumnezeu, spune ceva! exclamă Alvin. Anna se întoarse spre el şi Alvin începu s-o studieze în mod demonstrativ.

— Ai slăbit şi nu arăţi prea bine, o ironiza el. Poate că unii de la studio te plac, dar eu nu.

— Nu-ţi mai plac, Alvin, nu-i aşa?

— Nici nu te prea străduieşti să-mi placi.

— Vrei să spui că îmi petrec toată ziua la filmări, vin obosită acasă şi nu mă învârt împrejurul tău? în plus, nu dorm cu tine şi nu mă pot trezi în fiecare noapte pentru cine ştie ce fleacuri. De asta nu-ţi plac? Sau poate pentru că lucrez pentru amândoi? Bărbaţilor nu le plac femeile care-i întreţin.

Neremarcându-i ironia amară, Alvin izbucni în râs.

— Mi se pare că ai priceput de ce nu-mi mai placi, draga mea.

— Firește, nu mă pot pune cu Rosalie. Însă ea nu-ţi e soţie. Vine numai ca să te distreze. Cheltuieşti bani cu ea, lucru pe care nu-l

ascunde. Mi-a arătat cerceii pe care i-ai dăruit. Oare mai ţii minte când e ziua mea de naştere? Alvin se fâstâci.

— Dacă nu-mi aduci aminte, bâigui el.

— Iar Rosalie, firește, ţi-a adus aminte. Ce înţelept din partea ei! Vezi tu, Alvin, relaţiile dintre noi s-au deprecia de când ne-am întors la New York. Căsătoria noastră e ratată. Nici măcar nu-ţi imaginezi (şi nu aveam de gând să ţi-o spun) ce mult m-a dezamăgit această căsătorie. M-am măritat fiind sigură că ai nevoie de mine, că îţi sunt de neînlocuit.

— Sfânto! continuă el s-o ironizeze. Mi-ai vorbit destul despre sacrificiul tău. Nu cred în acest sacrificiu. Ai sosit la Londra ca să te măriţi cu mine, pentru că erai îndrăgostită de mine ca o pisică. I-am arătat Rosaliei telegramele tale şi ea n-a crezut că tu eşti aceea care le-ai expediat căci vede cum te porţi acum cu mine.

Anna se încruntă şi se făcu albă la faţă. Începu să tremure. Se duse la şemineu şi privi mult timp focul jucăuş. Dintr-odată simţi în inimă suflarea de gheaţă a morţii.

— Ce rost are să mai continuăm, Alvin? întrebă ea încet. Ne-am purtat ghinion unul altuia. Mijindu-şi ochii, el o privea pe femeia aceea obosită care, până de curând, fusese îngerește de bună cu el. Alvin înţelegea că se poartă uneori porcește cu ea, dar considera că numai accidentul e de vină. Ca şi cum nu numai picioarele ar fi avut de suferit, ci şi cele mai bune părţi din sufletul lui.

— Speri să te descotoroseşti de mine, drăguţo? Mă tem că n-o să reuşeşti. N-o să poţi divorţa de mine! adăugă el râzând cu răutate.

— Alvin, cum poţi vorbi aşa?! Ai ajuns un adevărat diavol!

— Iar diavolii nu au relaţii cu sfintele, nu-i aşa? Gata! Hai mai bine să bem ceva. Şi dacă îmi promiţi că o să te schimbi şi eu voi fi băiat bun.

— Nici măcar n-am ştiut că trebuie să mă schimb.

— Bine bine, hai să bem. N-ai uitat că Rosalie vine ta, o cafea cu fratele ei? Cinăm mai devreme dacă gloaba ta bătrână se întoarce şi ne face nişte spaghete.

Anna simţi că mâinile încep să-i tremure şi nu mai putu să reziste:

— Alvin, te rog să nu te mai porţi atât de mizerabil mama mea. Dorinţa ta permanentă de a o înjosi este insuportabilă. El izbucni în

râs:

— Dacă ai fi văzut-o când i-am povestit chestia cu…

— Taci odată!… ţipă Anna. Taci, ticălosule! Alvin rămase cu gura căscată.

— Ce te-a apucat?

— Ţine minte, dacă nu vei fi respectuos cu mama mea… dacă nu te vei purta frumos cu ea… jur că te voi părăsi. Întotdeauna ai fost egoist. Însă, cine ştie de ce, mi se părea că eşti un ideal. Acum plătesc pentru orbirea mea de-atunci. Nici măcar nu-ţi imaginezi ce înseamnă asta adaugă ea, cu vocea joasă, tremurătoare

Alvin îşi purtă degetul pe buza de sus şi se încruntă

— Ei, dacă aşa crezi…

— Chiar aşa! îl întrerupse ea. Şi te previn nu mă scoate din sărite, altfel te las în grija Rosaliei. Alvin se încruntă şi mai mult. Atracţia pentru Rosalie nu-l împiedica totuşi să înţeleagă că aceasta nu este nici pe departe un star de cinema şi că rămâne mereu fără bani. Procedează ca un prost riscându-şi bunăstarea. Aşa că fu nevoit să întindă primul mâna.

— Scuză-mă, draga mea. Vino şi sărută-mă. Ştiu că mă port îngrozitor…

Însă vorbea în pustiu. De data aceasta, Anna nici măcar nu-i ascultă scuzele acestea deşarte. Dar nici seara nu trecu fără o dramă.

Ca întotdeauna, Rosalie arăta extraordinar. Brusc, Anna descoperi cu groază că o bucură faptul că lui Alvin îi place Rosalie. În orice caz, această femeie îl distrează şi îl menţine într-o formă bună. Când vine Rosalie, Alvin încearcă să fie galant, împarte complimente şi îşi joacă rolul de erou invalid.

Anna ar fi preferat să-şi petreacă acest timp cu mama ei distrusă de durere, dar trebuia să se vadă cu fratele Rosaliei. Pe fratele acesteia îl chema Ruben Gamow. Dar acest nume fusese cândva prescurtat în Rub şi aşa îi spunea toată lumea. Faptul că Rub era ofiţer, de marină o atrase imediat pe Anna, deşi găsea că e prea vorbăreţ. Simţea în Rub sinceritatea caracteristică marinarilor şi vedea că se poartă cu mai multă simplitate decât sora lui.

Educat în spiritul prieteniei marinăreşti, Rub considera comportamentul Rosaliei indecent, însă ea era singura lui rudă şi de voie, de nevoie trebuia să-i suporte ieşirile. Însă Anna îi plăcu lui Rub.

Vaporul de transport pe care Rub Gamow era secund de-abia se întorsese din Anglia. Tânărul ofiţer încă nu se dezvăţase de jargonul marinăresc şi era foarte caraghios atunci când îşi mijea ochii, ca toţi marinarii obişnuiţi să privească spre orizonturile de apă. Annei îi amintea de Mel.

Când Anna încercă să-i dea lui Alvin medicamentul, acesta refuză cu încăpăţânare. Imediat Rub încercă să-l convingă:

— N-o face pe prostul, amice! Trebuie să faci cum spune schipperul. Schipper!

Odată, pe bordul lui „Star", Anna era în cabina lui Mel. Era o zi rece, vaporul se apropia de Statele Unite. În şemineul electric pâlpâiau nişte lemne artificiale. Nervos şi timorat, Mel întinse mâna după sticla de whisky. Bea prea mult în ultimul timp.

— Tristeţea nu ţi-o îneci în vin, amice. Şi n-aş vrea ca mâine căpitanul meu să se trezească bolnav.

— Bine, schipper, spuse el, trimiţându-i o bezea. Anna simţi că inima îi tresare atunci când Rub Gamow repetase acest cuvânt.

Schipper!... Anna se aşeză lângă Rub, simţind dorinţa chinuitoare de a vorbi despre Mel.

— Aţi auzit de compania de vapoare „Atlantic"?

— Desigur, doamnă. Anna trase adânc din ţigară şi fără să-l privească îl întrebă încet:

— Dar băieţi de pe „Atlantic Star"? Aţi întâlnit vreodată?

Rub Gamow se gândi puţin, apoi clătină negativ din cap.

— Nu, nu cred.

— În State m-am întors cu „Star", iar în Anglia am călătorit cu „Queen", spuse Anna. Deodată Rub puse halba pe masă şi bătu din palme.

— Staţi puţin, „Atlantic Star"? Mi-amintesc ceva neclar. Desigur, am întâlnit câţiva băieţi la Southend, acum o lună la o nuntă. Cu această ocazie tatăl miresei ne-a invitat pe ţărm. Da, a fost o adevărată nuntă marinărească.

Inima Annei începu să bată mai tare şi ea continuă să-l descoasă pe Rub.

— Dar ofiţerii de pe „Atlantic Star"! Au fost la nuntă?

— Cum să nu!... Mirele era chiar căpitanul lor.

Urmă o pauză încordată. În inima Annei se rupse ceva. Simţea că

se sufocă.

— Vă referiţi la căpitanul Farrell?

— Căpitanul e un băiat grozav.

— Farrell?... Rostind numele iubit, simţi că roşeşte.

— Desigur, răspunse Rub dând din cap.

Anna se făcuse albă ca varul la faţă. Gelozia, amară şi insuportabilă, o înnebunea.

Nu se poate, nu se poate!... Firește, înțelegea că Mel va trebui cândva să se căsătorească, pentru că nu-şi putea lega viaţa de a ei. Dar atât de repede!... Ca să-şi ascundă deruta şi să se stăpânească, Anna luă halba lui Rub şi-i mai turnă nişte bere. Când se întoarse cu faţa către el, era foarte palidă. Cu un glas inexpresiv îl rugă:

— Povestiţi-mi despre nuntă.

— Sunt un povestitor rău, recunoscu Rub. Dar vă voi descrie ceea ce îmi aduc aminte. Căpitanul arăta foarte bine în smochingul alb. Iar mireasa! O, Doamne! Era o piersică, nu altceva.

— Cine e... cum arată? întrebă Anna smulgându-şi cu greu cuvintele de pe buze.

— La naiba, doamnă, nu mă pricep să povestesc despre femei, chicoti Rub.

Încetul cu încetul, Anna reuşi să scoată de la Rub toate detaliile. După câte îşi amintea, mireasa se numea Marion.

Anna încercă să schiţeze o grimasă care doar cu mare greutate ar fi putut fi numită zâmbet. Se străduia din răsputeri să-şi concentreze atenţia asupra povestirii lui Rub. Domnişoara Marion Lamb era unica fiică a directorului filialei britanice a firmei „Union Castles". Rub îi spuse că familia Lamb e fantastic de bogată. Tinerii se întâlniseră în timpul unei croaziere. Marion mergea din Dublin la Liverpool ca să-şi viziteze o mătuşă. Şi în timpul acestei scurte călătorii, tânăra lady şi căpitanul nu rezistaseră pasiunii, brusc dezlănţuite. Câte nu se întâmplă, în croaziere, doamnă! Fata nici nu a mai aşteptat logodna. E o moştenitoare bogată şi alintată. Căpitanul plăcuse tatălui fetei, care îi permise lui Marion să se mărite cu el. Chiar aşa, imediat! După o „lună de miere" de două zile, Marion plecase cu avionul în Statele Unite, iar căpitanul luase şi el aceeaşi direcţie cu vaporul. Se înţeleseseră că se vor întâlni la New York.

Ca toţi bărbaţii Rub, începu să laude farmecele lui Marion. E

visul oricărui marinar, spunea el. Mică şi frumoasă. În plus, e roşcată. Păr lung, unduios, năsuc în vânt, pistrui şi doi ochi albaştri, probabil cei mai sexy din lume.

Anna îşi închise ochii. Încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii unghiile rupeau batista subţire. Roşcată Da, lui Mel îi plac roşcatele. În părul auriu al Annei se vedeau nuanţe roşcate, ceea ce îi plăcea foarte mult lui Mel.

Da, era o partidă bună pentru Mel. Nu va mai trebui să se gândească la viitor. Nu va trebui să trăiască într-o casă mică lângă mare… să mai trăiască doar cu iubire, pâine, brânză şi sărutări, aşa cum visa împreună cu Anna

Subit Alvin se uită la soţia lui

— Ce-i cu tine? Eşti tulburată. Orice fleac o şochează pe sărmana mea soţie.

— Însă mie îmi plac femeile sensibile, recunoscu Rub, privind-o cu simpatie pe amfitrioană.

— Şi despre ce fel de sensibilităţi vorbiţi voi, porumbeilor? întrebă Alvin.

— Nimic deosebit. Să pregătesc nişte sandviş-ur, Anna se ridică, ţinându-se cu greu sub control.

— Nu e o idee rea, spuse Alvin. Dar când ea porni spre uşă, o strigă:

— O, am ghicit! Păi, ţi-ai pierdut prietenul! Bătrâne lup, ai făcut o greşeală. Nobilul căpitan de pe „Star" a fost un admirator al soţiei mele.

— Lua-m-ar naiba, începu Rub, dac-aş fi ştiut!…

Cu obrajii îmbujoraţi, Anna, simţindu-şi fiecare bătaie a inimii, îl întrerupse:

— Eu… nu am admiratori. Alvin a glumit.

— Chiar aşa? insistă Alvin. Femeile sunt foarte prefăcute. Îl iau la rost pe bărbat dacă se apucă să-i facă curte cuiva, dar ele îşi permit multe! Căpitanul era înnebunit după tine. Şi tu ştii asta, Anna. Îţi aminteşti ultima serată dansantă pe vas? Crezi că n-am văzut? Dar nu mă interesează, spuse el, şi o luă pe Rosalie de mână. Fiecare se distrează cum ştie. Dar n-o mai face pe îngerul, Anna. Pot jura pe viaţa mea că ai avut o intrigă amoroasă cu căpitanul.

— Şi de ce nu? începu Rub, simţind apropierea furtunii şi

compătimind-o pe Anna. Însă ea nu mai stătu să asculte, ieşind din cameră, trânti uşa în urma ei şi coborî la bucătărie. Da, Alvin avea dreptate râzând de ea. Probabil că îşi aduce aminte bine cum ea şi Mel se priveau în timpul valsului. Şi, iată, în mai puţin de trei luni, Mel a agăţat o moştenitoare tânără şi fermecătoare.

— Putea să-mi spună! Putea să-mi scrie, să mă prevină!... îşi repeta Anna. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji Nu se mai putea abţine.

Cineva răsuci mânerul uşii. Era fratele Rosaliei. Anna îl privi tăcută. Văzându-i lacrimile, omul acela înalt, cu barbă, se simţi încurcat.

— Naiba să mă ia, chiar am făcut o prostie? Deci, dumneavoastră şi căpitanul...

— Nu, nu... îl întrerupse ea cu vocea tremurătoare. Nu!... Duceţi-vă sus, vă rog...

— Dar sunteţi indispusă, doamnă.

— Vă rog, lăsaţi-mă singură, spuse Anna. Rub o privi compătimitor.

— Nu pot să suport lacrimile de femeie. Iertati-mă doamnă. V-am făcut să suferiţi. Dac-aş fi ştiut... Anna nu-şi putea găsi cuvintele şi clătina doar buimacă din cap. Rub se gândi că niciodată în viaţa lui nu trecuse prin clipe mai triste.

— V-am făcut într-adevăr să suferiţi, doamnă. Soţul dumneavoastră are dreptate.

Acest băiat de pe „Star" a însemnat mult pentru dumneavoastră.

Ea se întoarse cu spatele.

— Dacă e aşa, să ştiţi că a trecut demult. Şi vă rog nu le spuneţi celorlalţi că m-aţi găsit plângând.

— Drept cine mă luaţi? Niciodată nu mi-aş fi permis să vorbesc despre asta.

Anna oftă adânc, se întoarse către oglinda din perete şi îşi aranja coafura. Inima îi era sfâşiată. Dar lacrimile i se uscaseră. Păcat că mai trăieşte. Mai bine ar fi murit înainte de a-l fi întâlnit pe Mel. Dacă inima i-ar fi şubredă, s-ar opri chiar acum.

Anna simţi că a suferit prea mult. Gândul că Mel îşi petrece luna de miere în Statele Unite, poate în New York, împreună cu Marion, o omora.

— Ascultaţi, spuse Rub, ce-ar fi să aduc ceva de băut şi o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Totul e O.K.

— Mi-aţi plăcut foarte mult. Nu-mi place cum se comportă sora mea. Se poartă rău cu bărbaţii. I-am spus ca n-are rost să se joace cu un om ca soţul dumneavoastră. Anna râse răguşită.

— Acum, când ştiţi sentimentele mele faţă de alt om, n-are rost să o învinuiţi pe sora dumneavoastră, nici pe soţul meu.

— Poate că e aşa, dar văd că sunteţi o soţie excelentă Nu oricare femeie ar fi avut curajul să se mărite cu un invalid. Rosalie mi-a spus că nu va mai merge niciodată. Şi o femeie atât de încântătoare ca dumneavoastră trebuie să rămână veşnic legată de un scaun de invalid?

— Da

— Ei, aş spune că acesta e eroism.

Anna clătină negativ din cap. Încerca să nu-l privească pe Rub. Era la un pas de criză. Ce rost avea sacrificiul ei? Şi de ce s-o doară inima din pricina lui Mel? De unde această durere insuportabilă şi această dezamăgire amară? Mel nu a fost în stare să-i rămână fidel. Nu trecuseră nici măcar trei luni.

Anna se întoarse şi îl privi cu disperare pe Rub.

— Spuneţi-mi, dacă vă amintiţi, părea fericit? Foarte îndrăgostit?

— Desigur, doamnă, recunoscu Rub. Dacă e aşa, de ce să verse lacrimi degeaba? De ce să se chinuie? Trebuie să şi-l scoată pe Mel din inimă. Anna râse demonstrativ.

— Haideţi să schimbăm tema. Finita, cum se zice în Italia. Ajutaţi-mă să fac sandvichurile. Să luăm o sticlă de şampanie şi să bem pentru uimitoarea dumneavoastră călătorie. Plecaţi la Londra? Poate vă veţi întâlni cu tinerii căsătoriţi. Dacă acest lucru se va întâmpla, transmiteţi-i nobilului căpitan, cum îi spune soţul meu, cele mai bune urări din partea mea. Rub clătină trist din cap.

Firește, ar fi trebuit să se poarte altfel. De exemplu, să fie de acord cu şampania, să încerce s-o înveselească pe Anna. Pentru că, după câteva clipe, ea plângea deja cu capul sprijinit pe pieptul acestui bărbat puternic, cu barbă. El o mângâia pe păr şi îi repeta:

— Calmaţi-vă! Dinspre scară se auzi vocea Rosaliei pe care Alvin o trimisese să vadă ce se întâmplă la bucătărie. Anna trebui să-şi vină

în fire. Îl lăsă pe Rub să pregătească sandvişurile şi fugi în baie.

Restul serii se şterse cu totul din memoria Annei îşi amintea privirea mirată, ironică a lui Alvin care o urmărea. Bău şampanie. Fumă mult. Râdea cam prea sonor. Rosalie îi şopti lui Alvin:

— Mi se pare că fratele meu i-a plăcut soţiei tale. Ia uită-te ce veselă e astăzi!

Alvin bombăni:

— Nu, nu, o cunosc pe Anna. E foarte tulburată sunt sigur că a cutremurat-o vestea despre nunta căpitanului când vom rămâne singuri o să-i spun câteva cuvinte duioase. Însă planurile lui nu erau hărăzite să se împlinească la miezul nopţii Alvin începu s-o ia la rost pe Anna.

— Ce diavol s-a băgat astăzi în tine? Îţi pare rău de nobilul căpitan sau ai ceva de gând cu fratele amicei mele? Anna se repezi la el ca o tigroaică:

— Lasă-mă în pace! Dacă nu mă laşi plec de la tine şi nu mă mai întorc niciodată.

Te previn!

— Ei, dacă e aşa…

— E cea mai fermă hotărâre a mea, îl întrerupse Anna însă, înainte de a ajunge la uşă, vocea lui Alvin o făcu să se întoarcă speriată. El încerca să se ridice de pe pernă. Faţa-i era roşie, ochii injectaţi de sânge.

— Anna… ajută-mă! Ea se repezi la el:

— Alvin, ce s-a întâmplat?

El nu-i răspunse. Privindu-şi soţul care se sufoca, Anna înţelese că are un atac de inimă. Se întâmplase exact aşa cum îi prevenise doctorul. Alcoolul şi nicotină în cantităţi prea mari şi excesul de emoţie îi provocaseră acest început de infarct. Excesele de astăzi se dovediseră a fi fatale.

Capul lui Alvin căzu pe pernă. Pentru o clipă, Annei i se păru că e mort.

Ieşi în fugă pe hol, strigând după ajutor. Doamna Peck venea pe scări îmbrăcată într-un halat aruncat în fugă pe umeri.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Lui Alvin îi e rău. Are un atac de inimă. Cred că e mort sau e pe moarte. Du-te şi stai cu el, mamă. Încearcă să-i dai nişte brandy. Eu

chem doctorul.

— Izbăveşte-ne, Doamne! spuse doamna Peck, trezindu-se în sfârşit.

CAPITOLUL 14

Cu un buchet uriaş de crizanteme în mână, Rub Gamow bătu în uşa apartamentului familiei North. În ultimele trei săptămâni, în fiecare zi, îi aducea Annei flori şi îi lăsa bileţele. Nicio altă femeie nu îl mai preocupase atât. Însă la orice oră ar fi venit, secretara îi răspundea invariabil că domnişoara Peck nu primeşte pe nimeni. Alvin North murise. Rub aflase acest lucru de la sora lui.

Deci, Rub o copleşea pe Anna cu flori şi cu scrisori în care o ruga să-i acorde o întâlnire. Drept răspuns primea doar câteva cuvinte: domnişoara Peck îi mulţumeşte pentru atenţie, dar nu-l poate primi.

Nu înţelegea acest lucru. N-avea importanţă dacă Anna îl iubise sau nu pe North, însă îi fusese soţie. Moartea neaşteptată a soţului o cutremurase, probabil. Ziarele descriau cu amănunţime acest eveniment tragic, soţul domnişoarei Anna Peck murise din pricina unui atac de cord suferit în seara aceea. Peste tot se puteau vedea fotografii ale Annei şi articole în care se descria căsătoria ei cu Alvin după accidentul de avion. În fotografii întunecate, aproape de nerecunoscut, Anna era imortalizată împreună cu mama ei şi cu Jane North la înmormântarea lui Alvin. Ziarele scriau că Anna continuă să lucreze întrucât consideră că filmările nu trebuie întrerupte.

Rub spera să o vadă măcar o dată înainte de a pleca pe mare. În sfârşit, norocul îi zâmbi. Îi telefona domnişoara Thayer şi îi spuse că Anna îl invită la ora şase.

Văzând-o pe Anna, inima lui Rub se strânse. Marinarul practic şi lipsit de griji, care avea suficiente fete în toate porturile, înţelese brusc că s-a îndrăgostit de ea. Aceasta pusese stăpânire pe inima lui într-un fel oarecum ciudat. Băgă de seamă cu bucurie că Anna nu poartă doliu. Era îmbrăcată într-o rochie cenuşie, cu broderie aurie pe guler. Părea şi mai fragilă şi mai palidă decât în seara aceea. Însă îi zâmbea musafirului.

— Intraţi, vă rog. Mă bucur să vă văd. Aţi fost foarte bun cu mine. Iar flori?! râse ea primind crizantemele. Mi-aţi transformat camera într-o grădină, domnule Gamow.

— Credeam că o să mi se spună Rub, spuse el cu blândeţe,

dezbrăcându-şi pelerina udă şi netezindu-şi părul.

În timp ce el îşi aprindea o ţigară, Anna se duse la uşă, o chemă pe Eliza şi o rugă să pună crizantemele într-o vază. Încerca să nu se uite la uşa camerei lui Alvin. Acum camera era goală şi, după ce părinţii ei se vor întoarce, o va transforma pentru ei. Însă acum, cine ştie de ce, i se părea că uşa se va da în lături şi servitorul tăcut va împinge căruciorul de invalid. După întâlnirea cu Mel Farrell ea nu-l mai putea iubi pe Alvin, dar voise să aibă grijă de soţul ei, înconjurându-l cu atenţie şi gingăşie. Însă, de îndată ce apăruse Rosalie, între ea şi Alvin se căscase o prăpastie.

În timpul filmărilor, Anna reuşi să mai uite de amărăciunea ei. Pe platou o întâlnea uneori pe Rosalie, îşi zâmbeau reciproc şi fiecare înţelegea foarte bine preţul acestui zâmbet. Vocea lui Rub o făcu pe Anna să tresară.

— Ce planuri aveţi acum? Rămâneţi aici?

Ea clătină din cap şi amestecând cocteilurile îi povesti planurile ei de viitor.

Rub simţea că în niciun caz nu trebuie să amintească de numele căpitanului la a cărui nuntă fusese la Southend. Dar, cine ştie de ce, voia să discute despre acest băiat. Ca şi cum ar fi înţeles acest lucru, Anna îl privi brusc.

— Nu ştiţi, căpitanul Farrell e acum la New York?

— Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigur dacă s-a întors în Statele Unite.

— S-a întors". Atlantic Star" a ancorat ieri la Bridgeport.

Anna era tulburată. Rub simţea că fata are nervii încordaţi la maximum şi se grăbi s-o întrerupă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, iertaţi-mă! Mă simt vinovat. Cred că povestirea mea v-a tulburat prea mult atunci. Vă gândiţi permanent la căpitanul Farrell. Acum trebuie să vă fie foarte greu pentru că în sfârşit sunteţi liberă.

Anna tresări. Rub se purta uneori cu lipsă de tact însă Anna ştia că bărbatul acesta are inimă bună şi că o îndrăgeşte. Şi ei îi plăcea Rub. Măcar pentru faptul că îl văzuse de curând pe Mel. Greu… Acesta fusese cuvântul rostit de Rub. De la moartea lui Alvin „Anna înţelesese că a rămas singură. Destinul crunt îi jucase această festă furându-i-l atât de repede pe Mel. Dacă ar fi aşteptat. Dar Mel i-a găsit

înlocuitoare. Oare ce crede acum? Probabil că nu a văzut ziarele. Altfel i-ar fi scris negreşit. Omul înalt şi bărbos îşi frecă bărbia şi spuse posomorât.

— Mă simt vinovat. Cândva v-am adus nişte veşti proaste. Şi aş vrea să fac ceva pentru dumneavoastră.

— Sunteţi foarte bun! Şi n-o să uit niciodată această bunătate. În privinţa faptului că m-aţi făcut să sufăr mai devreme sau mai târziu trebuia să aud cumva nu-i aşa?

— Mi-ar fi fost mai uşor dacă ar fi făcut-o altcineva. Doamnă, nu-l pot înţelege pe băiatul acesta! V-aş fi aşteptat toată viaţa.

Acum ea se întoarse cu spatele la el simţind că au început să-i tremure lacrimi pe gene. În reflexele flăcărilor, chipul ei părea obosit. Nu putea rezista privirii ochilor albaştri ai lui Rub. Îşi amintea alţi ochi la fel de albaştri. Acum suferea mai mult decât la despărţirea de Mel.

Anna înţelegea că încă nu-şi revenise după evenimentele de coşmar din ultimele săptămâni, care îi zdruncinaseră de tot sistemul nervos. Trebuia să fii nebună ca, pe lângă toate astea, să şi-l mai amintească şi pe Mel. Gândurile despre el nu-i puteau aduce decât amărăciune. Trebuia să se obişnuiască fără Mel şi fără speranţă. Trebuia să rupă firul acela nevăzut care îi lega chiar şi după despărţire. Pe uşă îşi băgă capul Eliza Thayer.

— Un vizitator s-a dovedit foarte insistent, domnişoară Peck. I-am spus că nu primeşti pe nimeni dar era sigur că îl vei primi imediat. Vine mai târziu.

— Şi-a spus numele? o întrebă obosită Anna.

— A mâzgălit ceva pe o filă de agendă. Încă un admirator! spuse veselă Eliza întinzându-i plicul. Anna desfăcu plicul şi privi bileţelul. Rub se pregătea să plece, dar deodată băgă de seamă că Anna s-a făcut palidă. Părea gata-gata să se prăbuşească. Se repezi s-o sprijine.

— Ce-i cu dumneavoastră? Fata se sufoca/

— Nu se poate… nu se poate…

— Ce nu se poate? nu înţelesese Rub.

— Mi-aţi spus…

— Ce v-am spus?

— Mi-aţi spus… că Mel Farrell s-a căsătorit. Rub se scărpină în cap, se trase de barbă, aşa cum făcea întotdeauna când era încurcat.

— Da, căpitanul de pe „Atlantic Star”. Anna îşi reveni, dar ochii i

se făcuseră ciudat de mari.

— Acest bilet, spuse ea abia auzit, este de la Mel. Chiar Mel Farrel a sunat la uşă.

Ascultaţi ce scrie.

„Abia am aflat de Alvin. Sunt foarte necăjit că eşti bolnavă. Mă întorc peste o oră, când vei fi singură şi sper că ne vom întâlni. Te iubesc la fel de mult ca şi mai înainte, dacă nu cumva chiar mai mult. Rămân al tău şi numai al tău. Mel".

Emoţionată, Anna îl privea cu reproş pe Rub.

— Vedeţi! Nu se putea căsători. Altfel ar fi fost nebun să scrie asemenea cuvinte Aţi greşit.

— Într-adevăr, e îngrozitor Dar cum puteam greşi? Anna se repezi la uşă şi o strigă pe Eliza.

— Am spus că nu primesc pe nimeni. Dar pe acest om vreau să-l văd imediat. Când se întoarce? Şi oare se întoarce? Eliza o privea pe Anna cu o uimire nedisimulată.

— Domnişoară Peck, draga mea1 Mi-a spus că se întoarce peste o oră. A trebuit să mint. I-am spus că e medicul la tine. Inima Annei se prăbuşi. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie.

— Aşteptaţi o clipă, îi spuse ea lui Rub şi se ascunse în dormitor. Acolo deschise un sertar, scoase o cutie cu fotografii şi începu să caute ceva cu înfrigurare. Luă o fotografie care îl imortaliza pe Mel în uniforma lui albă pe puntea vaporului. Îşi ţinea cascheta în mână şi zâmbea fermecător ca întotdeauna.

Anna se repezi în salon şi îi întinse fotografia lui Rub, care, posomorât, trăgea din pipa stinsă.

— Acesta e omul la a cărui nuntă aţi fost la Southend? El e?

Rub privi îndelung fotografia, apoi, simţindu-se foarte nefericit, oftă din greu:

— Nu, cu siguranţă nu. Omul pe care l-am văzut la nuntă era la fel de înalt, dar mult mai solid şi cu faţa aproape pătrată. Dar el cine e?

— El?… strigă Anna isterizată, Mel Farrell, căpitanul de pe „Atlantic Star"!

Derutat, Rub privi iarăşi fotografia.

— Nu înţeleg cum am putut să greşesc! M-aţi încurcat de tot.

— Iar dumneavoastră mai că nu m-aţi ucis! exclamă Anna. Citea şi recitea bileţelul. Îi spuse lui Rub să se aşeze alături de ea.

— Vreau să ştiu amănuntele şi trebuie să-mi răspundeţi la întrebări.

Rub o privea şi se simţea ca într-o capcană. Frumuseţea acestor ochi emoţionaţi îi pătrundea în inimă. Anna părea o statuetă mică, încremenită, care brusc trăsese aer în piept şi se întorsese la viaţă. Rub se gândi cu amărăciune că, în mod sigur, ea îl iubeşte pe acest băiat.

Porniră întrebările. El încerca să răspundă calm, cu miez. Cum a fost invitat la nuntă? Păi fuseseră invitaţi toţi cei care umblau prin Southend în uniformă de marinar. Dacă a primit invitaţia scrisă? Nu, niciunul dintre marinari nu primise.

Li se spusese pur şi simplu că sunt invitaţi, dar nu la biserică, la petrecere.

Cine i-a spus că este Mel Farrell de pe „Atlantic Star”? Numele „Mel” nu şi-l aminteşte, dar este sigur că pe căpitan îl chema Farrell. Însă Anna nu mai era mulţumită cu răspunsurile obişnuite. Avea nevoie de dovezi. Şi, foarte curând, înţelese că Rub e un băiat bun, dar cam mărginit.

Îşi recăpătase speranţa nebună pe care o pierduse cu multe săptămâni în urmă. Acum trebuia să verifice tot.

— V-aţi îmbătat atât de tare, încât nici nu ştiaţi bine cine este mirele.

Marinarul căzu pe gânduri şi, brusc, descoperi că amintirile lui despre nunta din Southend erau foarte vagi. Într-adevăr, îşi amintea ce rochie purta mireasa. Ştia cu precizie, pentru că privirea lui se oprea destul de des la fermecătoarea Marion. Îşi amintea şi că mirele avea bărbia pătrată şi era mult mai solid decât băiatul din fotografia Annei. Anna îl apucă de mână şi începu să i-o scuture.

— Aţi auzit? Numele mirelui!

— Farrell, aşa îl chema, Farrell.

— Spuneţi pe litere

— F-a-r-w-e-l-l, aşa cred.

— Credeţi!… Nici măcar nu ştiţi! O, Doamne! Îmi povestiţi o istorie pe care aţi văzut-o ameţit fiind, şi acum nu puteţi confirma nimic. Mi-aţi distrus inima.

Da, mi-aţi distrus-o uite-aşa… spuse ea, agitându-şi mâna.

Rub îi privea ochii fierbinţi. Nu putuse să-şi imagineze că această femeie blândă şi tristă putea să explodeze ca dinamita. Nu e de

mirare că e star şi oftează după ea atâţia bărbaţi.

— Ascultaţi, am recunoscut că la nuntă eram puţin băut. Sunt sigur că pe căpitan îl cheamă Farwell, şi nu mă interesează cum se scrie acest nume pe litere.

— Mergeţi la telefonul din hol şi găsiţi-mi numărul companiei „Atlantic".

Trebuie să fie cineva de serviciu peste noapte. Întrebaţi cum îl cheamă pe căpitanul de pe „Atlantic Star" care s-a căsătorit de curând la Southend. Dacă într-adevăr a fost Mel, întoarceţi-vă şi spuneţi-mi. Voi rupe acest bilet în mii de bucăţi! Rub îşi scoase pipa din gură şi, ascultător, se duse la telefon. Lipsi destul de mult timp şi se întoarse în vârful picioarelor de parcă s-ar fi temut să n-o deranjeze. Arăta şi mai încurcat decât înainte şi o privea sfios. Anna se repezi la el.

— Ei, ce v-a spus?

— N-o să mai pun niciodată picătură de alcool în gură. Jur, niciodată! bâigui el. Într-adevăr, m-am smintit. Ea ţopăi şi repetă:

— Ce v-au spus?

Rub era îngrozitor de încurcat. Firește, e un idiot. Dar e bucuros să-i comunice că nu Mel Farrell s-a căsătorit. Pur şi simplu numele sunt asemănătoare. Mirele se numea Farwell, căpitanul Farwell, iar el fusese sigur, că se pronunţă „Farrell". Cei de la companie l-au lămurit.

— Încetaţi cu prostiile, îl întrerupse Anna.

În ochii ei ardeau scântei. Iar sărmanul Rub continua să explice.

— Am auzit de multe ori numele căpitanului Farwell. Nu m-am întâlnit niciodată cu căpitanul vaporului, dar ştiam sigur că îl cheamă Farwell. Dar am fost beat şi am făcut o confuzie. Deci cu Marion s-a căsătorit secundul, Dick Farwell, nu cu… prietenul dumneavoastră. Se făcu liniște. Tăcută, Anna stătea în picioare privind jocul flăcărilor din şemineu.

— Mă puteţi ierta? rosti posomorât Rub. Eu nu mi-o voi ierta niciodată. Şi sunt bucuros că a ieşit aşa pentru dumneavoastră. Jur că sunt bucuros. Iar ea se gândea: „Nu e căsătorit. Nu m-a înşelat. A fost un coşmar dar m-am trezit".

— Nu vreţi să vorbiţi cu mine? auzi ea vocea lui Rub. Spre mirarea lui Anna i se agăţă de gât, îl îmbrăţişă, se lipi cu obrazul de barba lui şi spuse.

— O, Rub, într-adevăr mi-aţi zdrobit inima. Dar acum m-aţi

vindecat.

— Ia de la viaţă tot ce poţi, micuţo, spuse el răguşit. Eşti foarte drăguţă, i-am spus Rosaliei că eşti un om bun. Şi mă bucur că se întoarce la tine acest bărbat.

CAPITOLUL 15

Numai o dată în viaţă Anna simţise o tulburare atât de nebună ca acum, când îl aştepta pe Mel. Atunci era o fetiţă de şase ani. În Ajunul Crăciunului se trezise ca să-l vadă pe Santa Klaus cum se apropie de patul ei. Se prefăcea că nu-l aşteaptă pe tatăl ei, ci pe vrăjitorul adevărat. Întredeschizându-şi ochii se temea să nu spulbere povestea. Anna vedea cum cineva umple cu cadouri un ciorap şi pune nişte cutii lângă pat. Când figura aceea bărboasă dispăruse, se ridică şi puse mâna pe cutii. Inima ei mică se zbătea ca a unei păsărici prinsă în plasă.

Amintirile acestei nopţi îi rămăseseră Annei pentru toată viaţa. Credea că nu va mai avea parte niciodată de nimic mai minunat. Dar avusese, după şaptesprezece ani, într-o seară rece şi ploioasă, cu o săptămână înaintea Crăciunului. Bucuria aceea nebună, de copil, i se întorcea iarăşi.

Oare va veni? Poate că se va trezi şi va descoperi că nu este decât un joc al imaginaţiei? E oare adevărat că Mel trăieşte numai de dragul ei? E adevărat oare că acum e liberă şi îşi poate scoate de pe deget inelul lui Alvin, înlocuindu-l cu cel pe care i-l va dărui Mel? Eliza Thayer plecase. În apartament nu mai era decât ea „îşi scoase rochia de lână, care nu-i plăcea deloc şi se îmbrăcă cu alta. Gus Halley spunea că în această rochie Anna semăna cu un vis. Pentru prima dată în ultimele luni nu trebuia să se fardeze pentru că obrajii îi erau şi aşa îmbujoraţi. Părul roşcat şi-l pieptănă pe spate şi-l strânse într-un coc. Anna înflorea. Se simţea gingaşă şi seducătoare, încremenită în aşteptarea iubitului. În parfumul uşor de flori personifica tinereţea şi presimţirea iubirii. Trecu un ceas, Mel spusese că se va întoarce după un ceas şi nu se întorsese. Îl implora:

— Trebuie Mel, trebuie. Dragul meu, dragul meu trebuie să vii. Mor fără tine.

Umbla din cameră în cameră: în dormitor, ca să se uite în oglindă, să-şi aşeze o şuviţă de păr şi să se mai parfumeze; iarăşi în salon, ca să mai arunce în şemineu cărbuni. Închidea şi deschidea

radioul. Niciun fel de muzică. Numai liniştea, ca liniştea aceea din Ajunul Crăciunului când ea, un copil fericit, aştepta minunea. Inima plină de speranţe fantastice îi bătea ca un clopot.

— Vino mai iute, Mel, te implor! şoptea ea. Se gândi la „Focul neaprins" şi la rolul ei. Ieri, Robert Cary oprise filmările la una dintre scenele de dragoste, în care ea, tânăra fată, trebuia să se trezească şi să se transforme într-o femeie, să îşi aprindă focul iubirii şi al fericirii. Dar Anna izbucnise brusc în plâns şi fugise de pe platou. Robert venise după ea în cabină. Anna încă mai plângea.

— Nu voi putea juca acest rol. Nu mai am foc în mine, Rob. Totul s-a mistuit…

Acum, se gândea ea stând în mijlocul camerei, acum îmi voi putea juca rolul. Rob Cary va fi mulţumit". Anna se apropie de fereastră şi dădu deoparte perdeaua. Ploaia şiroia pe sticlă. Emoţia şi bucuria o părăseau cu încetul, degetele i se răceau şi nu-şi putu aprinde nici măcar o ţigară. Pentru o clipă încremeni, încercând să nu se gândească la nimic. Se auzi huruitul unei maşini care se apropia. Anna tresări. Se auzi pocnetul portierei. Anna se repezi la fereastră.

Era Mel! Inima îi bătea nebuneşte. Anna privea silueta aceea cunoscută. Fugi în hol şi deschise uşa, apoi se întoarse în salon, deschizând, din fugă, toate uşile ca să intre frigul şi noaptea de iarnă. Se auziră paşi, bătăi în uşă şi vocea:

— Este cineva aici? Înecându-se, îi răspunse lipindu-şi mâinile de obrajii fierbinţi:

— Da. Da. Sunt aici. Intră!

Mel intră în cameră. Ţinând în mâini mănuşile şi pălăria, o privi câtva timp pe Anna ca şi cum înfăţişarea ei l-ar fi uimit. Chiar aşa era. Mel îşi văzuse din nou visul împlinit. Apoi, Anna îşi aminti că Friger nici nu lătrase când intrase Mel. Blândul căţel parcă îşi amintea că Mel fusese acela care l-a trimis el Annei. Friger se apropie de Mel, îl adulmecă şi începu să dea vesel din coadă.

Liniştea devenea încordată, dar nici Anna, nici Mel nu aveau putere să se mişte, să vorbească. Deodată bărbatul îşi smulse de pe el paltonul ud şi îl aruncă pe parchet. Porni repede spre femeia îmbrăcată cu rochie de catifea şi o îmbrăţişa. Mel n-avea nevoie să o întrebe pe Anna dacă îl iubeşte sau nu. Văzuse această iubire în ochii ei. Şi Anna ştia că explicaţiile vor urma mai apoi. Şi n-are importanţă ce-i aştepta

în viitor, n-are importanţă dacă ea va renunţa pentru Mel la cariera ei, sau Mel va renunţa la mare. Pentru ei totul începea din nou. Nu exista nici altă viaţă, nici altă lume. Anna oftă adânc şi închise ochii, în linişte, Mel o strângea tot mai mult şi mai mult, hotărât să nu-i mai dea niciodată drumul din braţele sale.

SFÂRŞIT